

BURMESE CLASSIC

တက္ကသိုလ်

နေောင်အောင်

ဆိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလွေသံ

ဧည့်သည်တော်များအတွက်

နေဝန်းသစ်စာပေ

စာပေ - ၄

စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၄/၂၀၀၂ (၁)
မျက်နှာပုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၆/၂၀၀၂ (၁)

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊
အုပ်စု-၄၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညွန့်ဌေး၊ စိန်ပန်းမြိုင်စာပေ
၂၃(အေ) ဦးခကောင်းလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၂၊ ဒဂုံလမ်း၊ သာယာကုန်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

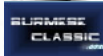
မျက်နှာစူးချိတ်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလှရောင်အေဂျင်စီ
၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်
ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလွေသိ

၁၁၀၉ (၄)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေ T ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၅၃)

အတိတ်မေ့ဆေးခံရ

သူမက ချက်ချင်းပြန်လှန်အော်ဟစ်၏။
 'အထောက်အထား'
 ဘက်မဲ့ဆရာတော်က အေးအေးဆေးဆေး မေးမြန်းလေ၏။
 'ဘာအခဏာကအထားလဲ'
 'ဆရာတော်တို့ပြောတိုင်း ကျွန်မက ယုံရမှာတဲ့လား၊ ပါးစပ်ကပြောတိုင်း လက်ခံရမှာတဲ့လား၊ ဘာကိုမှမယုံဘူး၊ ကျွန်မတို့ကိုစွဲ ကျွန်မတို့ပဲသိတယ်'
 တက်မဲ့ဆရာတော်က ပြင်းညင်းစွာ ရယ်တော်မူလေ၏။
 'ဘယ်လို ခဏားကြီးဝမ်းကျိုးထန်ရဲ့ ကျုပ်တို့ဆီ အကူအညီ တောင်းတဲ့စာကို ထုတ်ပြုရင်တော့ ခဏားမလေးယုံကြည့်လက်ခံမယ်လို့ ကျုပ်တို့ဆီပေါ့တယ်'

'ဘာစာလဲ၊ အလကား အတုအယောင်'

ဆရာတော်က ရယ်ရင်း....

'ဒီလိုပြောချင်တိုင်းပြောလို့ ကျုပ်တို့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

မိန်းကလေးသည် ရှုတ်တရက် တွေဝေစဉ်းစား၏။

ပြီးမှ....

'ဘာစာလဲ၊ ကျွန်မကို အရင်ထုတ်ပြ၊ ကျွန်မဖခင်ကြီးရဲ့စာ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မစစ်ဆေးမယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် သူ၏ သင်္ကန်းအတွင်းအိတ်ထဲမှ စာချွန်ဘူးကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

စာချွန်ဘူးထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုလည်း ဆွဲထုတ်ပြန်သည်။

'ကျွန်မကြည့်မယ်'

မိန်းကလေးသည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်လာပြီး စာရွက်ကို ဆွဲလှူသည်။

'၁န်း'

တက်မုဆရာတော်က လက်ဝါးဖြင့် ရှုတ်တရက် တွန်းထုတ်လိုက်ရာ မိန်းကလေးမှာ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်သွားရ၏။

ဤအချက်က ဆရာတော်ကြီး၏ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မှုနှင့် ထုတ်ကြီးမားမှုကို ဖော်ပြနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

တက်မုဆရာတော်က ခပ်အေးအေး လှမ်းပြောသည်။

'ဒကာမလေး သိပ်ပြီ၊ ဒီတိမ်စောပါနဲ့၊ ဒီစာက ဒကာမလေးကို ဖြမယ်စာပါ၊ ဒီစာကိုပြပါမှ ဒကာမလေးက ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့် ပါဝင်ပတ်သက်ကြရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလေးလောဆယ်တော့ ဒကာမလေး မဖတ်ပါနဲ့ဦး၊ သိုင်းလောကမှာ ဝါရင့်ဆဘာရင့်နေတဲ့ ဆရာကြီး နှလင်းဝါးယောက်ကို အရင်ဦးဆုံး ပေးဖတ်ပါ့မယ်'

မိန်းကလေးသည် မနှစ်မရပ်နိုင်အောင် အော်ဟစ်နေကာ....

'လူလိမ်တွေ၊ လူညာတွေ၊ ဒီစာကို ရှင်တို့ လိမ်ညာလုပ်ကြံ ရေးထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား'

တက်မုဆရာတော်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ပြောသည်။

'စိတ်ချ ဒကာမလေး၊ ဒကာမလေးကိုယ်တိုင် ဒီစာဖတ်ပြီးရင် ဒီစာကို ကျုပ်တို့ လိမ်ညာ ရေးထားမထား ဒကာမလေးကိုယ်တိုင် သဘောပေါက် လက်ခံလာပါလိမ့်မယ်'

ဆရာတော်သည် စာရွက်ကလေးကို ချင်းချန် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'ဒကာကြီးတို့ ဖတ်ကြည့်ကြပါ'

ချင်းချန်အဘိုးအို နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်ကြည့်ကြ၏။

ထက္ကသိုလ်နောလင်းအောင်

တက်မုဆရာတော်သည် မိန်းကလေး စာကို ဝင်မလှနိုင်အောင် ကြားဆဲမှ စောင့်ကြပ်နေသည်။

ချင်းချန် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်၏လက်ထဲမှစာကား...

ဆရာတော်တက်မု...

တပည့်တော်တော့ ခြေလှမ်း များသွားခဲ့ပါပြီ၊ နောက်ထပ်နှစ်သုံးဆယ် ကြီးစားသော်လည်း ရင်းစားပြန်မရနိုင်အောင် နှစ်နှာခွဲရပါပြီ၊ တပည့်တော် တစ်ခုတောင်းပန်လိုပါသည်။ ဆရာတော် အခန့်ဖြင့် တပည့်တော်အား ယခင်ကကဲ့သို့ ခင်မင်ကြင်နာစိတ် ယားနိုင်သည်ဆိုပါက တပည့်တော်အား...

အောက်ပိုင်းတွင် မည်သည့်စာလုံးမှ ရေးမထားတော့ပါ။

အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် စာကို ဆက်မရေးနိုင်ကြောင်း သိသစွထင်ရှားနေသည်။

ထိုအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာဆိုသည်မှာ သူ့အား ရန်သူများ ပတ်လည်ဝိုင်းထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ချင်းချန်အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့လက်ထဲမှစာကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် စိတ်ကျေနပ်အောင် ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် တက်မုဆရာတော်အား မေးလိုက်၏။

‘ဆရာတော် ဘယ်သူ့ကို လက်ဆင့်ကမ်းရမလဲ’

တက်မုဆရာတော်၏ မျက်လုံးများက ကျန်လှိုက်၏ ဝါစဉ်ကြီးဆရာကြီး ကွမ်းစန်စင်ထံသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ချင်းချန်အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် သိန်းခါးလည်စွာဖြင့် ကွမ်းစန်စင်၏လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်ကြသည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်း၊ စာကိုဖတ်ကြည့်ပါဦး’

ကွမ်းစန်စင်သည် ဘာကိုလက်ခံယူပြီး ဂရုစိုက်ဖတ်လေ၏။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၅၄)

သေစာရင်းမှတ်တမ်း

မိန်းကလေးသည် ဝါရင့်သဘာရင့် သိုင်းဆရာကြီးများ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိနေသည်။

သူမ ဧဝါသဖြစ်နေသည်။

ရှောင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများကိုလည်း ဧဝါသဖြစ်၏။

ချင်းချန်အတိုးအတိုးနစ်ယောက်ကိုလည်း ဧဝါသဖြစ်၏။

ကွမ်းစန်စင်ကိုလည်း ဧဝါသဖြစ်၏။

သို့သော် သူမ၏ဧဝါသသည် ပေါက်ကွဲမှု မဖြစ်သေး။

ကွမ်းစန်စင်သည် စာကို သေချာစွာဖတ်ပြီး တက်မုဆရာတော်လက်သို့ ရှိစေစွာပြန်အပ်လိုက်၏။

‘ကဲ...ရှင်တို့ ဖတ်လို့မပြီးကြသေးဘူးလား’

မိန်းကလေးသည် တက်မုဆရာတော်၏လက်မှ စာကိုကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်၍ပြောလေ၏။

‘ဒကာမလေးရဲ့ဖခင် တကယ်သေမသေဆိုတာ သိုင်းလောကသားတွေအတွက် ပဟေဠိဖြစ်နေတယ်။ သေကယ်ဆိုရင်လဲ ဘာကြောင့် သေရသလဲဆိုတဲ့အချက်ဟာ သိုင်းလောကသားတွေအတွက် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီစာက သိုင်းလောကသားတွေကို ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားစေတယ်ဆိုတာ ဒကာမလေး မကြာခင်သိရမှာပဲ’

တက်မုဆရာတော်သည် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ပစ်ပေးလိုက်၏။

စာရွက်သည် မိန်းကလေးရှိရာသို့ ပျံသန်းသွားရာ မိန်းကလေးက ဖမ်းယူလိုက်၏။

သူမသည် စာဖတ်လိုသည့် အပြုအမူပြသော်လည်း တကယ်တမ်း စာရသောအခါတွင်မူ စာကိုမဖတ်ပေ။

စာကိုသူမ၏အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်း သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

သူမအား အကဲခတ်နေသူအားလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး.....

‘ဒေသစာကို ပြန်ပေးတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ခင်၊ အဖေ့ပစ္စည်းဟာ သားသမီးရဲ့အမွေပါပဲရှင်’

တက်မဆရာတော်သည် မိန်းကလေးက ပြန်မပေးဘဲ ယူ
အားလိုက်ခြင်းအတွက် စိတ်ဆိုးဟန်မရှိပေ။

ဆရာတော်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောသည်။

‘ဒကာမလေး ဒီလို လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ကြိုတင်
သိထားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီစာရွက်ကို အရေးကြီးတဲ့လူတွေ
အားလုံးကိုဖတ်စေခဲ့တာပဲ၊ ချင်းချန်စားဆရာကြီးနှစ်ယောက်နဲ့
ကျန်လူ့စိမ်းကလေးကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစနံစင်တို့ဟာ သိုင်း
လေးကတစ် ဝေးကြီးအကဲ သုံးယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့ သုံး
ယောက် သက်လေအဖြစ် တည်ရှိ သွားခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ဒီစာကို ဒကာ
မလေးကပြန်ပေးပေး၊ မပေးပေး ကျုပ်တို့အတွက် မလိုအပ်
တော့ပါဘူး’

တက်မဆရာတော်သည် သူ၏ရောင်းရင်းများဖြစ်သော သိုင်း
ဆရာကြီးများကို တစ်ချက်ဝေ ကြည့်ပြီးမှ မိန်းကလေးအား
တပ်မ မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

‘ဒကာကြီး ဝမ်းကျုံးထန် တယ်ဆိုသေသလဲ၊ ဒါမှမဟုတ်
တယ်လိုရှင်ဆဲလဲဆိုတဲ့ ပဟေဠိကို ပြောပြပါ၊ အားလုံးရှင်းထွား
အောင်ပေါ့’

မိန်းကလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့၏။

မထူးတော့ပြီဆိုသည် သဘောမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘အသေးစိတ် သိချင်ရင်တော့ နောက်သုံးရက်ကြာမှ ပြန်
လာခဲ့ကြပါ’

‘ကျုပ်တို့ သုံးရက်ကြာပြီးမှပြန်လာရင် ဒကာမလေး ဒီမှာ
ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ တခြားနေရာကို ရောက်နေရောပေါ့၊ နောက်
တစ်ခုက ကျုပ်တို့ရဲ့ဒွာဒေတာ ဒကာမလေးတို့ရဲ့ ဝမ်းကေဟာနဲ့
သိပ်ဝေးတယ်၊ သုံးရက်အတွင်းရောက်လာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး’

‘ကျွန်မကတော့ နောက်သုံးရက်ကြာမှပဲ တွေ့ဆုံရှင်းပြနိုင်
မယ်၊ ခုအေးဘာမှမရှင်းနိုင်ဘူး’

လူမသည် ဝမ်းကျင့်လန်အား ထွက်သွားရန် မျက်ရိပ်ပြ
လိုက်၏။

ဝမ်းကျင့်လန်သည် မိန်းကလေး၏ သြဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်
ရှာပါ။

သိုင်းဆရာကြီးများ အားလုံးကို လက်သီးနှပ်ဖက် ဆုပ်၍
ဂါရုပြုသောသည်။

‘ကျွန်တော် မှာ ဆောင်ရွက်ရောက်စွာတွေရှိသေးလို့ ခွင့်ပြု
ကြပါဦးခင်ဗျာ’

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ ခေါ်ထွက်
သွား၏။

ဝမ်းကျင့်လန်က နောက်မှကပ်သွားသည်။

တက်မဆရာတော်အပါအဝင် သိုင်းဆရာကြီးအားလုံးသည် မည်သို့မျှ မတားမြစ်နိုင်ဘဲ အံ့အားကြီးသင့်လျက် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိကြတော့၏။

အခန်းထဲရှိ သာမန် သိုင်းသမားများသည်လည်း အလျှိုအလျှို ခွဲတွက်သွားကြသည်။

မျက်နှာနီညိုညိုသိုင်းသမားတစ်ယောက်သာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုသူကား တုထန်ဟိုပေတည်း။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချို ရုတ်တရက် သဘောထားပြောင်းသွားပုံကို စဉ်းစားနေသည်။

ထိုစဉ် ယွမ်ရွှောက်နှင့် ချိန်းချက်ထားသည်ကို သတိရလာမိ၏။

ချိန်းထားသည့် အချိန်မှာ ညသုံးနာရီ ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ခစာနေခြင်းအတွက် မည်သို့မျှပြဿနာမရှိနိုင်ပါ။

ပြဿနာမှာ ဆန်ကွမ်းချို သဘောထားပြောင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တုထန်ဟိုတစ်ယောက် ချိန်းထားသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ယွမ်ရွှောက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှအံ့ဩခွယ်ကောင်းလောက်အောင် လျှင်မြန်စွာဆင်းသက်လာလေ၏။

‘ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကော မပါပါလား’

ယွမ်ရွှောက်၏လေသံ၌ ဒေါသသံ ပါနေသည်။

တုထန်ဟိုမှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမား ဖြစ်သော်လည်း ယွမ်ရွှောက်၏စွမ်းရည်ကို တစ်စွန်းတစ်စသိရှိထားသဖြင့် ရေခဲရေပြေ အလောင်းခံလိုက်ရသလို အေးစက် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

‘ကျုပ် အစ်ကိုကြီးဟာ စကားတစ်ခွန်းပြောပြီးရင် ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူး၊ အခု သူမလာဘူး၊ သူ့ကို ခင်ဗျားဘယ်ခေါ်သွားသလဲ’

ယွမ်ရွှောက်၏ စကားလုံးများ သိပ် မပီသချင်တော့ပေ။ ဒေါသဖြစ်နေသူများသည် စကားပြောမြန်သဖြင့် ဤသို့ပင် မပီမသ ဖြစ်တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရွှောက်အား မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရမည်ကို ခေတ္တစဉ်းစားနေ၏။

‘ညီမလေးယွမ်ရွှောက် ဒေါသမဖြစ်နဲ့၊ ငါ့ရှင်းပြမယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ဒေါသ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ရဲအစ်ကြီးကို ပြန်ခေါ်မပေးရင် ခင်ဗျားနဲ့ အသက်ချင်းလဲပြီး တိုက်ရမှာပဲ’

တုထန်ဟိုက လွန်စွာတည်ကြည်လေးနက်သော အသံဖြင့် စတင်ပြောကြားလေ၏။

'ညီမလေးယှမ်းရှောက် စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ငါ့စကားကို နားထောင်၊ ငါ့စကားဆုံးသွားလို့ မင်းတိုက်ချင်သပဆိုရှင်လဲ တိုက်နိုင်တယ်'

ယှမ်းရှောက် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။

'ကျုပ်အစ်ကိုကြီး အသက်ရှင်လျှက်ရှိသေးလား'

'ရှိသေးတယ်၊ ဝမ်းဂေဟာထဲမှာ အသက်ရှင်လျှက် ရှိသေး တယ်'

'ဇာကယ်နော်'

'ငါကလိပ်ပြောမှာလား၊ ဆန်ကွမ်းချိုကို မင်းချစ်ခင်သလို ငါ့လဲချစ်ခင်တာပဲ၊ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိရင် ငါဟာ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ အခုထိ တွဲနေစရာ မလိုဘူး'

ယှမ်းရှောက် ငြိမ်သွားပြန်ပြီ။

သို့သော်....

'အစ်ကိုကြီးဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ ကျွန် တော်ကို ဒီနေရာကစောင့်လို့ ဆိုခဲ့တယ်၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ မလာ တာလဲ'

တုထန်ဟိုက သေချာစွာ ရှင်းပြ၏။

'သူ ဆေးမိထားတယ်'

တုထန်ဟို၏စကားကို ယှမ်းရှောက် နားမလည်ချေ။

တုထန်ဟိုက ဆေးအမျိုးမျိုးတို့၏သဘောထားတို့ကို ပြောပြ ပြီးနောက် ဆန်ကွမ်းချိုမည်သို့ ဆေးမျိုး အမိခံထားရကြောင်း ခြင်းပြသည်။

ထိုအခါကျမှ ယှမ်းရှောက် နားလည်တော့၏။

'ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဆေးမျိုး ရှိတာပဲလား'

'လူ့လောကဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးပေလိတယ်၊ သိုင်း သောကကျတော့ ပိုဆိုးတယ်၊ အတတ်ပညာမာနကြီးတဲ့လူတွေ ချည်း လာစုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ မနိုင်နိုင်ရာ ကိုင်ရင်းခွဲ နောက်ဆုံး အဆိပ်သုံးတဲ့လူတွေ ပေါ်လာတာပဲ'

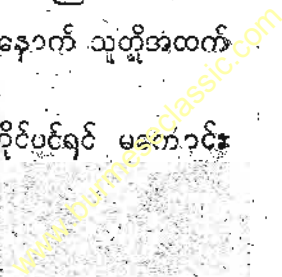
'အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော်တို့သွားကယ်ကြမယ်၊ ခင်ဗျားပါ မိတ်မယ်မဟုတ်လား'

တုထန်ဟိုက သက်ပြင်းချရင်း....

'ညီလေးယှမ်းရှောက်၊ ဒီလို လွယ်လွယ်ကလေးလုပ်လို့ မရ သေး၊ ဒီနေရာက သိပ်ပြီးစကားပြောလို့ မကောင်းဘူး၊ ဝမ်းဂေ ဟာနဲ့လဲ နီးနေတယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ ကိုင်ပင်ကြမယ်'

ယှမ်းရှောက်သည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် သူတို့အထက် သစ်ပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

'ဟောဒီ သစ်ပင်ကြီးပေါ်ထက်ပြီး တိုင်ပင်ရင် မကောင်း ဘူးလား'

တုထန်ဟို မော့ကြည့်သည်။

သစ်ပင်ကြီးသည် အမြင့်ပေသုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ အခက်အလက် အရွက်များ စိမ်းညို ပိန်းပိတ်နေသည်။

ဤသစ်ပင်ပေါ်တက်၍ စကားပြောပါက မည်သူမျှ ချောင်းမြောင်း နားထောင်နိုင်မည် မဟုတ်သည့်အပြင် သူတို့က ရန်သူကိုလည်း အဆက်စီးမှ စောင့်ကြည့်နိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းတယ်၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာကို ငါ့လွဲ မရှာနိုင်ဘူး'

တုထန်ဟို သဘောတူသည်နှင့် ယွမ်ရွှောက်သည် မျောက်တစ်ကောင်လို့ သစ်ပင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားသည်။

တုထန်ဟိုလည်း လိုက်တက်သည်။

သူလည်း နဂါးပျံကျားပုတ်ဘွဲ့ခံ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးပေပဲ။

သူတို့သည် ထိုင်၍ကောင်းသော သစ်ကိုင်းခူဆုံတစ်ခု၌ ကျန်စွာ ဝင်ထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်။

တုထန်ဟိုက....

'ညီလေး ယွမ်ရွှောက်၊ ငါ ဘားလုံးရှင်းဖြူမယ်။ ညီလေးက စိတ်ရှည်သက်ရှည် နားထောင်ပါ။ ငါ့ရှင်းပြနေတုန်း ဝေးသ

တကြီး ဝင်မပြောပါနဲ့၊ မင်း ဝေးသကြီးပြီး ဝင်ရှုပ်ရင် ငါ့လဲ ဆက်ပြီး ရှင်းမပြနိုင်ဘူး။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား'

ယွမ်ရွှောက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

တုထန်ဟိုသည် ဝမ်းဂေဟာထဲသို့ သူတို့နှစ်ယောက် လူခွဲဝင်ကြပုံ၊ ဆန်ကွမ်းချီစား ပထမတစ်ကြိမ်တွေ့သဖြင့် မည်သည့်အဆောင်သို့သွားရန် လမ်းညွှန်လိုက်ပုံ၊ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့သောအခါ ပထမအကြိမ်ကလိုမဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးများ ကြောင်နေပုံ၊ ကျန်လူဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်အား တိုက်ခိုက်ပုံနှင့် သခင်ကြီးဝမ်း၏ သမီးက ခေါ်ထုတ်သွားပုံတို့ကို တပြည်းပြည်း ရှင်းပြလေ၏။

ယွမ်ရွှောက် သက်ပြင်းချသည်။

'ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကလဲ့ ကျွန်တော် ကို ကတိနှစ်ခုပေးနိုင်မလား'

'ဘာကတိလဲ'

'ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပြန်မတွေ့မချင်း ခင်ဗျား ကျွန်တော် နားမှာ အမြဲရှိနေရမယ်'

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရွှောက်၏ တောင်းဆိုချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်သည်။

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်ကောင်

သူ့အစ်ကိုကြီးအား သူနှင့် ပြန်တွေ့အောင် လုပ်ပေးနိုင်သူ ဆီ၌ မိမိသာဖြစ်ကြောင်း ယှပ်ရွှောက် နားလည်ထားခြင်း အထက် တုထန်ဟို ကျေနပ်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ကတိပေးတယ်၊ နောက် ကတိတစ်ခုကဘာလဲ'

'နောက်ကတိတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးသေရင် ခင်ဗျားကော ကျွန်တော်ကော လိုက်သေကြမယ်'

တုထန်ဟို ရယ်လိုက်၏။

သူသည် သေခြင်းရှင်ခြင်းကို အရေးမထားသည့် ဝါရင့် သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် သစ္စာဘက်တော်ဘား သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ လွတ်မြောက်ရေးကို သူ့အသက်ပုံရိပ် ကြီးစားမည် ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိပြီး ဖြစ်နေသည်။

ယုမ်ရွှောက်၏ တောင်းဆိုချက်များမှာ သူ့အတွက် ကြီး သေးသော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးများ မဟုတ်ပါချေ။

'ကောင်းပြီ၊ ငါသဘောတူတယ်၊ ဒါပေမယ့်...'

တုထန်ဟို၏ စတားကို ယုမ်ရွှောက်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

'ဒီဆင်ကြီး ဝမ်ကျုံးလန်သေတဲ့တိစ္ဆာမှာ တရုတ် မြေပြန့် သိုင်းလော့ကသားတွေ အများကြီး ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်'

အဲဒီသိုင်းသမားတွေဟာ အတော် အဆင့်မြင့်ကြတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ငါတို့ အရမ်းဝင်စွက်လို့ မရတော့ဘူး၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ စွက်ဖက်လို့ရမယ်'

ယုမ်ရွှောက် စဉ်းစား၍ မေးသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမှာလဲ၊ ဒီ အတိုင်း စောင့်ကြည့်ရမှာလား'

'စောင့်ကြည့်နေရမှာပဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ငါတို့ဝင်ရမယ်ဆို တာ ငါပြောမယ်'

'ဒီအချိန်အတွင်းမှာ အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချို အသတ်ခံရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

တုထန်ဟိုက ခေါင်းခါပြ၏။

'ညီလေးဆန်ကွမ်းချိုကို ဆေးခတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ညီလေးဆန်ကွမ်းချိုရဲ့ သိုင်းပညာထူးချွန်မှုကို လိုအပ်နေမသး တော့ ချက်ချင်းမသတ်နိုင်သေးဘူး'

ယုမ်ရွှောက်က...

'ကျွန်တော်တို့လဲ ဝမ်ဂေဟာကို သွားပြီး စောင့်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား'

တုထန်ဟိုက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။

'သွားစောင့်ကြည့်ရင်တော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်... မင်းက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ထိုက်တာခိုက်တာမျိုး လုပ်ရင်တော့

မင်းရှဲအစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချီအတွက် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ်

ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီး သေမှာကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လုပ်မလဲ

အေး... ငါ့စကားကိုနားထောင်ပါ။ ငါကလဲ ဆန်ကွမ်းချီကို ငါ့ညီလိုချစ်တာပါပဲ။ ဘယ်သူမှ အန္တရာယ် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး

ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် နားထောင်ပါမယ်

ကဲ... သွားကြစို့

တုထန်ဟိုသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်ကိုင်းချင်း ခိုဆင်းသည်။

ယွမ်ရှောက်က သူ့ထက် အလျင်ဦးစွာ ရောက်နေသည်။

တောတွင်းသားလေး သဘာဝက သူ့အား သာမန်လူထက် တစ်ပန်းသာစေခဲ့သည်။

ဝမ်ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သိုင်းသမားအချို့ အတားအဆီးမရှိ ဝင်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယွမ်ရှောက်က ဝင်လိုသည်။

တုထန်ဟိုက တားဆီးသည်။

ယခုဝင်ရမည့်အချိန် မဟုတ်သေးကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ယခု အခြေအနေကြည့်ရုံသာ ကြည့်သင့်ကြောင်း၊ ဝင်ရထွက်ရလွယ်မှန်းသိလျှင် တော်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နေရာမှာ သွားရောက် အနားယူသင့်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ ယွမ်ရှောက် သဘောမတူချင်တူချင်ဖြင့် သဘောတူရလေတော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရှောက်အား စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အစားအသောက်များ ကျွေးမွေးသည်။

တုထန်ဟိုသည် အစဉ်းစားဉာဏ် အမြော်အမြင်ရှိသူဖြစ်၏။ မည်မျှ သိုင်းပညာကောင်းသူဖြစ်စေ၊ မည်မျှ သမထအတွင်းအား ကောင်းသူဖြစ်စေ၊ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအတွင်းမှာသာ အစွမ်းကောင်းနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အစား လုံးဝစားရဟန် မရှိသေးသော ယွမ်ရှောက်အား စားစရာများ ကျွေးမွေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် မြို့နှင့်မနီးမဝေး သစ်တော တစ်ခုအတွင်းသို့ သွား၍ နှစ်ဦးစလုံး အတွင်းအားကျင့်စဉ်များ လေ့ကျင့်ကြ၏။

ယွမ်ရှောက်မှာမူ အတွင်းအား ကျင့်စဉ်ကို တုထန်ဟိုကဲ့သို့ မလေ့ကျင့်နိုင်ပေ။

သူ့အစ်ကိုကြီး ဆန်တူမ်းချီအတွက်သာ စိတ်ပူနေသည်။
တုထန်ဟိုသည် သုံးရက်တိတိ ထိုတောအစ်ကလေးအတွင်း
၌ ခိုနေသည်။

ယွမ်ရှောက်ကိုလည်း ဖျောင်းဖျရှင်းပြသည်။
တတိယမြောက်ညတွင်မူ တုထန်ဟိုက ဝမ်ဂေဟာသို့ သွား
မည် ပြောသဖြင့် ယွမ်ရှောက် ဝမ်းသာသွား၏။

တုထန်ဟိုသည် သူ၏ နဂါးပျံကျားပုတ်ကို ခါးတွင် ပတ်
ဆည်။

ဧေးမြောင်တစ်ချောင်းစီကိုလည်း လျှိုဝှက် သိမ်းဆည်း
ထား၏။

‘သွားကြစို့’
ယွမ်ရှောက်က လောဆော်သည်။

တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွား၏။
လရောင်ရှိနေသဖြင့် ဝမ်ဂေဟာခြံဝင်းကြီးကို ထင်ရှားစွာ
တွေ့မြင်နေရ၏။

ခြံဝင်းကြီး၏ တံခါးမကြီး ပွင့်ထားသည်ကိုလည်း မြင်
နေရ၏။

သို့သော်....

ဝမ်ဂေဟာအဆောင်ဆောင်တွင်မူ မီးရောင်များမတွေ့ရဘဲ
ရှိနေ၏။

ယွမ်ရှောက်က....
‘မီးရောင်လဲ မမြင်ရပါလား၊ လူနတုမရှိပါ့မလား’
တုထန်ဟိုက....

‘ရှိတာခပေါ့၊ အဲဒီလိုမှောင်ကျနေတာဆိုက ဝမ်ဂေဟာမှာ
ထူးထူးခြားခြားဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတယ်။ ညီလေးသာ
ဆူဆူညီညီမလုပ်နဲ့၊ ငါ့နောက်ကလိုက်ခွဲပါ။ မင်းအစ်ကိုကြီးရဲ့
ငါ့တို့ မုချတွေ့မြင်ရမှာပါ’

တုထန်ဟိုသည် ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ တံခါးပေါက်မှမဝင်ချေး
နံရံဘေးမှာပေါက်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ခိုတယ်၍
ဝင်သည်။

တတ်နိုင်သမျှ မှောင်ရိပ်ခိုသည်။
ခြေသံကို လုံအောင်နင်းသည်။
ယွမ်ရှောက်က တီးတိုးမေး၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အဆောင်ထဲ ဝင်ကြမှာလဲ’
တုထန်ဟိုကလည်း တီးတိုးပင် ဖြေသည်။

‘အနောက်ဘက်ဆောင်’

အနောက်ဘက်ဆောင်၏ ကျောက်လှေကားထစ်အထိ မည့်
သည့် အတားအဆီးမှမတွေ့ရသဖြင့် တုထန်ဟို အံ့ဩနေ၏။

မုန့်တိုင်းမကျမီ ငြိမ်သက်နေသည့် ပင်လယ်ပြင်ကဲ့သို့ဖြစ်နေ
သလော။

အနောက်ဘက်ဆောင်၏ တံခါးကြီးလည်း ပွင့်နေသည်။

တုထန်ဟိုနှင့် ယွမ်ရွှေကဲတို့သည် တံခါးမကြီးကိုလွယ်ကူ
စွာ ကျော်ဖြတ်ပြီး ခန်းမကြီးအဝင်အဝ ပုဏ္ဏားကွယ်ခန်း၌
ရပ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါကျမှ ထိုဂေဟာအတွင်းရှိအဆောင်များ အဘယ်
ကြောင့် မီးရောင်မရှိဘဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပြတင်းပေါက်များကို အနက်ရောင် ဖျင်စများဖြင့် ကာ
ထားသဖြင့် မီးရောင် အပြင်သို့မထွက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ခန်းမကြီးအတွင်း၌မူ.....

အရောင်မျိုးစုံ ဝတ်ဆင်ထားသော သိုင်းသမားများသည်
ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြ၏။

ရှေ့ဆုံးအတန်းတွင် ရှောင်လင်ဆရာတော်များ ဖြစ်သည့်
ဓာတ်မုန့်နှင့် ဖန်မု၊ ချင်းချန်အဘိုးတို့နှစ်ယောက်၊ ကွမ်းစနစ်
အစရှိသည့် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးများကို တွေ့ရသည်။

ဆူးဆန်းသည့်အချက်မှာ သိုင်းသမားများ အားလုံးလိုလို
စကားလုံးဝမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လူအတော်များများထိုင်နေသော်လည်း ခန်းမ
ကြီးထဲ၌ လူတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေသည့်အလား ငြိမ်သက်နေ
ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် အင်္ကျီဖြူဝတ်မိန်းကလေး ဆန်ကွမ်းချီနှင့်
ဝမ်းကျင့်လန်တို့ကို ဂရုစိုက်၍ရှာဖွေကြည့်သည်။

မည်သည့်နေရာတွင်မျှ ရှာဖွေ၍ မတွေ့ဘဲရှိလေ၏။

'အင်း....ဝါကြောင့် ခန်းမကြီးထဲကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ
ဝင်ထွက်နိုင်နေကြတာကိုး'

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရွှေကဲ၏သက်ကိုဆွဲ၍ ခန်းမကြီးထဲသို့
ဝင်လိုက်၏။

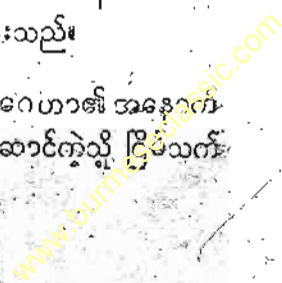
သိုင်းသမားများ၏နောက်၌ အသာအယာဝင်ထိုင်သည်။

မည်သည့်သိုင်းသမားမျှ သူတို့အား လှည့်မကြည့်ကြပေ။

'ဂစ်....ဂစ်....ဂစ်....ဂစ်'

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်သည် အော်ဟစ်ပြီး အနောက်ဘက်
အဆောင်ပေါ်မှ ဖြတ်ကျော် ပျံသန်းသွားသည်။

ည သုံးချက်တီးခန့် ရှိနေသည့်တိုင် ဝမ်းဂေဟာ၏ အနောက်
ဘက်အဆောင်ကြီးသည် ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်
ဝိတ်ဆိတ်ခြင်း ရှိနေလေ၏။

သို့သော် မကြာမီပင် ထို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်
သည် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တက်မုဆရာတော်၊ တပည့်တော်တော့ ဟိုမိန်းကလေး
ပြန်လာမယ်လို့ မထင်ဘူး။

ပြောလိုက်သူကား ချင်းချန်အတိုးအို နှစ်ဦးထံမှ တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် စူးစူးရှရှ ရယ်လိုက်သည့် မိန်းကလေး အသံတစ်သံ
ပေါ်လာသည်။

ကျွန်မမသေဘူး၊ ဒီတော့ မလာဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ'

ခန်းမကြီး၏အနောက်ဘက် ဝင်ခေါက် တံခါးမကြီးသည်
ကျခနဲ ပွင့်သွားပြီးနောက် အဖြူရောင်အကျီ ဝတ်ထားသည့်
မိန်းကလေးသည် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

သူမ၏အင်္ကျီပေါ်တွင် အဒီရောင်သွေးစက်များ စွန်းထင်
နေပြီး ဆံပင်ကိုလည်း ဖားလျားချထား၏။

သူမ၏နောက်၌ ဝမ်ကျင့်လန်၊ ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ကျင်းရွှေ
ဟိုထို တန်းစီ လိုက်လာကြသည်။

ကျင်းရွှေဟိုသည် အလွန်တရာကြီးမားသော ဖခင်
တိုင်ကြီးနှစ်တိုင်ကို မီးထွန်းညှိပြီး ကိုင်ဆောင်လာသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသူမှာ သူမ
တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျန်လူများသည် အကောင်းပကတိ ရှိနေကြ၏။

မည်သို့ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ထိုလေးယောက်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ
သိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

တက်မုဆရာတော်သည် စဉ်းစားမရဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်
ကြုတ်သွားသည်။

'ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ မိန်းကလေး'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာတော်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်
ဆိုကိစ္စကို မပေးစမ်းပါနဲ့'

အလွန်တရာ ရိုင်းပျသော အဖြေမင်တည်း။

တက်မုဆရာတော်သည် အတွေ့အကြုံ လွန်စွာ ရင့်ကျက်ပြီး
နန္ဒီတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ရှောင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး
တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းကလေး၏ ခိုင်းပျသောစကားများကို အပြစ်မယူချေ
'ခကာမလေး ခဏလောက် အနားယူပါ။ ပြီးတော့မှ
ခကာကြီး ဝမ်ကျင်းထန်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့'

ပုံပန်းပျက်လာသော မိန်းကလေးသည် တက်မုဆရာတော်၏
စကားမဆုံးမီကတည်းက ခန်းမကြီး၏ ရှေ့ဆုံးခံ၌ ထိုင်ကာ
အတင်းအားကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ယွမ်ရွှောက်မူ သူ၏အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိုကိုသာ ပြုံး
ကြောင်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် လေးနှစ်မျှ အတူတကွ နေခဲ့ဖူးသူ
ဖြစ်ရာ ဆန်ကွမ်းချို၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဟန်အမူအရာကို မျက်စိထဲ
စွဲနေပြီဖြစ်၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ရုပ်လက္ခဏာ ပြောင်းလဲနေသော်လည်း သူ
အစ်ကိုကြီးဆန်ကွမ်းချိုကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။

သူသည် 'အစ်ကိုကြီးဆန်ကွမ်းချို'ဟု အော်ခေါ်တော့မည်
ကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် တုထန်ဟိုက သူ့ လက်မောင်းကို ခစ်တင်းတပ်ဆွဲ၍
အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့သဖြင့် သူ မအော်ဖြစ်တော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပထမတစ်ကြိမ် တွေ့စဉ်တုန်းကလို ဝေး
ကြောင်ကြောင်ကြီး မဟုတ်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို
လျှောက်ကြည့်နေကြောင်း တုထန်ဟို တွေ့ရှိရသည်။

တုထန်ဟိုသည် တက်မုဆရာတော် မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်မည်ကို အာရုံရောက်သွားသဖြင့် ယွမ်ရွှောက်၏လက်ကိုဆွဲ၍
မထားမိတော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ယွမ်ရွှောက်သည် သိုင်းသမားများ ရွှေ့သို့
အစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

'အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချို'
ယွမ်ရွှောက်၏ တုန်တုန်ယင်ယင် ခေါ်လိုက်သည့်အသံသည်
ခန်းမကြီးထဲ၌ ပဲ့တင်သံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ငြိမ်သက်နေသည့် သိုင်းသမားများအားလုံး ခေါင်းထောင်
ကြည့်ကြ၏။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့သည် မျက်လုံးလှန်
ကြည့်၏။

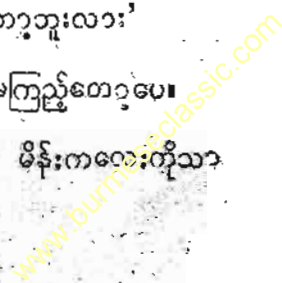
ချင်းချန်အဘိုးအိုနှစ်ယောက်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့က စူးစမ်း
သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်အား လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို
ကြည့်သကဲ့သို့ ကြည့်၏။

မှတ်မိဟန် လုံးဝမရှိပေ။
ယွမ်ရွှောက်မှာ အသည်းနှလုံးများ ကွဲကြေသွားမည်ကဲ့သို့
အကျင့်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

'အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား'
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်အား မကြည့်တော့ပေ။

မျက်စိများမှိတ်၍ အနားယူနေသော မိန်းကလေးကိုသာ
ကြည့်တော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် ကယျာကယာ ခုန်တူကံလာပြီး ယွမ်ရွှောက်၏လက်မောင်းကို ဆွဲသည်။

သူတို့ထိုင်နေသည့် ခုံများဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာ၏။

ယွမ်ရွှောက်မှာ မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်လာရသည်။

ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ညီလေးရဲ့အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိုဖာ လုံးဝ သတိမကောင်းသေးဘူး၊ ခဏစောင့်ပါဦး၊ ဝါ အတန်တန် ပြောထားလျက်သားနဲ့ကွာ

ယွမ်ရွှောက်သည် သက်ပြင်းချလျက် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

'ဘယ်လိုလဲဗျာ...ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီး သတိမပြန်ကောင်းပါဦးမလားခင်ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော်ကို လုံးဝမမှတ်မိဘူး'

ယွမ်ရွှောက်၏ ဆို့နှစ်စွာပြောလိုက်သော စကားသံကြောင့် တုထန်ဟို ဖိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားသည်။

ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ သိုင်းခလာကဆိုတာ အင်မတန်ရှုပ်ပေပါတယ်၊ အခု အဆိုးနဲ့တွေ့ပေမယ့် တော်ကြာ အကောင်းနဲ့တွေ့ချင်တွေ့တတ်ပါတယ်၊ ခါပေမယ့် အချိန်ကိုတော့ သည်းခံပြီး စောင့်ဆိုင်းရအယ်'

ယွမ်ရွှောက်သည် သူ့အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိုကိုသာ ရိုသေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

တုထန်ဟိုက ဆက်ပြော၏။

'တကယ်လို့ ညီလေးကသေ ဆည်းမခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ညီလေးရဲ့အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိုအတွက် အန္တရာယ်ကြီး ကြုံလာလိမ့်မယ်'

ယွမ်ရွှောက် ငြိမ်သွားတော့၏။

တုထန်ဟိုလည်း ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချခို၏။

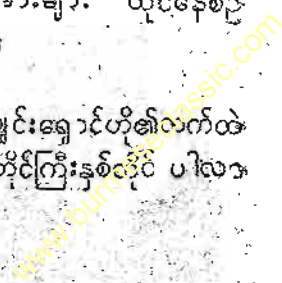
အခန်းထဲ၌ရှိနေသော သိုင်းသမားများသည် ယခင်ကလို ငြိမ်သက်မှု မရှိကြတော့ပေ။

ယွမ်ရွှောက်နှင့် တုထန်ဟိုတို့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လှုပ်လာကြတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးတန်း၌ ရှိနေသည့် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးများက မှု အတွင်းအားကျင့်စဉ် လေ ကျင့်နေသည့် မိန်းကလေးကိုလား ငေးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြသည်။

အိမ်ရှင်များမရှိဘဲ ဧည့်သည်သိုင်းသမားများ ထိုင်နေစဉ် အခါက မီးရောင်သည် သိပ်မလင်းလှပေ။

အိမ်ရှင်များ ဝင်လာသောအခါ ကျင်းရှောင်ဟို၏လက်ထဲ၌ ကြီးဇားသော အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်ကြီးနှစ်တိုင် ပါလာ

ရာ ထိုပယောင်းတိုင်ကြီးနှစ်တိုင်၏ အသင်းရောင်က ခန်းမကြီးကို အတော်လေး လင်းထိန်စေပေသည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးကမူ မျက်လုံးများမှိတ်၍ အနားယူဆဲ ရှိသေးသည်။

သူမ၏ အဖြူရောင်အင်္ကျီမှာ အဖြူတစ်ကွက် အနီတစ်ကွက် ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏ ဒဏ်ရာများ အတော်ကလေး ပြင်းထန်မည် ဖြစ်ကြောင်း တုထန်ဟို ရိပ်မိသည်။

ဤ မာကျောကျောမိန်းကလေးသည် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာမရဘဲနှင့် ဤသို့ အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်၍ အနားယူလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခံစားမှုမရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ အခတ်ခံထားခဲ့ရသော ဆေးများ လုံးဝ မပြယ်သေးကြောင်း တုထန်ဟို ကောင်းစွာသိ၏။

ထို့ကြောင့် ယူမိရှောက်အား ဆန္ဒစောပြီး လုပ်ချင်တိုင်း မလုပ်ရန် ကျိတ်၍ရှင်းပြနေရ၏။

ဝမ်ကျင့်လန်မှာမူ ပူဆွေးသောက ရောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝါစဉ်ကြီးဆရာကြီးများကိုသာ ကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးများက ဆရာကြီးများ ဝင်ရောက်ကူညီကြပါက တောင်းပန်ခယနေသယောင် ရှိသည်။

ဈာပန၌ ကြိုဆိုညှော်သည့် ကျွင်းရှောင်ဟို တစ်ယောက်သာ မိန်းကလေး၏အရိပ်အကဲကို စိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြောင်း တုထန်ဟို အကဲခတ်မိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့်ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့်အထိ အချိန်ကြာမြင့်လေ၏။

ဘက်မုဆရာတော်သည် ရုတ်တရက် မတ်တတ် ထလာပြီး မိန်းမကြီး၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒကာမလေး ဒဏ်ရာဘယ်နှယ် နေသေးလသဲ’

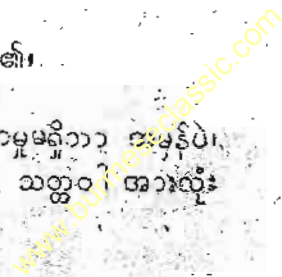
မိန်းကလေး၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

ဘက်မုဆရာတော်သည် ကြာသင့်သည့် အချိန်ထက် ပိုမိုကြာမြင့်လာပြီကို သိရှိသဖြင့် ဤသို့ထမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ မသေနိုင်သေးဘူးရှင့်’

မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ပြောလေ၏။

‘ဒကာမလေးရဲ့စကားတွေဟာ ချိုသာမှုမရှိဘဲ အမှန်ပဲ။ ပီတိုရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ သတ္တဝါ အားလုံး

၃၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောပီ

အပေါ်မှာ မေတ္တာထားကြတဲ့လူတွေဆိုတော့ ဒကာမလေးတွေ
ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားတွေကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပါတယ်။
ကျုပ်တို့ဆိုမှာ အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ ရွှေဝါရောင် လိမ်းဆေး
ပါလာပါတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ဇော်ရာတွေကို ဒီဆေးနဲ့ လိမ်း
လိုက်ရင် ဒဏ်ရာဟာ မကြာခင်ပျောက်ကင်းသွားနိုင်ပါတယ်။
ကျုပ်တို့ရဲ့ကုသမှုကို ခံယူမလား။

လူမက ခါးသီးစွာပြောလေ၏။

‘မလိုပါဘူး။ ကျွန်မက သိပ်ပြီး အသက်ရှင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ်လေးငါးရက်လောက် အသက်ရှင်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်တဲ့မိန်းကလေးပါ။’

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ဆေးဝါးကို အယုံအကြည်မရှိလို့လား၊ ဒီ ရွှေဝါရောင် လိမ်းဆေးဟာ ရှောင်လှောင်ကျောင်းတော်ရဲ့ အထက်အဆက် လိမ်းဆေးကြီး ဖြစ်တယ်။’

‘ဆရာတော်ရဲ့ဆေးကို အယုံအကြည်မရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဆိုမှာပဲ တွဲဆေးဟာ ဆရာတော်တို့ရဲ့ဆေးထက် အစွမ်းမည့်ပါဘူး။’

တစ်နှစ်ဘုန်းတော်ကြီးတက်မူသည် အတွေ့အကြုံ များစွာရှိသည့် ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။

သို့ဆော် သူမ၏စကားကိုမူ မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ပေသည်။

ဆရာတော်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ခဏမှမနေပါ။

သူ့စိတ်ထဲ၌ သံသယရှိသည့်အချက်ကိုတော့ မေးလိုက်ပါသေးသည်။

‘ဒကာမလေး၊ မင်းဆိုမှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ဆေး ပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဒဏ်ရာကို ကိုယ် မလိမ်းရတာလဲ။’

‘ကျွန်မဘာသာမလိမ်းချင်လို့မလိမ်းတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဒီအကြောင်း တင်ပြ ရှင်းလင်းနေရဦးမှာလဲ။ မဆိုင်တာတွေကို လျှောက်မေးမနေပါနဲ့။’

‘ကောင်းပြီ၊ ဆိုင်တာကိုပဲမေးမယ်။ ဒကာမလေးရဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ အသက်ထင်ရှား ရှိပါသေးရဲ့လား။’

‘သေပြီရှင်။’

‘ဒါဖြင့် ဟိုဟာက’

‘ဟိုဟာက အတုအယောင်ပဲ။’

‘တော်တော်ကလေး တူတာပဲ။’

‘ရုပ်ဖျက်ပညာတစ်ခုလုံး ရှိနေတာပဲဥစ္စာ။’

‘ကျုပ်က ဟန်အမူအရာကိုပြောထားပါ။’

'ဒါလဲ သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ထားတာပဲ'

ထိုခကားများကိုကြားလိုက်ရသောအခါ လူအားလုံး ငြိမ်
သက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ကောင်းသောငြိမ်သက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထိတ်လန့်ပြီး ငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်သွားခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ချမ်းချန်အဘိုးကြီးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက ဝင်ခမ်း၏။

'အသုဘ ခေါင်းထဲက အလောင်းကတော့ မိန်းကလေး
ဖခင်ရဲ့အလောင်း အမှန်ပဲလား'

'မှန်တယ်'

ဆရာတော်တက်မုက....

'ခကားမလေးရဲ့ဖခင် သေပြီးမှပဲ ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်
ထားရတာလဲ။ သိုင်းလောကကို ကြေညာသင့်တယ်'

'သိုင်းလောကကို ကြေညာပြီး နေပြီလေ။ ဆရာတော်တို့
ရောက်လာတာ အာကြောင့်လဲ။ ကျွန်မဖခင်သေတဲ့အကြောင်း
သတင်းကြားလို့ ရောက်လာတာပဲမဟုတ်လား'

'ခကားမလေး။ ကျုပ်တို့က အသက်စွဲကြီးနေပြီ။ အတူ
အကြုံလဲ များနေပါပြီ။ ဖခင် သေဆုံးတဲ့အကြောင်း သိုင်း
လောကကိုလဲ ကြေညာတယ်။ တစ်ဖက်ကလဲအသက်ရှင်နေသေး
သယော့င် ဟန်ဆောင်ခိုင်းထားတယ်။ ဒီသဘောက မရိုးသား
ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမဆို သိတာပဲ'

'မေးစရာရှိတာတွေ ခပ်သွက်သွက်သာ မေးပါ။ ကျွန်မ
သွေးထွက်လွန်နေပြီရှင်'

တုထန်ဟိုက ရုတ်တရက်ဝင်မေးလေ၏။

'အသုဘခေါင်းကို လှေခွဲတင်တုန်းက ကမ်းစပ်မှာ သတ်
ခြတ်ပဲ့တွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါက ဘာသဘောလဲ'

သူမသည် တုထန်ဟိုကို သေချာစွာကြည့်ပြီး....

'ရှင် သေသေချာချာ မြင်လို့လား။

ဟု မေးလေ၏။

တုထန်ဟိုက အသံကို နှိမ့်ချလိုက်ပြီး....

'ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မြင်တာမဲ့မဟုတ်ဘဲ။ ဒီအချက်ကို
ငြင်းချက်ထုတ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့'

'ဘယ်သူတွေကော မြင်သေးလို့လဲရှင်'

တုထန်ဟို၏ လေဆံက ပို၍နိမ့်ကျသွားသည်။

‘ယင်ယန်စန်းကြယ်ညီနောင်နဲ့ လေ့မင်ယုမ်တို့ဦးမောင်နဲ့ တွေ့လေ’

တုထန်ဟို၏လေသံ မည်မျှတိုးညှင်းသည်ဖြစ်စေ အခန်းထဲရှိ လူ့အားလုံးမှာ ထိပ်ဘန်းသိုင်းသမားချည်းသာဖြစ်၍ စကားလုံးကို ပီပီသသကြားလိုက်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သိုင်းသမား အားလုံး၏ ဦးခေါင်းများ သမင်လည်ပြန်လှည့်ပြီး တုထန်ဟိုပြောလိုက်သည့် လူ့လေးဦးကို လိုက်ရှာကြသည်။

မတွေ့ပါ။

လုံးဝမတွေ့တော့ပါ။

လူ့လေးဦး စုပ်စမြူပစ်ပျောက်လျက် ရှိနေပါပြီ။

မိန်းကလေးသည် ကပိုကရီဖြစ်နေသည့်သူမ၏ ဆံပင်များကို ပြန်လည်သပ်တင်လိုက်၏။

ထို့နောက် တုထန်ဟိုကို အေးစက်စွာကြည့်လိုက်သည်။

‘ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘တုထန်ဟို’

လူ့အားလုံး ဦးခေါင်းထောင်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

တိဗက်ပြည်၌ အသွန်တရာ ကျော်ကြားသည့် ထိပ်ကန်း ကျောပွတ် သိုင်းပညာရှင်မှန်း လူ့အားလုံးက သိထားကြသောကြောင့်ပေတည်း။

မိန်းကလေးက အေးစက်စက်ပြောသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ရှင်နာမည်လဲ ယမမင်းရဲ့ သေမင်းမှတ်အမ်းထဲ ပါသွားပြီလို့သာ အောက်မေ့လိုက်ပေတော့’

တုထန်ဟို ရင်ထိတ်သွား၏။

သို့သော် ဟန်မဇွန် ပြန်မေးလိုက်လေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ သေမင်းမှတ်အမ်းထဲ ပါရမှာလဲ’

‘အာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်လဲ မကြာခင် သေရတော့မှာ ခို့လို့ပဲ’

တုထန်ဟိုသည် ခါး၌စည်းထားသည့် ပဝါကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ချေဖျက်လိုက်၏။

မူသရုပ်ရည် ပြန်ပေါ်လာသည်။

သိုင်းသမားများသည် တုထန်ဟို၏ မူလဥပစီရုပ် အမှန်တရား
မြင်လိုက်ကြရလေပြီ။

‘မိန်းကလေး၊ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပါဦး
တုထန်ဟိုဆိုတာ ကျုပ်ပဲ’

‘တုထန်ဟိုမကလို့ တုထန်ဟိုရဲ့အဘလဲ သေမင်းမှတ်တမ်းထဲ
ပါသွားပြီးရင် ဘယ်သူမှ လွတ်မပြေးနိုင်တော့ဘူး။’

တုထန်ဟိုက လှောင်ရယ်ရယ်၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ဟုတ်ခွဲသား၊ သေချာရဲ့လား။’

‘သေချာတယ်၊ ရှင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အပြင်ရောက်အောင်
ပြေးကြည့်ပါ။ လွတ်သလား၊ မလွတ်သလား၊ မကြာခင် သိရ
မှာပဲ၊ မကြာခင်ဆိုတာ ဆယ်ရက်အတွင်း သေစေရမယ်လို့
ဆိုတာပဲ’

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တက်မုက ရုတ်တရက် ဝင်မေးလေ
၏။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ် တစ်ခုလောက် မေးစမ်းပါရစေဦး၊
စောစောက တုထန်ဟိုရဲ့စကားကို ဆက်မေးစမ်းပါရစေဦး၊
ယင်ယန်စန်းကြွယ်ညီနောင်နဲ့ လွှဲမင်ယူမိတို့ ဇနီးမောင်နှံကို
ဒကာမလေး သတ်ပစ်လိုက်သလား။’

ထိုအခါ မိန်းကလေးသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်
၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးတက်မုနဲ့ ဖန်မုကိုလဲ ရေးမှတ်လိုက်’

သူမ၏လေသံကို နားထောင်ကြည့်ပါက ခေါင်မိုးထက်၌
တစ်စုံတစ်ယောက်က ရေးမှတ်နေသယောင်ယောင် ထင်မှတ်ရ
ပေသည်။

သို့သော် ထိုအချက်ကို သိုင်းသမား အရင့်အမာကြီးများ
ဂရုမစိုက်ကြပါ။

ဆရာတော်ဖန်မုက ရယ်၍မေးလေ၏။

‘ဘယ်နှယ် ကျုပ်တို့ကိုပါ ဆွဲထည့်နေရတာလဲ၊ ဘာကြောင့်
ကျုပ်တို့နာမည်တွေကိုပါ မှတ်ခိုင်းနေရတာလဲ။’

‘မှတ်ခိုင်းထားသူတွေက ဆယ်ရက် အသက် ပိုရှင်ခွင့် ရ
မယ်’

ချင်းချန်ဇားနှစ်လက်ဟု အမည်တွင်သောအဘိုးကြီး နှစ်ဦး
မှာ မရယ်ချင်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

သုတို့က ရယ်သံ ပသုံးပထွေးဖြင့် မေးမလေ၏။

‘တကယ်ပဲသေမှာလား မိန်းကလေးရဲ့’

‘မယ့်ရင် စောင့်ကြည့်ဿ!’

သူမသည် ခေါင်မိုးပေါ် သို့မော့ကြည့်ကာ ထပ်မံအော်ဟစ် ပြန်လေ၏။

‘ချင်းချန် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကိုပါ မှတ်ထား လိုက်တော့’

သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လှသော သိုင်းသမား များသည် မိန်းကလေး၏စကားကို မယုံကြည်ကြသော်လည်း ဖြစ်ပျက်နေသည့်အခြေအနေများအရ ပြက်ရယ်ပြုရန်မသင့် တာ သည့်အချက်ကိုမူ အားလုံးသတိပြုမိသည်။

ထိန်းချုပ်သွားကြသည်။

ဆရာတော် တက်မုက....

‘ကောင်းပြီ၊ ဒကာမလေးက ကျုပ်ကိုခေတာ့ သေနေ့ သတ် မှတ်ခဲ့ပြီ၊ အဲဒီခေတာ့ ကျုပ်မသေမီဗဟုသုတ ပွားများရအောင် ဒကာမလေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ပြောပြခဲ့ပါလား’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မိန်းကလေးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ပြောပြမယ်၊ ဒီကိစ္စတွေကို တကယ်ကြားပြီး ရင်ခေတာ့ ဂုဏ်နုနုနုပြည့်သေဖို့သေချာသွားပြီ၊ သေမှာကြောက်

တဲ့လူတွေ ရှောင်ထွက်သွားကြပေတော့၊ သေမှာမကြောက်ရင် နေခဲ့ကြပေါ့ရှင်’

သိုင်းသမား ခုနစ်ယောက်ခန့် အပြင် ထွက်သွားကြသည်။

ကျန်လူများကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြတော့ပေ။

ဆရာတော်သည် အခန်းထဲသို့ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်ခေါင်မြည်
သိုင်းသမားများဟု ဆိုနိုင်သည့် သိုင်းသမား လေးငါး ဆယ်
သောက်ခန့်ကိုသာ တွေ့ရှိရတော့သည်။

ဆရာတော် တက်မုက....

‘ဒကာမလေး၊ မဆိုင်သွားဘူးပေါ့ရအောင် ကျုပ်ဖျောင်းဖျံ
ပြီးပြီ၊ ဒကာမလေးအနေနဲ့ အခြေအနေ အရိပ်အမြက်ပြော
ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေထဲက တချို့ လူတွေ အပြင်ရောက်သွားအောင်
အတ္တရပ်ခံပေးပါဦး’

အခန်း (၅၅)

လှည့်စားသော မိန်းကလေး

ဆရာတော်တက်မုက သက်ပြင်းချ၍ မှတ်ချက်ပြုလေ၏။
‘အင်း...သိုင်းလောကထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများကြီး
ရှိပါတယ်၊ ဒီအများကြီးထဲက တစ်ခုတလသိရုံကလေးအတွက်
ကိုယ့်အသက်နဲ့စတေးရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ တန်ဖိုးချင်း
မညီမျှဘူးလို့ဆိုရမယ်၊ အကယ်၍ဒီကိစ္စကြီးမှာ လုံးဝမပတ်သက်
ရင်တော့ အန္တရာယ်စက်ကင်းကြီးထဲမဝင်တာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ’

ဆရာတော်တက်မုသည် သိုင်းလောက၌ လူတကာ၏ လေး
စားခံယူမှုကိုရရှိသူဖြစ်၍ နောက်ထပ်သိုင်းသမားဆယ်ယောက်
ခန့် အခန်းပြင်ညီ ထွက်သွားကြပြန်၏။

မိန်းကလေးသည် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဆရာတော်တက်မု၏
စကားကို လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံသည်။

သူသည် ကျွန်ရစ်သော သိုင်းသမားတချို့ တက်သို့ လှည့်၍
ပြော၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဖခင်သေတဲ့ကိစ္စဟာ သိုင်းလောက
ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီအခန်း
အမှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးငါးယောက်နဲ့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ချင်း
ရန်ဂိုဏ်းတွေကတော့ ကျွန်မဖခင်နဲ့ နည်းနည်းပတ်သက်မှုရှိပါ
တယ်၊ သူတို့ကတော့ သေလဲဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေပဲ ဖြစ်
တယ်၊ ကျွန်မဖခင်နဲ့ လုံးဝ မသက်ဆိုင်ရင်တော့ သက်သက်
အရင်းအရှုပ်မခံပါနဲ့တော့ရှင်၊ ဒီမှာသေလို့ ဘယ်သူမှနှာမည်
အောင် မဟုတ်ပါဘူး’

မိန်းကလေးက သေချာစွာ ပြော၏။
 နားထောင်သူများကလည်း သေချာနားထောင်၏။
 သို့သော် မည်သို့မျှ ထွက်ခွာမသွားတော့ပေ။
 သူမသည် ဆက်၍စကားမပြောဘဲ နာရီဝက်ခန့်အနားယူသည်။

ထိုသို့အနားယူလိုက်ခြင်းကြောင့် သူမ၏မျက်နှာ၌ သွေးရောင် ပြန့်ဖက်လာသည်။

ဇက်ရာအတော်ကြီးသက်သာလာ၍လားမသိ။ သူမ၏ မခိုင်မခန့်အမှုအရာသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပြန်ပေါ်လာသည်။

‘ကဲ...ကျွန်မလဲပြောပြီးပြီ။ ဆရာတော်အကြားပဲ။ ကျွန်တို့လူတွေကတော့ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပဲ’

သူမသည် ဝမ်းကျင့်လန်ကို လှမ်းပြော၏။

‘အစ်ကို့ အခန်းထဲမှာကျန်နေပြီး နာပည်မှတ်မထားရသေးတဲ့ လူတွေအားလုံးကို နာပည်မှတ်ထားလိုက်ပါ။ သူတို့ကတော့ စိတ်ရောကိုယ်ရော တုံးတုံးချထားတဲ့လူတွေပဲ’

ဝမ်းကျင့်လန်သည် မိန်းကလေး၏စကားကို လုံးဝပြင်းပမာ နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

သူသည် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထပြီ။ စိတ်ပျက်စွာပြောလေ။

‘ဆရာကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်က လာမယ့်ဘေး ပြေးတော့ချင်ကြလို့ဆိုတော့လဲ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲဗျာ’

သူသည် စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍အော်လိုက်၏။

‘သေစာရင်း မှတ်တမ်းစာအုပ်ယူခဲ့ကြ’

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အင်္ကျီစိမ်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို တစ်ဖက်ကစ်တက်မှ ယူလာကြ၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ရုပ်ရည်မှာ ‘ချောမောလှပခြင်း’ ဖြစ်ပါ။

သို့သော် သူမတို့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် စာအုပ်ထူကြီးမှာ မျက်စိစူးစရာကောင်းနေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် စာအုပ်ထူကြီးကို စားပွဲမပေါ်အင်ပေးလိုက်၏။

စာအုပ်မျက်နှာဖုံးတွင် ‘သေစာရင်းမှတ်တမ်း’ဟု ရွှေစာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထိုးထား၏။

မှတ်တမ်းစာအုပ် လာပို့သည့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်
နောက်မှ မင်အိုးနှင့်စုတ်တံကို ခံသည့်မိန်းကလေး ပါလာသည့်

သူမကသည်း မင်အိုးနှင့်စုတ်တံကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီး
ပြန်ထွက်သွားသည်။

အင်္ကျီဖြူဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးသည် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
သိုင်းသမားများကို ကြည့်ပြီး အသံမြှင့်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ဖော့ဒီအခန်းထဲမှာ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ သူရဲကောင်း
တွေချည်းပဲ၊ လူသေတာတောင် နာမည် ကျန်ခဲ့သင့်တဲ့ လူတွေ
မဟုတ်လား။ ကဲ...ကဲ...အချိန် ဆွဲမခန့်ကြပါနဲ့တော့၊ တ
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာပြီး နာမည်ရေးသုံးကြပါ’

မိန်းကလေးက ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း မည်သည့်သိုင်းသမား
ကမျှ သေစာရင်းမှတ်တမ်း၌ လက်မှတ်ရေးထိုးရန် ထမထ
ကြပေ။

သူမက ဆရာတော်ဘက်ကို ကြည့်ပြီး....

‘ဆရာတော် ကျွန်မဖခင်ကြီး ဘယ်လို သေဆုံးခဲ့သလဲဆိုတာ
ကို မြန်မြန်သိချင်ရင် ဖော့ဒီအခန်းထဲမှာ မြန်မြန် လက်မှတ်
ရေးထိုးဖို့လိုတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖင်နဲ့နေကြတာလဲ’

ဆရာတော်က ပြုံး၍ပြော၏။

‘ခကာမလေးပဲ ဘယ်သူ့ စာရင်းမှတ်လိုက်၊ ဘယ်ဝါစာရင်း
မှတ်လိုက်နဲ့ ရေးမှတ်ခိုင်းနေတာပဲ၊ အခု ထပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုး
လိုသေးသလား’

‘လိုတယ်၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မြန်မြန်သိချင်ရင် မြန်မြန်လက်
မှတ်ထိုးကြဖို့ ဆရာတော်ကပဲ တိုက်တွန်းပေးပါ၊ ဘာလဲ အခုမှ
ဆယ်ကြောက်နေကြသလား’

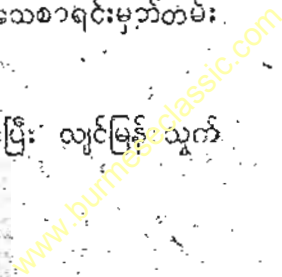
သိုင်းသမားကြီးများသည် တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းလည်းမရှိ။

လာရောက် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းလည်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေကြသည်။

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ စောစောက သေမှာကြောက်တဲ့ လူ
တွေ ထွက်ကြပါဆိုတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ထိုင်နေကြတယ်၊ အခု
ဘာလဲ ကြောက်နေကြပြန်ပြီ၊ လူတစ်ယောက်မှာ အသက်တစ်
ယောင်ပဲရှိတယ်၊ ဆယ်ကြိမ် ဆယ်ငါးကြိမ် လက်မှတ်ရေးထိုး
တစ်ခါပဲသေရမယ်၊ ဘာမှ ကြောက်မနေကြပါနဲ့တော့ရှင်’

ဆရာတော်ဘက်မှသည် မိန်းကလေး၏စကားများကို နား
မခိုင်းဘော့သည့်အလား ထိုင်ရာမှထ၍ သေစာရင်းမှတ်တမ်း
အုပ်ရှိရာသို့ သွားသည်။

ဆရာတော်သည် စုတ်တံကိုကောက်တုတ်ပြီး လျှင်မြန်စွာ
သေစာ ရေးထိုးလိုက်၏။

၅၂ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘တက်မုဆရာတော်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်’
တက်မုဆရာတော်သည် သူ၏ညီတော်ဖြစ်သည့် ဖန်မုဆရာ
တော်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဖန်မုဆရာတော်လည်း အလိုက်သိစွာ ထလာ၏။

ထို့နောက် သေစာရင်း မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲ၌ ဖန်မုဆရာ
တော်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဟု နာမည်ရေးထိုးလိုက်သည်။

အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက လက်
လက်ဝါးထိုး၍ ကောင်းချီဩဘာပေးသည်။

‘သိပ်ကောင်းဘယ်၊ ဆရာတော်နှစ်ပါးကတော့ အပြေ
အဟောနဲ့ညီပါပေတယ်၊ ခါမှလဲ သံစရာရှိတာကို မြန်မြန်
မှာပေါ့’

ဆရာတော်နှစ်ပါးက ဤသို့ စတင်ရေးထိုးလိုက်သဖြင့်
သိုင်းသမားကြီးများမှာ ထိုင်မနေသာတော့ပေ။

ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်ဟု အမည်တွင်သည့် အဘိုးကြီး
ယောက် ဖတ်တတ်ထရပ်လာကြ၏။

မိန်းကလေးက...

‘လက်မှတ်ရေးထိုးတဲ့အခါမှာလဲ သစ္စာရှိရှိ လုပ်ကြပါ
ကိုယ့်နာမည်အစား လူတစ်ပါးနာမည် ရေးသွင်းခဲ့ရင်
အဲဒီလူတာ သေတဲ့အပြင် အရှက်ပါကိစ္စမှာ သေချာဘယ်’

ချင်းချန်အဘိုးကြီးနှစ်ဦးသည် သေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်
အနီး၌ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သူတို့၏အမည် လက်မှတ်များကို
ရေးထိုးကြသည်။

လက်မှတ်ရေးထိုးရန် ထလာသူတစ်ယောက်မှာ မျက်နှာဖိမ်း
သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ့ကို မည်သူမှ မသိကြပေ။

အထက်အောင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

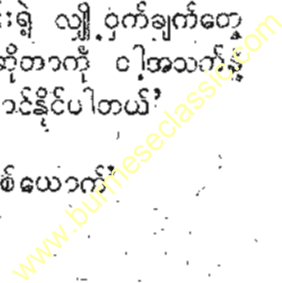
သူသည် စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ပြီး မိန်းကလေးအား လှမ်း
စကားပြော၏။

‘သိုင်းလောကမှာ လျှို့ဝှက်မှုတွေ၊ ရက်စက်မှုတွေ ခွဲနဲ့ဝေး
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလုပ်တဲ့ အပြစ်မှုကိုတော့ မိ
မယ်မထင်ဘူး’

သူသည် ချွန်နာမည်ကို ရေးထိုးလိုက်၏။

‘ကျုပ်က တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ သေလဲ ဂရုစိုက်စရာမရှိဘူး၊
နောက်ဆိုင်စရာ မိသားစုလဲမရှိဘူး၊ မင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ
သယ်လောက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သလဲဆိုတာကို ဝါအသက်နဲ့
ဆက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်နိုင်ပါတယ်’

‘ကြားရမှာပေါ့ရှင်၊ ကံ...နောက်တစ်ယောက်’

သိုင်းသမားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။

နောက်ဆုံး ယွမ်ရွှောက် ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် စာအုပ်ကိုကြည့်၏။

မင်အိုးကို ကြည့်၏။

စုတ်တံကို ကြည့်၏။

သို့သော် မည်သည့်အရာကိုမျှ မထိကိုင်ပေ။

ယွမ်ရွှောက်သည် ခဏထဲ၌ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်၏။

အဘယ်မှာလျှင် စုတ်တံ၊ ကခံသာင်တံဖြင့် စာရေးတတ်ပါ မည်နည်း။

သူသည် စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ရေးခြစ်စေ ကောင်းနိုးနိုး ချီတုချတု စဉ်းစားနေ၏။

မိန်းကလေးသည် စုတ်တံကို ကိုင်၍ ကြာမြင့်စွာရုပ်နေသည်။ ယွမ်ရွှောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်က စေအုပ်ထံမှာ ရေးထားတဲ့နာမည်တွေကို အလွတ်ကျွန်နေတာသား၊ ဘာဖြစ်လို့ စာမရေးဘဲ ကြာနေတာလဲ’

ယွမ်ရွှောက်လန့်သွားသည်။

လှူကိုကြောက်၍ လန့်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူမကျွမ်းကျင်သည့် စာရေးခြင်းကိစ္စကို ရုတ်တရက် မေးထိုက်ခြင်းကြောင့် လန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ ခေါင်းယမ်းပြီး....

‘ကျုပ် စာမရေးတတ်ဘူးဗျ’

မိန်းကလေးက အထင်သေးစွာ ရယ်၏။

‘ဒီမှတော့လူကားလုံး စာရေးတတ်ဖူးလား၊ မရေးတတ်ရင် အထဲမှာရှိမနေနဲ့ အပြင်ထွက်သွား၊ ကျုပ် စာမရေးတတ်လို့ ရေးဘဲနဲ့နေပါရမလို့ ပြောလို့မရဘူးရှင်’

ယွမ်ရွှောက်သည် သက်ပြင်းချကာ တွေးတောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူများတွေ နာမည်တွေ ရေးထိုးပြီး နေနေတဲ့ ချိန်မှာ ဝါနာမည်ထိုးဘဲ နေနေဖို့ မသင့်ဘူး’

သူသည် မိန်းကလေးကို ပြန်ကြည့်၏။

‘ကျုပ် စာမရေးတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ် အပြင်ထွက်သွားမယ်၊ အပြင်ကစေခင်နေမယ်၊ ခင်ဗျား စကားပြောပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်ပြန်ဝင်ခဲ့မယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် ယုံမိချောက် ထွက်သွားတော့၏။

တုထန်ဟိုသည် တားမြစ်ရန် ကြံသေး၏။

ယုံသော် အပြင်ကစောင့်၍ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေခြင်းသည်လည်း မဆိုးဟု တွေးတောမိသဖြင့် မတားမြစ်တော့ဘဲ လွတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် တုထန်ဟို လက်မှတ်ရေးထိုးသည်။

တက်မုဆရာတော်က မတ်တတ်ရပ်၍ သတိပေးသည်။

'ဒီမှာရောက်နေတဲ့ လူအားလုံးဟာ အသက်စာန်ဖိုးပေးပြီး လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို နားထောင်ချင်ကြတယ်။ အခု ဒကာမထေးပြောတဲ့အတိုင်း လက်မှတ်ထဲ ရေးထိုးပြီးပြီ။ ပြောစရာရှိတာ ပြောပေတော့'

သူမသည် ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ငူငူကြီးထိုင်နေသည့် သူမ၏အစ်ကိုကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'အစ်ကို တံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်တော့'

ဝမ်းကျင့်လန်သည့် တံခါးမကြီးကို သွားပိတ်လိုက်သည်။

ဇက်ရာရနေသည့် သူမသည် လူကောင်းပမာ ထရပ်လိုက်၏။

'ကျွန်မ ဒေယာင်းတိုင်မီးတော့ ငြိမ်းပစ်မယ်'

သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဒေယာင်းတိုင်မီးများ ငြိမ်းသွားကာ တစ်ခန်းလုံး မှောင်ကျသွား၏။

'ဒကာမလေး ထွက်ပြေးဖို့ကြံရင်တော့ ကျုပ်တို့က အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခရောက်ရင် ကျုပ်တို့ကို အပြစ်မဆိုနဲ့'

တက်မုဆရာတော်သည် ကိုယ့်လက်ချောင်း ကလေးများကို စင် ကိုယ်မြင်ရသဖြင့် လိုဏ်ခေါင်းထဲ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည့် အဖြစ်များကို သတိရလာ၏။

ထို့ကြောင့် ကြိုတင်သတိပေးခြင်း ဖြစ်၏။

'ကျွန်မ ထွက်မပြေးပါဘူး။ စိတ်ချစမ်းပါ'

ကုန်းစန်စင်၏အသံက ပီသစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့အားလုံးကတော့ သတိရှိနေရမှာပဲ'

သိုင်းသမားကြီးများသည် အသိုလိုနေရာရွှေ့သွားကြ၏။

မိန်းကလေးအား ဝိုင်းရန် ကြိုးစားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်စီကိုယ်စီ အသိဖြင့် နေရာရွှေ့စွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အရင့်အမာ သိုင်းသမားကြီးများသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်တိုရန် မလိုအပ်ပါ။

၅. စ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

‘ရှင်တို့ ကိုယ့်နေရာကို ကိုယ်နေကြပါ။ ရှင်တို့သိချင်တဲ့အပြစ် မှန်ကို ပြောပြပါစော့ဖယ်’

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သူမကို ပြန်မပြောပါ။

ထိတ်သိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

မိန်းကလေးသည် မည်သူ့ တံပြန်မှုကိုမျှ မရတော့သဖြင့် ဆက်ပြောလာရ၏။

‘ကျွန်မအဖေအဖေသေရတာ အမှန်မဟုတ်ဘူး။ လိမ်ညာထုံကိစ္စ ကြီးပါ။ သိုင်းသမားတွေကို ပြေးပေးလင်းပြီး ခေတ်လိုက်တာ’

သူမ၏စကားကြောင့် ရုတ်ရုတ်သံသယ ဖြစ်သွင်း၏။

အသံတစ်သံက....

‘မင်းရဲ့စကားကို ဘယ်ဟာအမှန်၊ ဘယ်ဟာအမှားလို့ ရွေး ထုတ်ဖို့ခက်နေတော့တာပဲ။ မင်းက စကားကိုအတည်မှ မပြောဘဲ၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးကိုး’

‘ရှင်တို့ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နဲ့၊ သေစာရင်း မှတ်တမ်းစာ ရင်းထဲမှာ ပါသွင်းတဲ့လူတွေကတော့ ဆယ်ရက်အတွင်း မုချ သေဆုံးစေရမယ်’

သိုင်းထုံပွင့်လှီ ပဒေသနာ (၄) ၆၆

တက်မုဆရာတော်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဒါကိုချည်း၊ ခဏခဏပြောမနေနဲ့ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်တို့ အားငြီးလာပြီ၊ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြဖို့ လိုတယ်’

‘ဘာလဲ ဆရာတော်က လူ့သတ်ကောင်ကို ဖော်ထုတ်ချင်လို့ ဆား’

သူမ၏စကားအရဆိုလျှင် ဘခင်ကြီးဝမ်းသည် လူ့သတ်ခံ၊ သပ်ကြံခံရသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေ၏။

...တက်မုဆရာတော်က...

‘ကျုပ်ဆီပေးတဲ့စာအရ ဒဏ်ကြီးဝမ်းဟာ လုပ်ကြံခံရတဲ့ သဘောမျိုးသက်ရောက်နေတယ်။ တကယ်လုပ်ကြံခံရတာ ဟုတ် ဟုတ်ခဏတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူးပေါ့လေ။ ဘစ်ချက် စဉ်းစားရ ဘာက သူ့ကိုလုပ်ကြံသူဟာ သူ့အနီးမှာ ရှိနေပုံရနေတယ်’

‘ဘာလဲ ဆရာတော်က ကျွန်မ လုပ်ကြံလိုက်တယ် ထင်လို့ ဆား’

‘ဒီသို့ မထင်ကောင်းပါဘူးလေ၊ ဒဏ်ကြီးဝမ်းဟာ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ခင်ကြီးပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် တကယ်အဖြစ် နဲ့ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့မသိနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီအချက်ကို သိ ချင်လို့လဲ သေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့နာမည် ဆွဲ ရေးသွင်းခဲ့တာပေါ့’

မိန်းကလေးထံမှ မည်သည့် စကားသံမျှ ထွက်မလာတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် အခဝးမှ ဖာရ်ချက်ချင်းထုလိုက်သည့်မောင်းသံကို ကြားလိုက်ကြရတော့သည်။

ကွမ်းစနံစင်က....

'ဒီမောင်းသံကို ကျုပ်ကြားဖူးသလိုပဲ'

ထိုအခါကျမှ မိန်းကလေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဒါက မရုဏမောင်းသံပဲ။ သေခြင်းတရားရဲ့ အတိတ်နိမိတ်မောင်းသံပဲ'

ကွမ်းစနံစင်က....

'မရုဏမောင်းသံကို ကျုပ်တို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဂေဟသခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန် ဘယ်လိုသေရသလဲဆိုတာပဲ ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒီအချက်ကိုရှင်းပြပါ'

မိန်းကလေးက ခပ်မာမာပြော၏။

'ရှင်းမပြရင် ရှင်တို့ဘာလုပ်ချင်ကြသလဲ။ ကျွန်မက ရှင်တို့ထဲက ဘယ်သူ ကိုမှခကြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး'

ကွမ်းစနံစင်က ဘာမပြောညာမပြောနှင့် လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

အတွင်းအားကြီးမားသူဖြစ်၍ အခန်းထဲရှိလူအားလုံး လေးထိုင်းဟပ်မှုကို ခံစားလိုက်ကြရ၏။

'ရန်း....'

လက်ဝါးချင်းနှစ်ခု ရိုက်မိကြသည်။

မိန်းကလေးသည် အာဂမိန်းကလေးတည်း။

ကွမ်းစနံစင်၏ လက်ဝါးကို မရှောင်ဘဲ ပြန်လှန် ခုခံသည်။

သူမ၏ခုခံမှုအတွင်းအား အလွန်တရာပြင်းထန်သဖြင့် ကွမ်းစနံစင် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ဆရာတော်တက်မုက မေတ္တာရပ်ခံလေ၏။

'နောင်ကြီးကွမ်းစနံစင်၊ သည်းခံပါဗျ။ ဝိုက်ပွဲကိုရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါ'

ကွမ်းစနံစင်က မိန်းကလေးပါ ထပ်မံ မတိုက်ခိုက်တော့သဖြင့် တိုက်ပွဲသည် ထိုမျှနှင့်ပင် ပြီးစီးသွားသည်။

သိုင်းသမားများသည် အမှောင်ထဲ၌ အနေကြာလာသောကြောင့် အမှောင်ထဲမှ လူများကို သူသူကိုယ်ကိုယ် မြင်တွေ့လာကြသည်။

မြင်နိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။

ထိုအခါကျမှ တုထန်ဟိုသည် အဖြစ်မှန်ကို သိရှိလာ၏။
ကွမ်းစန်စင် လက်ဝါးကို ခုခံသူမှာ မိန်းကလေး မဟုတ်
ချေ။

အခြားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုသူကား ဆန်ကွမ်းချိပ်တည်း။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိန်၏အစွမ်းကို အလွန်တရာ အံ့ဩ
သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကွမ်းစန်စင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးကို ရွေးချယ်လှမ်းနောက်ဆုတ်အောင် ခုခံနိုင်သောကြောင့်
ဖြစ်ပေသည်။

တက်မုဆရာတော်က...

'အခုလိုမရွေးမသားလုပ်တာကတော့ တကယ့်ကို ကိုယ့်ဂိုဏ်း
သိက္ခာကို နှိမ့်ကျစေတာပဲ။ ဇာတိအားပြီးမှတော့ အပြည့်အစုံ
ရှင်းပြသင့်တယ်'

လူအားလုံးသည် မှောင်ထဲ၌ဖြစ်သော်လည်း လူရိပ်များ၏
အခြေအနေကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။

သေစာရင်း မှတ်တမ်းစာအုပ်သည် တက်မုဆရာတော်၏
လက်ထဲသို့ ရောက်နေပေပြီ။

ဆရာတော်၏ အင်အား အနည်းငယ် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရုံမျှဖြင့်
စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံး မှုမ့ကြေသွားပေလိမ့်မည်။

မိန်းကလေးသည် ထိုအဖြစ်ကိုမြင်သောအခါ အလွန်တရာ
စိုးရိမ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်သည်။

'ဆရာတော် စာအုပ်ကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့'

'ကျုပ်တို့တက်က တာဝန်အားလုံး ကျေပြီး မိန်းကလေးရဲ့
တာဝန် မကျေဘူးဆိုရင်တော့ ဒီစာအုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာပဲ'

'မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒီစာအုပ်ကို ကျွန်မကို ပြန်ပေးပါ'

'မပေးဘူး၊ ကျုပ်တို့နာမည်တွေ ပျက်စီးသွားအောင် ဒီ
စာအုပ်ကို မှုမ့ကြေသွားအောင် ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်'

'ကျွန်မလက်ထဲကို စာအုပ်ပြန်ပေးပါ၊ ကျွန်မပြောပါ့မယ်'

ကွမ်းစန်စင်က ဝင်ပြေး၏။

'မပေးနဲ့၊ ဒီမိန်းကလေးက စကားမတည်ဘူး၊ သူ့စကား
ထို ဘာမှ မယုံစားထိုက်ဘူး'

'ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ'

၆၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ဘာမှ လုပ်ပေးပေးရဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ်ဆိုတော့ ကတိစကားအတိုင်း အမှန်အကန်တွေကိုသာ ပြောပြပေးတော့

'အခုပေးပါ၊ အခုပေးပြပါမယ်'

တက်မုဆရာတော်က....

'ကျုပ်ဟာ သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်ကတည်းက မုဆရာတော်ကို မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ အခု မိန်းကလေးကပဲ စပြီးပြောပါ၊ ပြောပြီးတာနဲ့ ဒီစာအုပ် မပျက်မစီးနဲ့ မိန်းကလေးလက်ထဲ ပြန်ရောက်စေရပါမယ်'

'ကျွန်မကိုတောင် ဆရာတော်က မယုံတော့ ကျွန်မဆရာတော်ကို ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ'

တက်မုဆရာတော်က ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

'မိန်းကလေး လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောချင်ရာပြောမနေပါ၊ အဲဒီစကားကို ကြားရပြီဆိုကတည်းက မိန်းကလေးကို မယုံတော့ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီ'

ထိုစဉ် မိန်းကလေးပြောသည့် ရေကမောင်းသံဆိုသည်အား နှင့် အခြား ကြိုးတပ်တူရိယာများ၏ အသံကို ပြန်လည်ကြားလာရပြန်သည်။

အသံများ ဆူညံနေသဖြင့် လျှို့ဝှက်ကိစ္စ ထုတ်ပြောရန် မဖြစ်နိုင်ပြန်တော့ပေ။

ချင်းချန် အတိုးအိန်စဉ်သည် တံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်၏။

အချို့က ပြတင်းတံခါးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

'ဆရာတော်၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတယ်၊ အားလုံး ဘေးတွေနိုင်တယ်'

'နောင်တော်၊ ကွမ်းစန်စင်က ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲ'

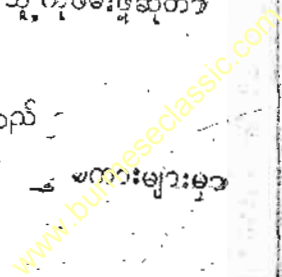
'တပည့်တော်ကတော့ သူ့ကိုဖမ်းပြီး ဆရာတော်ထံ ရှောင်ထင်ကျောင်းတော်ကိုပို့ဖြစ်ဖြစ် တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကျန်လှိုက်နဲ့ ချုပ်ကိုင်ပုံဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါ့မယ်'

တက်မုဆရာတော်က ထိုအချက်ကို လက်မခံပေ။

'ဒါက အင်မတန် အလုပ်ရှုပ်မယ်ကိစ္စပဲ၊ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ဆိုတာ ကလဲ သိပ်မလွယ်ဘူး'

တက်မု ဖန်မုနှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့ပြောသည် အလွန်တရာ တိုးညှင်းလှ၏။

မကားများမှာ

ဤနေရာ၌ မည်သည့် အကြောင်းအရာကိုမျှ ကျွယ်ကျယ်
မပြောသင့်ကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသုံးဦးစလုံး နားလည်သဘော
ပေါက်ပြီး ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ် ခေါင်မိုးပေါ်မှ တစ်ခုနီးခုနီးအသံ ကြားရ၏။

တူထန်ဟိုသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်
ထွက်သွားတော့သည်။

ချင်းချန်အဘိုးအိုနှစ်ဦးသည် ကပျာကယာဝင်လာ၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာတော်’

‘ခေါင်မိုးပေါ်က တစ်ခုနီးခုနီးအသံ ကြားတာနဲ့ တိပက်က
တူထန်ဟို ပြေးထွက်သွားတယ်’

ထိုစဉ် အပေါ်မှ တစ်ခုနီးခုနီးအသံများ ပျောက်ကွယ်သွား
၏။

ခန်းမကြီးထဲသို့ တူထန်ဟိုမှတစ်ပါး သိုင်းသမားအစုံအလင်
ပြန်ရောက်လာသည်။

ခန်းမကြီးထဲ၌ စကားပြောလူမရှိဘဲ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်
နေသည်။

တူထန်ဟိုသည် ခေါင်မိုးပေါ် ခုန်တက် ရောက်ရှိလာသော်
လည်း မည်သည့် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အခြားအဆောင်များ၏ ခေါင်မိုးများပေါ်သို့
အဆင့်ဆင့် ခုန်ကျော်ပြီး လိုက်လံရှာဖွေသည်။

လရောင်အနည်းငယ်သာ ရှိနေသဖြင့် ဝမ်းမိသားစု ခြံဝင်း
ထဲ၌ လှပနေသော သစ်ပင်ပန်းမန်များကိုပင် တွေ့နေရသည်။

တူထန်ဟိုသည် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ဝမ်းလျှားထိုးမောက်ကာ
ခေါင်မိုးအစွန်းမှ အောက်ထပ်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။

မီးရောင်လိုလို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီဟု
နတ်ချက်ချ၏။

ထို့ကြောင့် အုတ်ကြပ်မိုးကို နားဖြင့် ဖိကပ်၍ ခထမ္မအသံ
ထို နားထောင်ကြည့်သည်။

ရယ်သံသဲသဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လူရှိကြောင်း သေချာ
သွားသည်။

‘တစ်ယောက်တည်း ခေါင်မိုးပေါ်က ချောင်မြောင်း နား
ထောင်နေရတဲ့ ဒုက္ခဟာ မသေးလှပါဘူး ဝင်ခွဲ၊ အခန်းထဲ
မှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာ၊ ဝင်ခွဲပါ’

ရော...ရန်သူကပင်မိမိရောက်နေကြောင်း နှိသိနေနိုးပြီး

ကြားလိုက်ရသည့်အသံမှာ စူးရှသဖြင့် မိန်းမသံ ယောက်ျားသံ ခွဲခြား၍မရဘဲ ရှိနေသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘဲဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းနားထောင်နေရတာလဲ’

‘ဒီဝမ်ဂေဟာကြီးထဲမှာ လျှို့ဝှက်မှုတွေ ပြည့်နေတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ မရှိရင် တမလွန်ဘဝ ရောက်သွားနိုင်တယ်လေ’

‘ခင်ဗျား စိတ်ထင်လို့ပါ၊ ဝမ်ဂေဟာက အေးချမ်းပါတယ်၊ မယုံမှင် ခင်ဗျား ကျုပ်အခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါလား’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဒီလို ခေါ်လို့တော့ မရပေဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ နှလပ်နိုးတုံးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ နှလပ်နိုးတုံးတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ လိမ်ညာဖိတ်ခေါ်မှုကို ယူပြီး ဒီထဲထဲခံချင် ခံနေရမှာပေါ့ဗျာ’

‘ဒီလိုကြောက်နေရင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းနားထောင်နေတာလဲ၊ ဝမ်ဂေဟာကြီးနဲ့ဝေးအောင် ပြေးထွက်သွားတော့လား’

ထိုတစ်အတွင်းမှာပင် အောက်ထပ်၌ မီးရောင် ပျောက်ကွယ်သွား တဝုန်းဝုန်းနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေးသွားသည့်အသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုခေတ်အရမူ အောက်မှလူသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် ဖြစ်နိုင်ဟု တုထန်ဟိုယူဆသည်။

သို့သော်....

စိတ်တိုးတိုးချ၍ ဆုံးဖြတ်ခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

‘အောက်ကမိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မသတ်ဘူးဆိုရင် ပြန်ထွန်းလိုက်ပါလား၊ ကျုပ် ဝင်လာခဲ့ပယ်လေ’

သို့သော် အောက်ထပ်မှ မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရပါ။

တုထန်ဟိုက ‘အေးစက်စက်ရယ်လိုက်၏။’

‘ခင်ဗျားက အောက်ကိုပြေးဆင်းသွားတဲ့ ပုံစံမျိုး ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီအချိုးကို မယုံဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဝင်လာရင် ကျုပ်ကို ခင်ဗျား သတ်မယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မမှားခဲ့ဖူးဘူး၊ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကြောင့်လဲ ကျုပ် သက်ထိ အသက်ရှင်နေခဲ့တာပဲ’

တုထန်ဟိုသည် အုတ်ကြွပ်တစ်ချပ်ကို လက်ဖြင့် ခွာယူလိုက်

ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

၅၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ခွမ်း...ချလန်း'

မှန်ကွဲသံများ ဆူညံသွားသည်။

သို့သော် အုတ်ကြွပ်ပြား ကျသံကိုမူ လုံးဝမကြားရပေ။ ရွံ့ထဲကျလျှင်ပင် ငျက်ခနဲအသံ ကြားရပေလိမ့်မည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွာ

တုထန်ဟိုသည် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်လေ၏။

'ကြိုက်ပြီ၊ ကျုပ် ပစ်သွင်းလိုက်တဲ့ အုတ်ကြွပ်ကို ခင်ဗျာ ဖမ်းယူထားလိုက်တော့ ကျုပ် ပိုလို့တောင် ဆင်းမလာရဲတော့ သွားပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရှိနေတာ သေချာသွားပြီကိုးဗျ'

ဤစကားကို တုထန်ဟိုက တမင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းတိုင်းမှလူ မည်သို့တုံ့ပြန်မည်နည်းဟု သိလို၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် အုတ်ကြွပ်သုံးချပ်ကို ထပ်မံခွာယူလိုက်ပြီး မတူသော အတွင်းအားများကို သုံးစွဲလျက် ခေါင်မိုးစွန်းမှ နေထွက်အောက်ထပ်သို့ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ပစ်သွင်းတော့သည်။

အုတ်ကြွပ်ပြားသုံးချပ် ပြေးဝင်လာသည့်အရှိန်နှုန်းမှာ မည်သို့ဖြင့် အောက်ထပ်မှလူသည် သာမန်သိုင်းသမားသာဖြစ်က မည်သို့မျှ ဖမ်းဆီးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် အုတ်ကြွပ်ပြားများသည် မည်သည့်အသံမျှမကြားရဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဝင်သွားခဲ့ပေသည်။

ထိုအချက်ကြောင့် ခေါင်မိုးအောက်ထပ်၌ လူသည် သိုင်းပညာစွမ်းပကား လွန်စွာကြီးမားလှကြောင်း တုထန်ဟို ရိပ်မိသိရှိသွားပြီး ကျောရိုးထဲမှ စိမ့်ပြီး ကြောက်သွားမိသည်။

သူ၏ပထမစိတ်ကူးမှာ အုတ်ကြွပ်ပြားတစ်ချပ်ချပ် ကြမ်းပြင်ကို ထိတွေ့သည့်အသံ ကြားပါက သူ့ပါ တစ်ပတ်ကျွမ်း ထိုးလျက် လသာဆောင်မှ ခုန်ဝင်လိုက်သွားရန် ဖြစ်သည်။

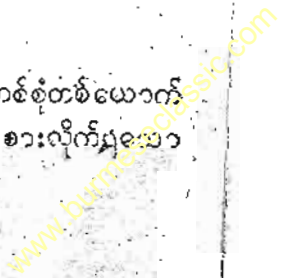
ယခုသော် တုထန်ဟို မစွန့်စားငိုဒော့ပေ။

ဤနေရာ၌ အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတစ်ခုရရှိမည်ဟု သေချာမပါက အသက်စွန့်တန်စွန့်ရမည်ဟု တုထန်ဟို ဖဉ်းစားထားသည်။

ယခုမှ မည်သည့်အကျိုးအမြတ်မျှ မရရှိဘဲ သေဆုံးရမည့် ကိစ္စဖြစ်၍ ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာနေခန်းမထဲရှိ ကျန်ရှိနေသည့် သိုင်းသမားများအား ဤအကြောင်း ပြောကြားရန် မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိလေ၏။

သို့သော် သူ မတ်တတ်မရပ်နိုင်တော့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ ကျောရိုးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ညှိုးဖြင့် လာထောက်လိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ပုံသောကြောင့်တည်း။

သူ့နားထဲသို့ အေးစက်စက်အသံကပ်သံ ဝင်လာသည်။
 ယခုမင်း၏အသံသည် ဤအသံမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တုထန်ဟို
 ထင်လိုက်မိ၏။
 'ကျုပ်စကားကို နားထောင်ပါ။ ကျုပ်သတ်ချင်ရင် မျက်စိ
 တစ်မှိတ်အတွင်း သေသွားနိုင်တယ်'
 တုထန်ဟိုမှာ လှုပ်လည်း မလှုပ်နိုင်တော့ချေ။
 ခုခံနိုင်ရန်ကား ဝေးသေစွာ
 ထိုလူက သူ့ကိုဆွဲထူလိုက်၏။
 ထိုအခါ ထိုလူ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။
 ဖာစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသူသည် သားရေတု
 မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူဖြစ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံများအရ တုထန်
 ဟို-ရိပ်မိလိုက်၏။
 'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပကတိမျက်နှာနဲ့ ကျုပ်ကို
 ရင်မဆိုင်ဝံ့တာလဲ'
 'ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီလိုပြောဝံ့တာလဲ၊ ကျုပ်
 အစွမ်းကို နည်းနည်းလောက် မြည်းစမ်းကြည့်ပါဦး'
 အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူသည် တုထန်ဟို၏
 သွေးကြောကိုကိုင်ပြီး သွေးပြောင်းပြန် စီးစေ၏။

တုထန်ဟိုမှာ မကြုံစဖူးသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြီး
 သင်္ကေတလုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလာလေတော့၏။
 သူ့အော်ဟစ်မိတော့မည့် အချိန်တွင် လူစိမ်းသည် သွေး
 ကြောကို ဖြေလွှတ်လိုက်၏။
 ထိုအခါကျမှ တုထန်ဟိုမှာ ဟင်းချနိုင်တော့သည်။
 'ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ'
 လူစိမ်းသည်တုထန်ဟို၏ခါးစည်းကိုဆွဲကိုင်၍ခေါင်မိုးပေါ်မှ
 အောက်သို့ ခုန်ချသည်။
 ထိုလူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်
 အော်ဟောင့်ကလေးတစ်ခုပမာ ပေါ့ပါးစွာ ကျလာသည်။
 သူ့တို့ မြေပြင်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ခားရှည်ချား ဆွဲကိုင်
 ခားသည့် ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။
 ထိုလူများက တုထန်ဟိုကို ကြမ်းတမ်းစွာဆွဲယူပြီး ခားဖြင့်
 ဆဲပိုင်းရန် ကြံလိုက်သည်။
 သို့သော်...
 'ငါ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်စမ်း၊ သူ့တို့
 ကို ဘယ်လောက် ယှဉ်နိုင်သလဲဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်မယ်'

ထိုစကား ဆုံးသောအခါ လူစိမ်းသည် အမှောင်ထုထဲ
ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် သူတို့အရှင်သခင်၏ အမိန့်အတိုင်း
တစ်သေဝေတိမ်း လိုက်နာကြသည်မဟုတ်ပါ။

နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်များက ဤအချက်ကို သက်
ခံနေ၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်က တုထန်ဟို၏ ရင်ညွန့်ကို ခားခြင်း
ထောက်၍ အမိန့်ပေး၏။

‘ပါးစပ်ဟစ်မိ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘မသေချင်ရင်တ’

‘နောင်ကြီး သူ့ကို ဆေးတိုက်ပြီး လွှတ်မလို့လား’

‘ဖမ်းမိတဲ့လူတိုင်း ဆေးတိုက်လွှတ်နေတဲ့ဟာကို မင်းက ဘာ
ဖြစ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မေးနေရတာလဲ’

ပေးခွန်းထုတ်သူ နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

တုထန်ဟိုမှာလည်း အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘သွားပြီ၊ ဆန်ကွမ်းချိုကို ငါ မကယ်နိုင်တဲ့အပြင် ငါပါ သူ့
လို အတိတ်မဲ့တဲ့လူဘဝကို ရောက်ရတော့မယ်’

သတိဓမ္မ ပြီး တစ်ပါးကျန်ဖြစ်ရတော့မည့် အရေးကို တွေးမိ
သည့် တုထန်ဟိုမှာ အသိစိတ်များ ပျောက်သွားမတတ် ထိတ်
ဆန်သွားမိတော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် အကြောင်းပိတ်ခံထားရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို
လှုပ်ရှား၍ မရပေ။ အတင်းအားသုံး၍ အကြောဖွင့်ရန် ကြိုး
စားသော်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်နေပါ သဖြင့် ပါးစပ်ကိုသာ
အပေးလိုက်ရတော့သည်။

တုထန်ဟို၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးမှုန့်ထည့်မည့်အစောင့်သည်
သူ့တော့ဖူးခဲ့သည့်အကျဉ်းသားများထံ၌ အထူးခြားဆုံးအကျဉ်း
သားကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာအံ့ဩသွားသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ တကယ်ပြတ်သားတဲ့လူပဲ၊ ဆေးသောက်ပြီး
ဆုံးအခါမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ရဲဘော်ရဲဘက် ဖြစ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျား
လိုလူမျိုးနဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်အထူးပဲဂုဏ်ယူ
ပါတယ်ဗျာ’

နောက်မှ အစောင့်သည် ဓားကို အောက်သို့ ချလိုက်ပြီး
ဆေးတိုက်မည့်သူအား လှမ်းပြော၏။

‘နောင်တော် ဆေးလုံးကို လျှော့တိုက်ရင် ခံကောင်းမယ်၊
ထခြားလှူဆိုရင် မပါးစပ်ကိုပိတ်ထားတာနဲ့၊ ငြင်းဆန်တာနဲ့

၇၆ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတော်ကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်တတ်တယ်။ သူကတော့သိပ်လွယ်
တယ်ဗျာ။ ဆေးလုံးသိပ်များသွားလို့ သူ့နှလုံးကို ထိခိုက်
သွားရင် ကျွန်တော်တို့အတွက်ပဲနှစ်နာမှာပဲ'

ဆေးတိုက်မည့်အစောင့်သည် တုထန်ဟိုအား သဘောတူ
နေသူဖြစ်၍ သူ့ မိတ်ဆွေအစောင့်၏ အဆိုပြုချက်ကို လွယ်လွယ်
ကူကူလက်ခံသည်။

'အေး...ဘုတ်တယ်။ ဆေးနှစ်လုံးလောက် လျော့လို့ကံမယ်'

ဆေးတိုက်မည့်အစောင့်က တုထန်ဟိုအား ရှင်းပြ၏။

'မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ပြတ်သားတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သဘော
ကျလို့ ဆေးနှစ်လုံးလျော့လို့ကံပြီ။ တကယ်လို့ ဆေးအပြည့်
တိုက်ရင် ခင်ဗျားသုံးရက်တိတ်မေ မြောသွားမယ်။ အခုတော့
ဆဲဒီအဆင့် မရောက်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ မူးမိုက်
လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတာပဲ'

တုထန်ဟိုသည် သူ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပါးစပ်ဟပေးလိုက်
သည့်ကျေးဇူးကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ခံစားနေရသည်။

'ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ မင်းတို့ကို မိတ်ဆွေကောင်းတွေ
အဖြစ် အခုကတည်းက သတ်မှတ်လိုက်ပါတယ်'

ဆေးတိုက်မည့်အစောင့်က ရှင်းပြ၏။

'ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခွင့်လှယ်လိုက်တဲ့လူ အင်မတန်
များတယ်။ သေတဲ့လူပဲများတယ်။ ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားအနေနဲ့
သူ သဘောကျအောင် တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပုံရတယ်'

တုထန်ဟိုသည် အုတ်ကြွပ်ချုပ်များ ပစ်သွင်းခဲ့သည့်အချက်
များကို စဉ်းစားမိ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုပါကလား။ ဘာဂိုဏ်းများလဲ မသိဘူး'

သူ တွေးမနေစဉ် အစောင့်က ရှင်းပြ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မသတ်ခွဲပြောမှတော့ မိတ်ဆွေကြီးဟာ
ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ထဲ ရောက်ဖို့ သေချာနေပြီ။ ခင်ဗျား ကို
ကောင်းပါတယ်။ အသူးသဖြင့် ကျုပ်တို့နဲ့တော့တာ ပိုပြီး ကို
ကောင်းတယ်'

ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့တဲ့လား။ ဘယ်သူ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့

အစောင့်က ရယ်ရင်း....

'ဆေး ဆရင်သောက်လိုက်ပါဗျာ၊ ပြီးတာမှ ခင်ဗျာ သိချင်တာတွေ အလိုအလျောက်သိလာပါလိမ့်မယ်'

တုထန်ဟို ပါးစပ်ဟပေးလိုက်၏။

အစောင့်က လျှာဖျားပေါ်သို့ ဆေးတစ်လုံးတင်ပေးသည်။

ဤအတွက် သူ့ကို တုထန်ဟို အလွန် ကျေးဇူးတင်သွားသည်။

အကယ်၍ ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်းလိုက်ပါက အာခေါင်ထဲ သွားလျှင် ဆေးလုံးကို ပြန်ထုတ်ရခက်သည်။

ယခုမူ...

တုထန်ဟိုသည် ဆေးလုံးကို လျှာဖျားအောက်သို့လှည့်ချွတ်တံတွေးကို မျှီချသည်။

ဆေးလုံးကို မျှီချသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို နောက် အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး မျက်ဖြူလန် သလိုထင်ပြသည်။

နောက်ပိုင်း လုံးဝမေ့သွားသလို ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

အစောင့် နှစ်ယောက်သည် တုထန်ဟိုအား ခြေဖြင့်ပေါ်၍ အသာလှဲချပေးပြီး ပိတ်ထားသည့် အကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တုထန်ဟိုသည် အသားများတဆတ်ဆတ်တုန်လာသယောင် ဟန်ဆောင်ပြသည်။

ဆေးတိုက်သည့်အစောင့်က အခြားတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြော၏။

'ဒီမိတ်ဆွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဆေးတစ်လုံးထဲ ဆိုမေ့ စရာအကြောင်းမရှိဘူး'

အခြား တစ်ယောက်က....

'သူ့ အတွင်းအားသိပ်မကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ခါကြောင့် မေ့သွားတာနဲ့တူတယ်'

ထိုစကားများကို ကြားနေရသည့် တုထန်ဟိုသည် ဟင်းခနဲ ခုတ်ပြင်းချပြီး မျက်လုံးများဖွင့်ဟာ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ကြည့်နေတော့၏။

ဆေးတိုက်သည့် အစောင့်က....

'ဟော...သတိရလာပြီ၊ အံကိုက်ပါပဲကွာ၊ ဒီလောက်တွေ ချောပေါ့လေ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ကို ဘာတွေ သဘောကျသွားသလဲ မသိဘူး၊ ဆေးတစ်လုံးတည်းကိုတောင် အတွင်းအားနဲ့ ခုနဲ့ နိုင်ပုံမရဘူး'

'အေး...ဒါတောင် ငါ ဆေးနှစ်လုံး လျှော့လိုက်ပေလို့ပဲ ဆေးလုံးများမလျှော့ရင် တစ်ခါတည်းအသက်ထွက်သွားမလား မသိဘူး၊ ဟား...ဟား...ဟား'

'ငနောင်ကြီး၊ သူ့ကိုဖိနှောရာမှာထားလို့မဖြစ်ဘူးနဲ့ တူတူပန်းရုံဟိုဘက်မှာထားမှတော်လိမ့်မယ်၊ ဝမ်ဂေဟာထဲမှာ သို့မဟုတ် သမားတွေကလဲ များပါတိသနဲ့'

'ကောင်းတယ်၊ မင်းက ခြေထောက်က မ'

'အစောင့် နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်ဖက် မှ ပန်းရုံ၏အခြားဘက်သို့လှည့်၍ ပစ်ချလိုက်၏။'

'ပန်း...'

ဖုန်များ တထောင်းထောင်း ထသွားရာ တုထန်ဟိုသို့ အချိန်မဖြုန်းဘဲ လျှော့အောက်မှ ဆေးလုံးကလေးကို ကမကယာ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...အစောင့်တော့ သည်းခံပေဦး မိတ်ကြီးရ'

တုထန်ဟိုသည် အလွန်ပန်းနပ်သွားဖြစ်ရာ သစ်တုံး တစ်တုံးကို ချွန်လိုက်ချသည့်အသား ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်ပင် ခံယူလိုက်သည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်အနေဖြင့် လုံးဝ သံသယမရှိတော့ပေ။ အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ထိုတခက်အတွင်းရှိ တုထန်ဟို လာနိုင်သေးဟု ယူဆထားသည့်အလား ပန်းရုံတစ်ဖက်တွင် ချလိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးစကားပြောနေကြ၏။

သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို တုထန်ဟို ကောင်းစွာ နားရပေသည်။

'ဝမ်ဂေဟာကြီးထဲမှာ သိုင်းသမားတွေ သိပ်များနေတယ်၊ ခပ်လိုသဘောရသလဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဖီလိုဖြစ်အောင်တမင်စီစဉ်တာပဲ မဟုတ်'

'အေး...ဟုတ်ပုံရတယ်၊ ငါ့လဲ သေသေချာချာတော့ မသိလေ'

တုထန်ဟိုသည် သူ့အတွက် ကောင်းစွာအချိန်ရမှန်းသိသော ဖုန်မုန့်များထဲသို့ ထွေးထုတ်လိုက်သည့် ဆေးလုံးကို လက်ခံပေး၍ရှာသည်။

တွေ့သောအခါ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ထားလှိုက်ရသည်။

သို့သော် ဤမျှထက် ပို၍ မလှုပ်ရှားရဲပေ။

တုထန်ဟိုသည် ခန်းမကြီးထဲမှသိုင်းသမားများ ဘာဖြစ်ကြပြီလဲဟု စိတ်ထဲ၌တွေးနေမိ၏။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ကြာသောအခါ အစောင့်နှစ်ယောက် ထလာပြီး တုထန်ဟိုအားလာကြည့်၏။

တုထန်ဟိုက မျက်စိများ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွေကြီး၊ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ’

တုထန်ဟို စကားမပြောပေ။

‘အား...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်’

ရှုံ့ရှုံ့ မဲ့မဲ့စုတ်သပ်ပြုလုပ်သောအခါ အစောင့်နှစ်ယောက် က ကျေနပ်စွာ ရယ်မောကြလေတော့၏။

‘ကျုပ်တို့ ဆေးနှစ်လုံးလျှော့တိုက်တာကို ခင်ဗျားသိမယ် မထင်ဘူး၊ ဒါတောင် ဆေးစွမ်းကမပြယ်သေးဘူး’

အခြားအစောင့်တစ်ယောက်က သူ့ထက် ဝါစဉ်ကြီးအစောင့်တစ်ယောက်အား ပြန်ခေးနေသည်။

‘နောင်ကြီး၊ ဒီအဆိပ်က ဖြေဆေးမရှိဘူးလား’

‘ရှူး...မင်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ခေးတာလဲ’

‘ကျွန်... ကျွန်တော်က ရိုးရိုးမေးတာပါ။ ကျွန်တော်သစ္စာပေးအပ်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး’

‘အေး...ဒီမေးခွန်းမျိုး ဝါကိုပဲခေး၊ တခြားလူကို သွားခေးနဲ့’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလူသတိမေ့၊ အတိတ်မေ့သွားတာကို ငြည့်ပြီး ဖြေဆေးရှိမရှိစဉ်းစားမိ၊ မေးမိတာပါ။ တခြားဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး’

‘ဖြေဆေးတော့ရှိပါ့မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီမှာပဲ ရှိတယ်၊ ဖြေဆေးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလွဲလို့ဘယ်သူမှမဖော်စပ်နိုင်ဘူး၊ တော့ ဒီအဆိပ်ကျွေးပြီးတဲ့လူကို သစ္စာဖောက်မှာ လုံးဝမရှိရတော့ဘူး၊ တကယ့်လူရင်း လူယုံဖြစ်သွားတာပဲ’

ဆေးတိုက်သည့် အစောင့်သည် တုထန်ကို၏ သွေးကြောကြောများကို လက်ဖြင့်အသာအယာပုတ်ပေးပြီး ညင်သာပြော၏။

‘မိတ်ဆွေကြီး ထထိုင်ကြည့်ပါဦး’

တုထန်ဟိုက ခက်ခက်ခဲခဲထထိုင်သည်။

၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘နေ့လို့ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား၊ ခေါင်းထဲမှာ မူးနေသေး
သလား’

‘သိပ်မမူးတော့ပါဘူး’

‘ကောင်းလာပါပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကို ပြောစမ်းပါနဲ့
ဗျာ’

တုထန်ဟိုသည် မျက်မှောင်ကြူတံ့ရှိ စဉ်းစားနေသည်။

နဖူးမှချွေးများ သီးလာသည်။

သူးဆံပင်များကို ဆုပ်ဖွသည်။

အတန်ကြာအောင် ခက်ခက်ခဲခဲစဉ်းစားနေပြီးမှ ပြန်ထု
မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ဘာမေးတာလဲ’

‘နာမည်...နာမည်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မျိုးရိုးနာမည်’

တုထန်ဟို စဉ်းစားပြန်၏။

အတန်ကြာမှ...

‘ကျုပ်မှာ နာမည်မရှိဘူးဗျာ၊ အဲ...ရှိတော့ ရှိမှာပေါ့
ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျာ၊ တိန်မျိုးရိုလား၊ တုမျိုးရိုးလား
တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ’

သိုင်းတုံပွင့်လျှာ ပလွေသံ(၄) ❀ ၈၅

‘အခု...ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ’

‘တော်တော်ကလေး ကြည်လင်လာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်
ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မသိဘဲဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ တော်
တော်ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စပဲ’

ဆေးတိုက်သည့်လူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ပြုံးနေ
လေ၏။

'ဟုတ်ဘယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ကြောင်းတွေကို လုံးဝ ပြန်
စဉ်းစားလို့မရတာ ခါကြောင့်ကိုး'

'ခင်ဗျား သိပ်ထိစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ပေါ် သစ္စာရှိရုံသာ အမှုထမ်းပါ၊ အချိန်တန်ရင် ဖြေဆေး
တာပါပဲ၊ အဲဒီလို ဖြေဆေးရပြီး ရာထူးအဆင့် မြင့်သွားတဲ့
အင်အားတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ'

'ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပေါ့၊ သူ့အပေါ်
သစ္စာရှိရမယ်'

'ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်သစ္စာရှိပါ့မယ်'

'ခင်ဗျား ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ'

တုထန်ဟို ခေါင်းကုတ်သွား၏။

'ကျုပ်...ကျုပ် မသိဘူး၊ ဧည့်ခန်းလို့လို့ ဘာလို့လို့ကပဲ'

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ညှော်လိုက်၏။

ဆေးတိုက်သည့်အစောင့်က တုထန်ဟိုအား...

'ကဲ...ခင်ဗျားလာခဲ့တဲ့နေ့ရက်ကို ပြန်သွားပေတော့၊ သတင်း
ရင် ကျုပ်တို့ကို သတင်းပြန်ပို့၊ ဟုတ်လား'

အခန်း (၅၆)

ဉာဏ်ကောင်းသော တိဗက်ဆရာကြီး

ဆေးတိုက်သည့်အစောင့်က တုထန်ဟို၏မျက်နှာကိုစေ့စေ့
ကြည့်ပြီး ပြောချလိုက်၏။

'ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က အဆိပ်တိုက်ထားခဲ့ပြီးပြီ'

'ဗျာ...အဆိပ်ဟုတ်လား၊ ခါဖြင့် ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ မသေ
တာလဲ'

တုထန်ဟို အင်မတန် ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်။

'အေးလေ...ကျုပ် စကားပြောလော့သွားတယ်၊ အဆိပ်
မတုတ်ပါဘူး၊ အတိတ်မေ ဆေးပါ'

တုထန်ဟိုက သူ့ပေါင် သူ့ပုတ်လိုက်သည်။

၈၈ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

'နေပါဦး၊ ကျုပ်က ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ'

'ခင်ဗျား ဒီဝမ်းခဲက ခြံကြီးထဲကလာတာတော့ သေချာတယ် မဟုတ်လား'

တုထန်ဟိုက မရေမရာ ခေါင်းညိတ်၏။

'ဒါဆိုပြီးတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဝင်ချင်တဲ့အဆောင် လျှောက်ပေးပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဖိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ တွေ့ချင်တော့လိမ့်မယ် အလိုက်သင့် အလျားသင့်နေပြီး သူတို့ဆီက ကြားရတဲ့သတင်းကို ကျုပ်တို့ကိုဖြော၊ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူတိုင်းလိုပဲ ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဘက်တော်သားတွေလို့ပဲ မှတ်ထားပါ'

တုထန်ဟို အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

သူ့အား ဤသို့ အလွယ်တကူပြန်လွှတ်ပေးလို့မခံမည်ဟု လုံးမထင်မိခဲ့ချေ။

ရန်သူများသည် သူတို့ဆေးကို သူတို့ အတော်ကလေး ကြည့်ကိုးစားထားဟန် ရှိသည်။

ထိုခဏမှာပင် ဆန်ကွမ်းချိုကို သတိရလိုက်သဖြင့် တုထန်ဟိုမှာ ကြက်သီးထသွားတော့သည်။

'ဟင်း...ငါတောင် ကံကောင်းလို့ပဲ၊ နို့မို့ရင် ဆန်ကွမ်းချိုပုံစံအတိုင်းဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ သူတို့ ဆေးကလဲ တကယ်စွမ်းတာပဲကိုး'

တုထန်ဟို တွေးနေစဉ် ဆေးတိုက်သည့်အစောင့်က ရုတ်တရက် မေးလေ၏။

'ခင်ဗျား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ'

'ကျုပ် သစ္စာဖောက်သွားမှာကို ခင်ဗျားတို့ မစိုးရိမ်ဘူးသား'

'ဟား...ဟား...ဟား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဘာမှန်းမသိတဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ် ကျုပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်နိုင်မှာလဲ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား တကယ်သစ္စာဖောက်ချင်မိတိ ပေါ်လာရင် ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ နာလာမယ်၊ အော့ချင်အန်ချင် ဖြစ်လာမယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုဏ်းချုပ်ကြီးရှဲဆေးက ဒီလောက်စွမ်းတာပျ၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာပြီးရင် ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျား သေပြီသာမှတ်ပေတော့'

'ကြောက်စရာပါလားဗျာ'

'ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒါက သဘောလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီထက်သိရင် ဒီထက်ပိုကြောက်လာရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားကို ဒီလောက် စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ပေးရတာပေါ့၊ ကဲ...ခင်ဗျား ထရပ်ကြည့်ပါဦး'

တုထန်ဟို ထရပ်သည်။

'ကဲ...ခင်ဗျား သွားပေတော့၊ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် သစ္စာရှိနေသရွေ့ ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေမှာပဲ၊ သွားပေတော့'

တုထန်ဟိုသည် ဣန္ဒြေမပျက်စေရန် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက် ထွက်လာ၏။

သူ့စိတ်ထဲကမူ ခန်းမကြီးထဲ၌ မည်သည့်အခြေအနေရောက် နေပြီကို သိချင်လှပေပြီ။

မကြာမီ....

ပန်းရုံများ ကွယ်သွားသဖြင့် တုထန်ဟို ခပ်မြန်မြန်လျှောက် ခုင့်ရသွား၏။

အတန်ကြာ လျှောက်မိသောအခါ သူထွက်ခွာခဲ့သည့် ခန်းမ ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

‘ဟင်’

ခန်းမကြီး၏ရှေ့ဘက် တံခါးမကြီးရှေ့၌ ငှက်တုတ်ထိုင်နေ သည့် ယုမ်ရွှောက်သည် အလွန်တရာ အံ့ဩသွားသည်။

‘ကျုပ်....ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုကြီးကော’

တုထန်ဟိုက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

‘ညော်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်’

ခန်းမကြီးထဲ၌ရှိနေရာမှ အဘယ်ကြောင့် အပြင်သို့ခရောက် နှိ နေသနည်းဟု ယုမ်ရွှောက်မေးချင်သည်။

သို့သော် မမေးတတ်သဖြင့် အထစ်အထစ် ဖြစ်နေခဲတော့ သည်။

တုထန်ဟိုသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ တံခါးမကြီးကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်လေ၏။

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်ပါ’

ကျွန်ုပ်တို့ တံခါးမကြီး ပွင့်သွား၏။

ဆရာတော်တက်မုသည် တံခါးဝ၌ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တုထန်ဟိုမှန်း သိသေးအခါ အထံသို့ ဝင်နိုင်ရန် ကိုယ်ကို ချီပေး၏။

တုထန်ဟိုသည် ယခင်မူလ ရပ်နေသည့်နေရာ၌ မျက်နှာထား အညီတညီဖြင့် သွားရပ်နေတော့၏။

ဆရာတော်တက်မုက....

‘တုထန်ဟို၊ ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေတာလဲ’

တုထန်ဟိုသည် လုံးဝစကားမပြောဘဲ တက်မုဆရာတော်တို့ ခပ်ခမ်းစိမ်း ပြန်ကြည့်သည်။

တက်မဆရာတော်သည် တုထန်ဟို တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားစေ
ပြီကို ရိပ်မိလိုက်၏။

တုထန်ဟိုအနေဖြင့် မှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချပြီး ထိုပုံစံအတိုင်း
ဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်’

မိန်းကလေး၏ ရယ်သံသည် ရှင်မြူးစွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

‘အဲဒီမိတ်ဆွေကြီး ဒီကို လာစမ်းပါ’

တုထန်ဟိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ချီးကျူးလိုက်မိ၏။

‘အင်း... ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူတို့မှာ ချိတ်ဆက်ရှိရမယ်
ဒါမှမဟုတ် နားလည်မှု တစ်ခုခုရှိရမယ်’

သူသည် မထုံတက်တေး အမှုအရာဖြင့် မိန်းကလေးထံသို့
လျှောက်သွား၏။

သူမက ဆန်ကွမ်းချိုရှိရာသို့ ညွှန်ပြပြီး...

‘သူ့ဘေးမှာ ရှင်သွားရပ်နေ’

တုထန်ဟိုသည် ကျိတ်၍ဝမ်းသာသွား၏။

သူ့အနေဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ဒုက္ခကို တစ်နည်းတစ်စုံ ကယ်
ဆင်နိုင်ပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေး၏ အမိန့်အတိုင်း ဆန်ကွမ်းချို၏
ဘေး၌ သွားရပ်နေလိုက်သည်။

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်’

မိန်းကလေးက ရယ်ရင်းဆက်ပြော၏။

‘အခုတွေ့လား၊ ဟိုတစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲ၊
နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်ကြာရင် ရှင်တို့အားလုံး သူတို့
တစ်ယောက်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

စောစောက တက်မဆရာတော်တစ်ယောက်သာ တုထန်ဟို
ဘေး ထူးခြားနေသည်ဟု ခန့်မှန်းခဲ့သည်။

ယခုမူ အခန်းထဲရှိ သိုင်းသမားအားလုံး တုထန်ဟို၏အဖြစ်
ကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားကြတော့သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ စိတ်ဆိုးသိုင်းသမား လူစွမ်းကောင်း
ကြီးလဲ ဒီမိန်းကလေးရှု ရုပ်သေးရုပ်ဖြစ်ရတာပဲပဲလား ဘုံရား
ဘုံရား’

ဖန်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီပြီး ‘တီးတိုးရေရွတ်နေသည်’
တက်မဆရာတော်က ကွမ်းစန့်စင်အား ခပ်တိုးတိုးပြော
သေ၏။

အဲဒီလူကို ကျုပ်သွားစစ်ဆေးမယ်

မသွားနဲ့ဆရာတော်၊ အနီးကပ်တာနဲ့ တိုက်ခိုက်မှာ သေချာတယ်

သူ့ထိန်းချုပ်ဆေး သောက်လာခဲ့ရပြီနဲ့တူတယ်

သေချာတယ်၊ ခါကြောင့်မို့ သူ့နားကို မသွားဖို့ တားတားပေါ့

ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ် သူ့နားသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်

သတိထားနော်ဆရာတော်

ကွမ်းစန်စင်က သည်မျှပဲပြောသည်၊

တက်မုဆရာတော်သည် တုထန်ဟိုအနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

မိန်းကလေးကရယ်ရင်း တုထန်ဟိုအား လှမ်း၍အမိန့်ပေးလေ၏။

ဆရာတော်ကိုရိုက်မလွှတ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မအမိန့်ပေးမှ ရှင်လုပ်ရမယ်

တုထန်ဟိုသည် အလွန်တရာအတင်းမား၏။

မိန်းကလေးရယ်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့် တက်မုဆရာတော်အား တိုက်ခိုက်ရန် သူ့လက်ကို မြှောက်ပြီးဖြစ်နေ၏။

မိန်းကလေး၏စကားသံဆုံးသွားသည့်အခါတွင်မူ အမိန့်ကို နာခံသည့်အလား မတိုက်ခိုက်ဘဲ လက်ဝါးကိုပြန်ချလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တက်မုဆရာတော်သည် တုထန်ဟို၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေတော့၏။

တုထန်ဟိုကမူ မိန်းကလေး၏ အမိန့်စကားအရ ခပ်ကြောင့်ကြောင့်ကြည့်ကာ ရပ်နေရသည်။

ဤသို့ဖြင့် တတ်မုဆရာတော် နီးကပ်လာ၏။

တိုက်စမ်း

မမျှော်လင့်ဘဲ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် တုထန်ဟိုမှာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် အချိန်မီ တက်မုဆရာတော်အား လက်သီးဖြင့် ဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲ ဆွဲ၏။

ဆရာတော်က လက်ဝါးဖြင့် ခံသည်။

၉၆ **တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်**

သူ၏အတွင်းအားကို ငါးပုံပုံ တစ်ပုံမျှသာသုံးပြီး ခုခံခြင်း ဖြစ်သော်လည်း တုထန်ဟိုမှာ လက်သီးတစ်ခုလုံး၊ လက်မောင်း တစ်ဖက်လုံး ထုံကျင့်တုန်ခါသွားပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရလေ၏။

‘ဘုရားရေ၊ ဆရာတော်အတွင်းကားက တကယ့် ကြောက်စရာအတွင်းအားပါပဲလား’

တုထန်ဟိုသည် နောက်ဆုတ်နင်း စိတ်ထဲမှ ပြောမိလေ၏။

သူမသည် ခါးကြား၌ ထိုးထားသည့် ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး တုထန်ဟိုအား ကြိမ်းမောင်းသည်။

‘အတော် အသုံးမကျတဲ့လူပဲ’

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုခြင်အောင် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းပြုတ်ထပ်မံ အမိန့်ဒပးလေ၏။

‘တိုက်စမ်း၊ ဟိုလူ့ လုံးဝ အသုံးမကျဘူး’

ဆန်ကွမ်းချို ရွှေ့တက်လာသည်။

တုထန်ဟို၏ ပုံစံအတိုင်း လက်သီးဖြင့်ထိုးသည်။

တက်မုဆရာတော်က လက်ဝါးဖြင့် ခံသည်။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချို၏အတွင်းအား ပြင်းထန် ကြီးမားကြောင့် တက်မုဆရာတော် နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

အကယ်၍ ဆရာတော်သာ အတွင်းအား အကုန်သုံးလျှင် ဆန်ကွမ်းချိုအား ခုခံနိုင်ကောင်း ခုခံနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ခြေရောလက်ပါတိုက်ခိုက်သောအခါ တက်မုဆရာတော်သည် သူ့အတွင်းအားကို ငါးပုံပုံ သုံးပုံ အင်အားဖြင့် ခုခံသည်။

ဆရာတော်အနေဖြင့် ငယ်ရွယ်သောဆန်ကွမ်းချိုကို အမှန်တကယ်အားဖြင့် သိပ် အထင်မကြီးချေ။

ထို့ကြောင့် ငါးပုံ တစ်ပုံအင်အား၊ ငါးပုံသုံးပုံ အင်အားဖြင့် ခုခံခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဆန်ကွမ်းချိုက သူထင်လသလိုမဟုတ်။ သူ့ထက်ပင် အတွင်းအားပညာ မြင့်မားနေသူဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ဆန်ကွမ်းချို၏တိုက်ကွက်များကို ကြိုတင် တွေ့ဆန်းလည်း မရှုဒပး။

ဤအကြောင်းနှစ်ချက်အကြောင့် တက်မုဆရာတော်မှာ ဆုတ်ပြီးရင်း ဆုတ်နေရတော့သည်။

တုထန်ဟိုမှာမူ မူလနေရာ၌ရပ်ကာ ဆန်ကွမ်းချို၏ သိုင်းညှာစွမ်းပကားကြီးမားပုံကို အလွန်တရားအံ့ဩစွာ ကြည့်ရှုနေမိသည်။

'အဲဒီလိုမှပေါ့၊ တိုက်ပြီဆိုရင် အပေါ်စီးက တိုက်တာ မြင်ချင်တယ်'

မိန်းကလေးက အားရစွာ ချီးကျူးရင်းကြွေး၏။

တက်မုဆရာတော်မှာ အမှန်တကယ်ပင် အောက်စီးမှ ခံစားရသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏တိုက်ခိုက်ပုံပြင်းထန်သောကြောင့် မိန်းမထံသိုင်းသမားကြီးများအားလုံး အံ့ဩထိတ်လန့်ကုန်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပို၍ပို၍ ရဲတင်းစွာ တိုက်ခိုက်သည်။

တိုက်စစ်လည်း ပို၍လျင်မြန်လာသည်။

အချို့ သော လက်တိုက်ကွက်များကို တုထန်ဟိုပင် ကြည့်၍ မထွက်တော့ချေ။

မုဆရာတော်သည် သူ၏နောင်တော် တက်မု ဆရာတော် နောက်ဆုတ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထား၏။

'နောင်တော်...ညီတော်တို့ရဲ့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း...'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးညီတော်၊ သူ့သိုင်းပညာကို ထုတ်ပြီးကြည့်တာပါ။ နောင်တော်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့'

ဤစကားကလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်း၏ သိုင်းကွက်စိဆယ်နှစ်မျိုးကို အပိုင်အနိုင် တတ်ကျွမ်းထားသူဖြစ်၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ သိုင်းပညာစွမ်းပကား မည်မျှပင် ကြီးမားည်ဖြစ်စေ ဆရာတော်သည် သူ့အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်အောင်တော့ ကောင်းစွာ ခုခံနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ဆေးများသုတ်လိမ်းပြီး ရုပ်ဖျက်အသည့် ဆန်ကွမ်းချီ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။

မျက်နှာပေါက်ကိုကြည့်၍ ဥပစိရုပ် ဒကောင်းမည့်သူ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။

ဆရာတော်၏ပညာနှင့်ဆိုလျှင် သာမန် ထိပ်သီးသိုင်းသမား ညီ ဆယ်ကွက်အတွင်း ရှုံးနိုင်ရမည်။

ခက်ရာရမည်။

သခုသော် တိုက်ကွက်သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ဆန်ကွမ်းချီ ခက်ရာမရသေး။

ဆရာတော်ပင် နောက်ဆုတ်နေရသေးသည်။

အကယ်၍ ခန်းမထဲရှိ ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားများအား
ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်မည် ဆိုပါက ဆန်ကွမ်းချီ မုချ ဝုက္ခန္ဓာ
လိမ့်မည်။

ဤသို့ တိုက်ရန်ကိစ္စမှာ ဖြစ်ရန်ခက်ခဲသော်လည်း တု
ဟိုသည် မပြေးသော် ကံရာရှိ ကြိုတင် တွေးတောထား၏။

ဆန်ကွမ်းချီ ဝုက္ခရာကပ်ပါက ဆန်ကွမ်းချီအား ကူညီ
အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။

သူသည် ဆူးခြားသော ရေစက်ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီ
ညီငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သံယောဇဉ် တွယ်ခိုနေသည်။

ထိုမှ နောက်ပိုင်းတွင် တက်မုဆရာတော်သည် သူ၏အ
အားကို ဝါးပုံအပြည့်သုံး၍ ခုခံသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ မရှ
နိုင်တော့ဘဲ တန်းသွားသည်။

ဆရာတော် တကယ်တမ်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်
အခါတွင်မူ ဆန်ကွမ်းချီနောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်း ဆုတ်ပေး
သည်။

‘အင်း... ဝါးကြောင့်လဲ ရှောင်လှောင်ကျောင်းတော်ဟာ
လောကရဲ့ မကိုဉ်ဥသျှောင်အဖြစ် အမြဲတမ်း ရပ်တည်နိုင်
ကိုး’

သိုင်းသမားအသီးသီး၏ စိတ်ထဲ၌ ထိုအတွေးဝင်သ

ဆန်ကွမ်းချီ နောက်ဆုတ်သွားသောအခါ တက်မု ဆရာ
တော်က ရှေ့ဆက်၍ မတက်တော့ပေ။

နောက်၌ရင်၍ စောင့်နေတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီကလည်း ထပ်မံ၍ ဝရှ တိုးမလဲအတော့ပေ။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြှင့်တင်ထားသည့် အတွင်း
အားများကို လျှော့ချပစ်နေကြောင်း သိရှိရသည်။

ဖန်မုဆရာတော်သည် သူ့နောင်တော် တက်မုဆရာတော်
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး လေသံနှင့် မေးမြန်းလေ၏။

‘နောင်တော်၊ ဟိုလူငယ် ခက်ရာရသွားသလား’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းယမ်းပြလေ၏။

‘ဒီသူငယ်ဟာ ဝါးထိုက်တစ်သက်မှာ ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ရမယ့်
အင်အားအကြီးဆုံး ရန်သူ ဖြစ်နေပြီ။ အကယ်၍သာ သူက
နောက်မဆုတ်ဘဲ ဆက်ထိုးစစ်ဆင်ရင် ဝါးအဖို့ သိက္ခာကျမှာ
သေချာတယ်’

အင်္ကျီဖြူဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် တိုင်နေသည့်
နံ့မှထ၍ ဆန်ကွမ်းချီအနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။

‘ရှင် ခက်ရာရသွားသလား’

www.burmeseclassic.com

မိန်းကလေး၏အသံမှာ တိုးသည်။

သို့သော်....

ခန်းမထဲရှိ သိုင်းသမားအားလုံး ထိုစကားကို ပီပီသသကြားကြားသည်။

ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားများ၏ စိတ်အာရုံသည် အလွန်တစေ့စေ့ ရှိ ထက်မြက်သဖြင့် နားပါးကြသည်။

မျက်စိစူးကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းယမ်းပြနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့သော ဘာမှန်းမသိညာမှန်းမသိသော လူတစ်ယောက်အား သနားညာတာစိတ် နှင့် သည်မဟုတ်ဖေး

ဆန်ကွမ်းချို၏ သိုင်းပညာ အလွန်ထူးချွန်သည်ကို သိရှိထားသဖြင့် ဆေးခတ်ပြီး သူမအတွက် လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တုထန်ဟိုသည်သည် ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ထိုစဉ် တံခါးအပြင်မှ ယွမ်ရွှေခက်၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

'ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လျှို့ဝှက်စကားတွေ ပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ ကျုပ်က ဘယ်အထိ စောင့်ရမှာလဲ'

အင်္ကျီဖြူဝတ် မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်ရယ်....

'မပြီးသေးဘူး၊ အပြင်တက်မှာပဲ စောင့်ဦး၊ ပြီးရင် ရှင်လာမိန့်ရမယ်'

တက်မုဆရာသော့က မိန်းကလေးအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

'ကဲ...ဒကာမလေး၊ ဘာတွေအပ်ပြီး အချိန်ဆွဲဦးမလို့လဲ'

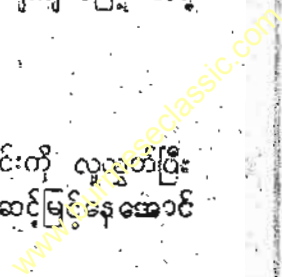
'ကောင်းပြီ၊ ဓာရာတော်ထိုက်ကို ကျွန်မက ပြန်ပေးရဦးမယ်၊ ဓာရာတော်ထိုက်လာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတာလဲ၊ ချာပန်ခြောက်စွဲ တစ်ခုတည်းပဲလား'

တက်မုဆရာတော်က စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေ၏။

'လာကဲ့လူတိုင်း ရည်ရွယ်ချက်တွေ တူချင်မှ တူမယ်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လာကြတာပဲ၊ တိတိကျကျ ဖြေဖို့တော့ ချယ်လှဘူး'

သူမကလည်း ပြန်ပြောသည်။

'ဖေဖေဟာ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသူတိုင်းကို လူ့လူတိပြီး ခတ်ခိုင်းတယ်၊ သိုင်းပညာကိုလဲ အမြဲတမ်းအဆင့်မြင့်နေအောင်

၁၀၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကြီးစားတယ်။ သိုင်းလောကသားဘုရားရဲ့ အသက်ကို ကယ်
တင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေဟာ တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောက
တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် လှိုင်းဆော်ပေးခဲ့တယ်။

တက်မုဆရာတော် အံ့ဩသွားသည်။

'တယ်လို့...တယ်လို့၊ သူ့ရဲ့ကောင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ကာ ခိတ်
လုပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။'

'ခေ...ခမ်...ခမ်၊ ဖေဖေဟာ တိုက်ပွဲကြီးကို မြှောက်ပေး
တာပေါ့။ တစ်ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတိုက်ပွဲ ဖြစ်တဲ့အတွက်
ဒါပေမယ့် အမြတ် အများကြီး ရရှိခဲ့လို့ပဲ။'

တက်မုဆရာတော်သည် ကိုယ့်ဖခင်အကြောင်း မကောင်
ပြောနေသည့် မိန်းကလေးအား စိတ်ထဲ၌ သက်သာမကင်းဖြစ်သွား
၏။

သူမ အတယ်ကြောင့် ဖခင်သိက္ခာကျသည့် စကားများ
ပြောနေရသနည်း။

'ဒကာမလေး၊ ဒကာမလေးရဲ့ ဖခင်ကြီးနဲ့ အဆင်မပြေမှု
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလား။'

အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက ခက်ထန်စွာ
ပြောလေ၏။

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပညာသံ (၄) ၀၅၅

'ဘာလဲ၊ ဆရာတော်တို့က လျှို့ဝှက်ချက်ပြောပါ၊ ပြောပါ
နဲ့ တတူတူတူပြောနေကြတယ်။ အခု ပြောလို့ပြောရော့ မယ့်
ကြတော့ဘူးလား။'

တက်မုဆရာတော် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

'အဲဒီတိုက်ပွဲကြီးဟာ အတော်ကြီးကျယ်ပါတယ်။ အတက်
လမ်း သိုင်းသမားတွေနဲ့ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေဖြစ်ခဲ့တဲ့
တိုက်ပွဲပဲ။ ဖထမပိုင်းမှာ ဖေဖေဟာ အောက်လမ်းသိုင်းသမား
တွေတက်ကို အကူအညီတွေ ပို့အောင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေ ရှုံးရိပ်ငြိမ်းရာ အတက်လမ်း
သိုင်းသမားတွေတက်က ကူညီတော့တာပဲ။ ဒီအချက်ကို ရှောင်
ထင်ကျောင်းတော်က သိရှိလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်။'

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းမညိုလှ၊ ခေါင်းမခါ။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဘက်မှ ဝမ်းကျုံးထန် တကယ်တမ်း
ထူးမကူကို ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးများမှလွဲ၍ အခြားမည်လူ
မျှ မသိနိုင်ကြပါ။

'ဖေဖေ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးရှိတော့မှ ကျွန်မကလဲ မူပြောင်း
ရတာပေါ့။ ဒါဆန်းသလား။'

ထိုစဉ် မည်သူက ပြေးလိုက်မှန်းမသိသည့် အသံတစ်သံသည်
ခန်းမကြီးထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

ဇနီးသားသမီးနဲ့ သိုင်းလောကသားတွေ လေးစားခံရမယ့်
ယောကျာ်းဖြစ်တာကို ရရှိမလွယ်ဘူး။ သိုင်းလောကက 'လေး
စားပေမယ့် သားသမီးက စော်ကားချင်လဲ၊ စော်ကားတတ်တယ်
ပဲ။ ဒီအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ တားဆီးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး'

ထိုစကားသံအတွက် အင်္ကျီပြုံး ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးမှာ
ပင်ညိုမျှ တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ဝမ်းကျုံးထန်မှုမှာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ငိုကြွေးနေတော့သည်။

မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ခပ်တင်းတင်း
မျက်နှာပြင် ခေါင်းမော့လိုက်၏။

'အင်္ကျီအခြတ်ကို မျှော်ကိုးပြီး သွေးသောက်ညီနောင်နား
ဦးကို သတ်ခဲ့တဲ့ဖခင်၊ ဇနီးသားမယားတွေကိုလဲ သတ်ဖို့ကြံ
စားခဲ့တဲ့ဖခင်၊ ဒီလိုဖခင်မျိုးကို ဖခင်တော်ထိုက်သလား?'

-ခန်းမထဲမှ သိုင်းသမားတစ်ဦးက ရုတ်တရက် ထမေးလေ
၏။

'မိန်းကလေး.... မင်းဟာ ဖခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့သမီး
ဟုတ်ရဲ့လား?'

'မဟုတ်ဘူး။ သစ္စာမဲ့တဲ့ ဖခင်ရဲ့သမီးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ
ဟာ ဖခင်ရှိတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး'

ဗဟိုမုဆရာတော်က ဦးခေါင်းကို ပြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်း
လေ၏။

'အဖေဟာအဖေပဲ၊ အဖေကိုပစ်ပယ်လိမ့်မရဘူး၊ နောက်ပြီး
မိန်းကလေးပြောတဲ့ သတင်းမျိုး ခုမှပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ကျွန်
မို့ သိထားသမျှကတော့ ဝမ်းကျုံးထန်ဟာ သိုင်းလောကကို
အင်္ကျီပြုံးခဲ့တာချည်းပဲ'

မိန်းကလေး၏မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်စများ တွေ့လာရ
သည်။

သူပသည် မျက်ရည်များကို အင်္ကျီလက်ရှည်စွာဖြင့်သုတ်သည်။

'မိုက်ဖြစ်အတွက် အပြစ်ဒဏ်ပြန်လာတတ်တယ်မဟုတ်လား၊
ကျွန်မတို့ဖေဖေဟာ ဒီအပြစ်ဒဏ်ခံသွားရတာပဲ'

ဗဟိုမုဆရာတော်က....

'ဒီစကားကို သမီးဖြစ်သူက မပြောအပ်ဘူး'

'ဘာလို့ မပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်မအဖေမှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မ
အဖေ့ ဘယ်သူပြောရဲသလဲ'

ဗဟိုမုဆရာတော်က မမျှော်လင့်သည့် မေးခွန်းကို ရုတ်
တရက် မေးလိုက်၏။

'မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ဖခင်ကြီးကို သတ်ခဲ့မိသလား'

ဤမေးခွန်းသည် မီးကို ရေနှင့်ငြိမ်းသတ်လိုက်သည့်အလား တစ်ခန်းလုံးကို လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားစေခဲ့လေ၏။

လူအားလုံး မိန်းကလေးခပြေမည့်ခမေးခွန်းကို စိတ်ပါဝင်စွာ နားထောင်နေကြလေ၏။

မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်လည်း အဝိုက်မိသွားပုံရသည်။

လှိုသော် သူမက ဟင်းခနဲတစ်ချက်ရယ် ဗွဲကံပြီး ပြတ်သွား ပြောသည်။

ကျွန်မက ဘာအရည်အချင်းနဲ့လို့ သူ့ကို သတ်နိုင်မှာ ဆရာထော်တို့ပဲ ဒသသေချားချား ပြန်စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး

တက်မုဆရာတော်၏အသံသည် ရုတ်တရက် တင်းမာခက်သလေ၏။

'ဒါဖြင့် ပြောစမ်း၊ ခုကကြီးဝမ်းကျိုးသန်ကို ဘယ် သတ်သွားသလဲ'

မိန်းကလေးက ရယ်သည်။

'မြေခူးအကောင်တစ်ရာရဲ့ ခကာက်ကျစ်မှုမျိုးကို ပိုင်ပြီး ဆရာတော်လို့ သိုင်းသမားမျိုး ဆယ်လောက်ပေါင်း သလိုသိုင်းပညာအစွမ်းထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြလို့ ဆရာထော်တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ'

တက်မုဆရာတော်၏ မျက်နှာမှာ အလွန်တရာ တည်ကြည်နေသည်။

သိုင်းလောကထဲမှာ အကြောင်းမဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားခရီးဘူး၊ တချို့ သိုင်းသမားက တောင်ထိပ်ရောက်အောင် အက်တဲ့ တောင်တက်သမားလို အမြင့်မှာ ကျော်ကြားတယ်၊ အချို့ သိုင်းသမားက မြေအောက် ဥမင်ထဲ ဝင်သွားတဲ့ လူလို အောက်မှာ ကျော်ကြားတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အပြုအမူ အရ ကျော်ကြားတာပဲရှိတယ်၊ ဘာမှမစုမ်းဆောင်ဘဲနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားဆိုတာ ဒီသိုင်းလောကမှာမရှိဘူး'

ခန်းမထဲရှိ သိုင်းသမားကြီးများက တစ်ပြိုင်နက် တော်ဟစ်မေးပြန်းကြတော့သည်။

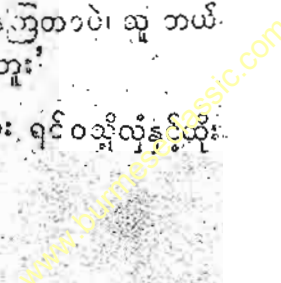
'မိန်းကလေး၊ မင်းပြောတဲ့သိုင်းသမား ဘယ်သူလဲ၊ ပြေးစမ်းပါ၊ အဘိအကျ ပြောစမ်းပါ'

ထိုအသံသည် ခန်းမကြီး၏ ခေါင်မိုးများ လွင့်စဉ် ထွက်သွားမတတ် ရှည်ဟိန်းနေ၏။

မိန်းကလေးက တစ်ခမ်းပေးပြန်သည်။

ရှင်တို့အားလုံး အလုပ်အပိုခေလုပ်နေကြတာပဲ၊ ဆူ ဘယ်သူဆိုအာ သိလဲ ရှင်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး'

ထိုစကားက သိုင်းသမားကြီးများအား ရင်ဝချိုလှနဲ့ထိုးစိုက်ခြင်းထက် အခံရခက်စေပေသည်။

တက်မုဆရာတော်ကမူ အခြားသူများကဲ့သို့ ဒေါသမထွက်လှပေ။

အေးအေးချမ်းချမ်းပင် မေးလေ၏။

‘မိန်းကလေး၊ အချိန်ဆွဲမခန့်နဲ့၊ ခပြောမှာသာ ပြောပေတော့ မိန်းကလေးသည် အချိန် အနည်းငယ်ယူပြီး စဉ်းစားသည်။’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မပြောမယ်၊ ကျွန်မပြောတဲ့ နာမည်ကို ရှင်တို့ ကြားဖူးသလားလို့ စဉ်းစားကြပါ။’

အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြ၏။

‘သို့ နာမည်က နဂါးမင်းကွန်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ကွန်လုံ ဝမ်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ ကဲ... သိကြပြီလား။’

‘ကွန်လုံဝမ်’

‘ကွန်လုံဝမ်’

‘ကွန်လုံဝမ်’

တက်မုဆရာတော်၏နှုတ်ခမ်းများသည် တလှုပ်လှုပ် ရေရွတ်နေ၏။

အဘန်ကြာရေရွတ်ပြီးသောအခါမှ မိန်းကလေးအား ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

‘ကွန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပေါ်လာတာ မကြာခဏဘူး၊ နားတော့ ကြားဖူးနေပြီ၊ သိပ်ကျော်ကြားတဲ့လူခဲတာ မဟုတ်ဘူး။’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်၏။

‘သို့ ကျော်ကြားချင်ရင် လွယ်လွယ် ကလေးပါ။ ကြောင်းကြောင်းကိုထောက်ပြီး ငုပ်လျှိုးနေတဲ့လူပါ။ ကလေးအနက် ပြန်ပြောနိုင်တဲ့ စကားကတော့ ဆရာတော်ပါကောင် သေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲ လက်မှတ်ထိုးတာ အားလုံး သေဘေးက မလွတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ တက်မုဆရာတော်က ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး...’

‘သေတာမသေတာက အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လူဆိုတာ သက်တစ်ခါ သေမြဲပါ။ ဒကာမလေးခပြောတဲ့စကားအရင် ကွန်လုံဝမ်က ဒကာမလေးရဲ့ ဖခင်ကြီးကို သတ်သွားတဲ့ ဘာမျိုး ဆက်ရောက်နေတယ်၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်မချရတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကူညီမှာပေါ့။’

‘ကျွန်မကိုကူညီဖို့ မလိုပါဘူး။’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကူညီဖို့မလိုရမှာလဲ၊ သိုင်းပညာကို တယ်သူမှ သိစုံအောင် ကိုလိုတတ်ကျွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။’

‘ကျွန်မပြောလို့ကုန်ပြီ၊ ဆရာတော်တို့ ပြန်မယ်ဆိုရင် ပြန်ပြောမယ်။’

ထိုစဉ် ကွမ်းစန့်စင်က ထသာပြီး တက်မုဆရာတော်က
လှိုင်းတိုးတိုး တိုင်မင်ဆွေးခန်း၏။

‘ဆရာတော် ဒီမိန်းကလေးဟာ ပေါက်တဝ်ကရစကား
ခွဲကံပြောနေတာပဲ၊ အခု နောက်ပိုင်းကလေးမှာပဲ နှင့်
ပါးပါး မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောလာတယ်လို့ ယူဆပါတယ်
နဲ့ညှော်စိတ်ထင်တော့ သူဟာ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ သမီးအရ
တံတန်မတူဘူး’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတ်ပြီး မိန်းကလေးအ
တည့်ကြည့်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဒကာမလေး...ဒကာမလေးဟာ မိတ်ဆွေကြီး ဝမ်းကွဲ
ထန်ရဲ့သမီး ဟုတ်ရဲ့လား’

‘သယ်...ဗီကရုတ်ဘုန်းကြီးက တယ်နယ် သူတစ်ပါးရဲ့
ရှေးကိုယ်ဘာကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ခေးမြန်းရတာလဲ’

ကွမ်းစန့်စင်က...

‘ဆရာတော် ဝီကလေးမဟာ တပည့်တော်တို့ သိုင်းသ
အရင့်အမာကြီးတွေကို သေစာရင်းမှတ်တမ်းမှာ ရေးထိုးခိုင်း
ရေထိုးခိုင်း၊ တူရိယာသံနဲ့ ဖျက်ဆီးလိုဖျက်ဆီး၊ တိဗက်
ဆရာကြီးကို ဆေးခတ်လိုခတ်နဲ့၊ အမျိုးမျိုး အလုပ်ရှုပ်အ
လုပ်ခွဲတယ်၊ အမျိုးမျိုးနှောင့်နှေးအောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ သူပြော

အတွက်လဲ ဘယ်အချက်ကို တိတိကျကျ ယုံရမယ်ဆိုတာ
သောက်အောင် အမြီးအမောက်မတည့်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်၊
အဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ကိုယ့်ဖခင်ကိုတောင် ရစရာမရှိ
အပြစ်ဖို့ ပြောကြားခဲ့တယ်၊ သူ့အချိန်ဆွဲတိုင်း တပည့်
ဆွဲ ငြိမ်ခံနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အားလုံး ညီညီညွတ်
ညွတ် ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ဖို့ သင့်ပါပြီ’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတ်၏။

‘အကောင်းထယ်၊ ကဲ...ဒကာမလေး၊ ကျုပ် မေးခွန်းသုံးခု
ပေး၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြေခပတော့၊ အဲဒါမှ ဝေလည်
ပတ် ထပ်လုပ်နေရင်တော့ ကျုပ်တို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့တော့’

‘အားလုံးသော သိုင်းသမားကြီးများ၏ ထောက်ခံသံသည်
ဒါဝေါ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။’

'ဒကာမလေးက ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ'
 'ကျွန်မဖြေဆိုပြီးရင် ရှင်တို့ ပြန်ထွက်ခွာသွားရမယ်'
 တက်မုဆရာတော်မှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ
 နောင် ပြန်သွား၏။
 သူ့နောက်ရှိ သိုင်းသဲမားကြီးများကို ပြန်လှည့်ကြည့်၏။
 အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း လှမ်းပြောကြလေ၏။
 'ဆရာတော် ကျုပ်တို့ သဘောတူပါတယ်'
 တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး မိန်းကလေးဘက်သို့
 ညွှန်၍ ပြောသည်။

အခန်း (၅၇)

ခြေရာပျောက်သည့်ရန်သူ

မိန်းကလေးသည် တစ်ခဲနက် တညီတညွတ်တည်း
 လိုက်သည့် စကားသံများကို ကြားသောအခါ ကြီးစွာ
 အကျဉ်းအကျပ် တွေ့သွား၏။
 'သို့သော် သူမ အလျှော့မပေးချေ။
 ဆရာတော်နှင့်တကွအသာ သိုင်းသဲမားကြီးများကို ပြန်
 ရန် ကြိုးစားသည်။
 'ဆရာတော်မေးမယ့် မေးခွန်းသုံးခုကို ကျွန်မဖြေမယ်'
 တော်တို့ကလဲ ကျွန်မရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျော
 ဘယ်နှယ်လဲ'

'ကျုပ်တို့ ဒီကဆွက်ခွာသွားဖို့ သဘောတူတယ်။ ပြန်မလာ
 လို့တော့ ကတိမပေးဘူး'
 ဆရာတော်၏စကားက အလွန်တရာ လိမ္မာလှသည်။
 မိန်းကလေးကလည်း ကျေနပ်သွားသည်။
 'ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မဖြေမယ် မေးပါ'
 'ဒကာမလေးဟာ ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့သမီး ဟုတ်ရဲ့လား'

'လူ့လောက သတ်မှတ်ပုံအရတော့ သမီးပါပဲ၊ ခေတ္တာတက
အရတော့ သမီးမဟုတ်ပါဘူး'

တက်မုဆရာတော်မှာ ဘုရားတသွားသည်၊

သည်လိုသမီးမျိုးလည်း သည်လောကမှာရှိပါသေးသလား
တေးတောမိပြုံး လောကကြီး ပျက်စီးတော့မည့်အရေးကို လူ
စွာ စိုးရိမ်မိသွား၏။

ဆရာတော်က ဆက်မေး၏။

'ဒကာမလေးက ဖြေပုံက မရှင်းဘူး'

'ဝမ်ကျုံးထန်ရဲ့သမီး ယုတ်မဟုတ်ဆိုတဲ့အချက်ကိုပဲ ရှင်း
လင်းလင်းဖြေပါ'

'ကျွန်မဖြေတာ မရှင်းဘူးထင်ရင် ရှောင်လင်ကျောင်းရောက်
တဲ့အခါကျမှ ဆရာတော်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးကို
မေးပါ'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဒုတိယနှစ်မေးခွန်းမေးမယ်'

'မေးပါ'

'ဝမ်ကျုံးထန်ကို ဘယ်သူသတ်သလဲ'

ခန်းမထဲရှိ သိုင်းသမားများ အလွန်စိတ်ဝင်စားသည့်
ခန်းဖြစ်သည်။

ခပ်စော့စော့က ဤမေးခွန်းကို ခုမေးရာ၌ သူမသတ်သလိုလို
ကုန်လုံဝမ်သတ်သလိုလို မခရမရာပြောခဲ့၏။

မိန်းကလေးက ပြတ်သားစွာဖြေ၏။

'အဖေကတော့ သူ့ဘာသာ အဆိပ်သောက်သေခဲ့တာပဲ'

'ဗုဒ္ဓါ'

တက်မုဆရာတော် ဘုရားတသွားပြန်သည်။

မိန်းကလေး၏ ဖြေကြားပုံ ရှင်းလင်းသဖြင့် ဤအဖြေသည်
အမှန်တရားဟု ယူဆရန်ရှိပေသည်။

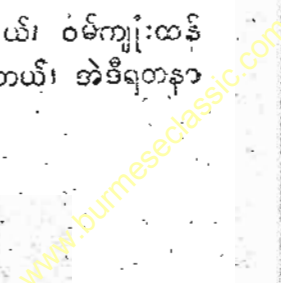
ဆရာတော်က သေချာအောင် ထပ်မံ၍ အတည်ပြုချက် ယူ

'ဒါ သေချာတယ်နော်၊ ကုန်လုံဝမ်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး
ပါနော်'

'ဒါ အမှန်ကောင်းပါပဲ'

'ကောင်းပြီ၊ နောက်ဆုံးမေးခွန်း မေးမယ်၊ ဝမ်ကျုံးထန်
က ရတနာသိုက်တစ်ခု တွေ့ထားတယ်ပြောတယ်၊ အဲဒီရတနာ
ကို ဘယ်မှာရှိသလဲ'

မိန်းကလေးက အေးစက်စက်ရယ်၏။

၁၁၈ စက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခန်းမကြီးထဲမှ သိုင်းသမားကြီးများသည် မိန်းကလေး ရယ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်မရွံ့နိုင်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ထပြောသည်။

‘မိန်းကလေး ပမာမခန့်သပ်နေတာ များနေပြီ၊ ဖြေတော့တော့ မြင့်မြင့်ဖြေတော့’

မိန်းကလေးက ထိုအတိုးကြီးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရုံထဲ ရတနာသိုက်ကို ဘယ်သူမှ ထုတ်ဖော် မပြောချင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်း ကြံစည်သွားခဲ့တာပဲ’

‘သူ့သေတံတ ဗုဒ္ဓိယမေးခွန်းထဲမှာ ပါပြီပြီ၊ သူ့ရတနာကို ဘယ်မှာပွတ်ထားသလဲ၊ နေရာသိချင်တယ်’

‘ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီးကလဲ့လို့ အဲဒီနေရာကို ဘယ်မှ မသိဘူးရှင်’

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်မေးခွန်းက အလကား ဖြစ်သွားတော့ ပေါ့’

ဒါကတော့ ကောက်ကျစ်တဲ့မေးခွန်းပဲ၊ ဒီမေးခွန်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ပြဿနာအားလုံး ပေါ်အောင် မေးတာပဲ။ မေးခွန်းမေးတာလဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မသိတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဆရာတော်တို့လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး’

ဤသွင် မေးခွန်းသုံးခု ပြီးပြတ်သွားသည်။

မေးခွန်းသုံးခုစလုံး စိတ်ကျေနပ်စရာ၊ ဘဝကျေနပ်စရာ ခန့်ပေး

တက်မုဆရာတော်သည် သူ့အပါအဝင် သိုင်းသမားများ ကျွတ် အကျိုးကျေးဇူးရှိသည့် မေးခွန်း တစ်ခုမျှ မမေးနိုင်ခဲ့ခြင်းကို စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးထံမှ လိုက်လျောညီထွေ တစ်ခုကို ရရှိ စိတ်လေ၏။

‘ကျွန်မပြောတာတွေကို ဆရာတော်တို့ ဘဝင်မကားသွား ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလဲ ကျွန်မသိတဲ့အရာတွေကို ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဆရာတော်တို့ စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် မေးခွန်းကစ်ခု ထပ်မေးပါ။ ကျွန်မကြိုးစားပြီး ပြောပါ့မယ်’

တက်မုဆရာတော်သည် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်မေးမယ် မမေးခင် အခြေအနေတွေကို ပြောပြရဦးမယ်။ အခု ကျုပ်လေ့လာမိသလောက်ဆိုရင် မိန်းကလေးဟာ တစ်စုံတစ်ဦးရှိ ထိန်းချုပ်ခေခိုင်မှုကို ခံနေရတယ်။ ဒါလို့လူကသိမှသာ ဒကာကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ကို ဘယ်သူ့သတ်မယ်ဆိုတာ အဖေဖော်ပေးနိုင်မှာဖြစ်တယ်’

မိန်းကလေးက အေးအေးဆေးဆေးပင် နားထောင်ရသည်။

အဲဒီတော့ အခု မိန်းကလေးရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ မေးခွန်းတစ်မေးမယ်။ ကန့်လန့်ကာခောက်ကွယ်ကနေ မိန်းကလေးကို ညွှန်ကြားနေယူဟာ ဘယ်သူလဲ

‘ကွန်လုံဝမ်း’

တက်မုဆရာတော်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် မိန်းကလေးက လျင်မြန်စွာ ဖြေကြားလိုက်၏။

သိုင်းသမားအားလုံး စိတ်ပျက်သွားကြသည့်

ယခုမေးခွန်းလေးခု မေးခဲ့ပြီးပြီ။

မည်သည့် အသစ်အဆန်း အဖြေမျှမပါချေ။

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မိန်းကလေးအား သူတို့ ကတိပေးခဲ့သည့် အတိုင်း ဤနေရာမှ ထွက်ခွာရန်ကိစ္စသာ ကျန်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ပိုင်းမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲပြောကြားသည့် စကားသံကို ကြားလိုက်ကြရသေး၏။

‘ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော်’

‘ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော်’

‘ဘယ်ရောက်နေသလဲ’

တက်မုဆရာတော် လှည့်ကြည့်သောအခါ ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော် မရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

တက်မုဆရာတော်က....

‘ကိုစွဲမရှိဘူး။ သူတို့ပြန်လာရင်လဲ ကျုပ်တို့က သူတို့လက်တစ်ဝက်ကျော်ကျော် အင်အားရှိနေပါသေးသယ်’

ဆိုစကားက သိုင်းသမားကြီးများအား ပို၍ ထိတ်သန့်စေသောစကားပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစကားအရ ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော် ပြန်လာလျှင် ဆန်ကွမ်းချို၊ တုယန်ပိုတို့ကဲ့သို့ မိန်းကလေး၏တက်တော်သားများ ပြန်ကုန်လိမ့်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေသည်။

အခန်းကြီးသည် မတင်မကျ အခြေအနေကြောင့်ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွား၏။

ဖန်မုဆရာတော်က တက်မုဆရာတော်အနီး ချဉ်းကပ်သွားပြီး ခပ်တိုးတိုး မေးလျှောက်သွားသေး၏။

‘နောင်တော်....တကယ်ပဲ ဒီက ဆုတ်ခွာ သေးကြတော့မလို့ သားဟင်’

‘ဟင်:....’

ဆို သက်ပြင်းချသံက တက်မုဆရာတော်အဖဲပြပင်၊ ပြစ်တော့
သည်။

ဆရာတော်သည်သည်။ ဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ပြစ်နေချ
သည်။

ထိုစဉ်....

'ဝုန်း....'

တံခါးမကြီးသည် ပြင်းဟန်စွာ တွန်းလိုက်သည်။ အဖို့
အဟုန်းကြောင့် ပုခုံးထွက်သွား၏။

နှံရံနှင့် တံခါးရွက် ရိုက်သံသည်ပင်လျှင် တစ်ခန်းလုံး
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လှမ်းမြို့သွားသည်။

ဝင်လာသူကား ယွမ်ရွှေအက်သည်။

'ဖြောလုံပြုံးကြပြီလား'

ယွမ်ရွှေအက်ကို မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြပါ။

ယွမ်ရွှေအက်ကို ဂရုမစိုက်ကြည့်နေသူမှာ တုဆန်ဟိုသာပြ
သည်။

အဏယ်ရှိသာ ဆန်ကွမ်းချိုသာ မူလအတိုင်း သတိကောင်း
လျှင် တုဆန်ဟိုနှင့်အတူ ဂရုမစိုက်မည်မှာ သေချာသည်။

ယခုမူ....

တုဆန်ဟိုကော ဆန်ကွမ်းချိုပါ ခပ်ကြေးခပ်ကြောင် ကြည့်
နေကြော့တော့သည်။

သူသည် 'ဆန်ကွမ်းချို၏ ရုပ်ရည်အဆွင်သဏ္ဍာန်'ကို မည်သို့
ပင် ရှိရှိ မှတ်မိသူဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုထံ ဘည့်တည့် ခတ်မတ်
လျှောက်သွားပြီး လက်ခေးခတ်ဝတ်ကို သွားဖိုင်သည်။

'အစ်ကိုကြီး... ဘာပေးနေတာသိ၊ သွားမယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အားအလျှောက်ပင် ယွမ်ရွှေအက် ခေါ်
ဆောင်ရာသို့ ပါသွားလေ၏။

'သူ့ကို တွန်းထုတ်လိုက်စမ်း'

မိန်းကလေး၏အသံ ကြားသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို လှည့်
ကြည့်၏။

သို့သော် အမိန့်အတိုင်း တွန်းမထုတ်ပေ။

မိန်းကလေးသည် အလွန် ဧေါသထွက်သွား၏။

သူမ၏ခားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး လေထဲ၌တစ်ဝီမြည်ကောင်
ငွေ့ယမ်းပြုလိုက်၏။

'သူတို့ကို ရိုက်ပစ်မိမိ'

သူမ၏ခမ်းမြောင်ကို မြင်သောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုသည်
ဆောင့်ရုန်းပြီး ယွမ်ရွှောက်၏ပန်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်
လေ၏။

‘ဝုန်း’

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုက ကျွဲသို့ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်
ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် သိုလက်သီးတစ်ချက်တည်းဖြင့် ဝုန်းခနဲ လွင့်စဉ်
သွားသည်။

နံရံနှင့်တိုက်မိမှ လွင့်သွားသည့် အနီနီအဟုန် ရပ်ဆိုင်းသွား
သည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် လဲကျနေရာမှ လူးလဲထထိုင်၏။

‘အစ်ကိုကြီး...ညီလေး ဘာမှားလို့လဲ’

သူ စကားမဆုံးမီ ဆန်ကွမ်းချို ခုန်ဝင်လာပြီး တိုက်ခိုက်ပြန်
သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တောင်တော့ ယွမ်ရွှောက် လှိမ့်၍ ရှောင်ထွက်
သွားသည်။

‘အစ်ကိုကြီး’

‘ဝုန်း’

ယွမ်ရွှောက်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် စကားပြောရန် ကြိုးစား
မိက် အတန်ခံလိုက်ရသဖြင့် လွင့်ထွက်သွားပြန်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက လုံးဝအလျော့မပေးဘဲ တစ်ရှိန်ထိုးတိုက်ခိုက်
တော့သည်။

ယွမ်ရွှောက်မှာ စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ အလူးအလဲ
ရှောင်တိမ်းရတော့သည်။

အခန်းထဲရှိသိုင်းသမားများမှာ မထင်ရှားသောသိုင်းသမား
တစ်ယောက် (ယွမ်ရွှောက်)၏ ပညာစွမ်းကို အံ့မခန်း တွေ့မြင်
နေကြရသဖြင့် အားလုံးလိုလို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ
တော့သည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ လေ့ကျင့်တက် ဖြစ်၍
အကယ်တမ်း အသေအကြေ တိုက်ပွဲမဟုတ်လျှင် ကောင်းစွာ
ရှောင်တိမ်းနိုင်၏။

ယခုလည်း ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်သီးများကို လေ့ကျင့်ချိန်
အထိပင် ကောင်းစွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ပေ၏။

‘နောက်ဆုတ်တော့’

ခမ်းမြောင်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အနိန့်ပေးလိုက်သည်။

အသံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို ခုန်ဆုတ်သွားလည်း

တုထန်ဟိုနှင့်အတူ ယှဉ်၍ သွားရပ်နေသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် လူမှုရေးနားလည်သူ မဟုတ်သော်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုကို စေ့ခိုင်းရာ၌ ဓားမြှောင်ကိုမြှောက်ပြုပြီး စေ့ခိုင်းရသည်ဟူသော အချက်ကိုမူ ချက်ချင်းလိုလို သိမြင် သဘောပေါက်သွားလေ၏။

သို့သော် ဓားနှင့် ဆန်ကွမ်းချို မည်သို့ဆက်စပ်နေသည်ကိုမူ သူ မစဉ်းစားတတ်ပေ။

‘အစ်ကိုကြီးကို သူက ဓားပြုပြီး အမိန့်ပေးတာပဲ။ ဗီဇက တာဓားလဲ’

ယွမ်ရွှောက်သည် တဖြည်းဖြည်း မရှု့သို့ လျှောက်လာ၏။

မိန်းကလေး၏ လက်ထဲမှဓားကို လှည့်မလှည့် စဉ်းစားနေသည်။

မိန်းကလေးက ရယ်ရင်း....

‘ရှင်ခွဲသူ ဘာတော်လို့လဲ’

‘ကျုပ်ခွဲအစ်ကိုပဲ’

‘ရှင်အစ်ကို ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

မိန်းကလေးသည် ထိုအချက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံခြင်း မတူပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သာမန်အရပ်အမောင်းနှင့် သာမန်ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းမှုရှိပြီး ရုပ်ချောသည်။

ယွမ်ရွှောက်မှာ ဘောလုံးကြီးကြီးပြင်းပြင်းခွဲရသူဖြစ်၍ ရုပ်ကြမ်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းသည်။

သို့သော် သိုင်းခလောက်၌ ညီအစ်ကိုဆိုသည်မှာ အမိတစ်ဝမ်းမှ မွေးသူတိုင်းကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပေ။

သစ္စာရေသောက် ညီအစ်ကို၊ သွေးသောက် ညီအစ်ကိုနှင့် ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကိုဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိရာ ထိုအမျိုးမျိုးထဲမှ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့ ညီအစ်ကိုတော်စပ်ကြလိမ့်မည်ဟု မိန်းကလေး နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းကလေးက....

‘ဘာဖြစ်လို့ ရှင်အစ်ကိုက ရှင်ကို မမှတ်မိတာလဲ သိလား’

ယွမ်ရွှောက် ခေါင်းယမ်းပြု၏။

မိန်းကလေးက ရယ်ရင်းမေးလေ၏။

‘ရှင့်အစ်ကိုကို ရှင်တကယ်ချစ်သလား’

‘ချစ်တာပေါ့၊ သူ့မရှိရင် ကျုပ်ထုတ်သေမှာပဲ’

‘ဟာ...ဟ၊ တကယ်ချစ်တာပါလား၊ ဒါဆို သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရှင် သူ့နဲ့အတူတူ မနေချင်ဘူးလား’

ယွမ်ရွှောက်၏မျက်လုံးထဲ၌ မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်သလေစုက် အသည်းနှလုံး နူးညံ့လှချေသည်။

‘ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးဟာ လေးငါးနှစ်လုံးလုံး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခွဲမခွာ နေခဲ့တာပဲ၊ အခုတော့ ကျုပ်အစ်ကိုကြီး စိတ်ပြောင်းနေပြီ’

တက်မုဆရာတော်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အတိအကျ မဟုတ်သော်လည်း အဘော်ကလေး ခြံခို သဘောပေါက်သွားချေပြီ။

ထို့မကြောင့် ရှေ့ဆို့လှမ်းတက်လာရင်း...

‘ဒကာမလေး၊ ရိုးသားဖြူစင်သူ လူတစ်ယောက်ကို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့နည်း မသုံးပါနဲ့’

ဆရာတော်သည် ယွမ်ရွှောက်အား မိန်းကလေး ရန်မရွာနိုင်သောငှာ ယွမ်ရွှောက်၏ဘေး၌ ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လာရပ်နေ၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက ခေါ်သထွက်သွားသည်။

‘ဆရာတော် တယ်လို လုပ်တာလဲ၊ မေးခွန်းသုံးခု ပြေပြီးသည်းက ဆရာတော်တို့ ဒီက ထွက်ခွာသွားသင့်နေပြီ၊ ဒါတင် ဆရာတော်တို့ ထွက်ခွာမသွားဘဲ မေ့ပေတေတေ ရပ်နေပါ့တယ်၊ အခု ကျွန်မကိစ္စမှာ ဝင်ရှုပ်ပြန်ပြီ’

တက်မုဆရာတော်သည် ရုတ်တရက် မမြှင်းသာအောင် ဖြစ်ပေး၏။

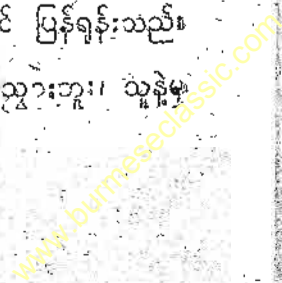
ထို့ကြောင့် ယွမ်ရွှောက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲ...

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ လာ...ဒကာမလေး၊ ကျုပ်အတူတူလိုက်ခဲ့၊ ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ရင် အင်မတန် အန္တရာယ်တယ်’

ယွမ်ရွှောက်က သူ့လက်လွှတ်သွားအောင် ပြန်ရန်းသည်။

‘ဟင့်အင်း...ကျုပ်အစ်ကိုကြီး မပါတဲ မထွားဘူး၊ သူနဲ့မထွားမယ်’

တက်မုဆရာတော် သက်ပြင်းချမိသည်။

ဆန်ကွမ်းချို ဆေးမိထားသည်ကို သိုင်းသမားတိုင်း သိကြသည့်အတိုင်း မသိပါကလားဟု ကရုဏာသက်မိသည်။

‘ခကာလေး... သူ့ဆေးမိနေတယ်၊ ဆေးဆိုတာ အဖေမျိုးပဲ၊ အဲဒီဆေးမိထားလို့ သူ့ဘဝမှန်ကို သတိမရဘူးကြောင့် ဒကာလေးကို ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်တာပေါ့။ အသိစိတ်ဝင်အောင် အဲဒီဆေးပြယ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ပြယ်အောင် လုပ်ဖို့ကလဲ နည်းလမ်းရှာရဦးမယ်’

ယွမ်ရွှောက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးသည်။

‘ခင်ဗျား နည်းလမ်းရှာပေးနိုင်မလား’

တက်မုဆရာတော်သည် ယွမ်ရွှောက် စကားပြောပုံကို ပြီး အလွန်တရာ ရိုးသားလှသူဖြစ်ကြောင်း သိသည်။

စောစောက တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်ပညာအရ ယွမ်ရွှောက်က ပညာ အလွန်တရာမြင့်မားလှကြောင်းလည်း သိသည်။

ဝစ်ကျုံးထန်၏ သမီးသည် ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက်အားကို ရရှိနေခြင်းကြောင့် သူ့တို့လို အရင့်အမာဆိုင်ကြီးများအား ဤမျှ မာမာထန်ထန် ဆက်ဆံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ဤတောသား လူရိုးကလေးကိုပါ ဆန်ကွမ်းချို အပိုင်အနိုင် ကိုင်သွားနိုင်ခဲ့လျှင် သူတို့အတွက် အကလေးငှက်ရောက်မည်ဟု တွေးတော စဉ်းစားမိပေမည်။

ဆရာတော်သည် အဘက်ဘက်ကချင်ချိန်စဉ်းစားပြီးနောက် မိခင်ရွှောက်အား ဤသို့ ကတိပေးသည်။

‘နည်းလမ်းဆိုတာ စဉ်းစား ကြံဆရင် တွေ့တာချည်းပဲ၊ အကလေးရွဲအစ်ကို ဆေးမိထားတာကို ကျုပ်တို့တစ်နည်းတစ်ဖုံ တိုက်ဖျက်နိုင်အောင် ဟောဒီကသိုင်းသမားကြီးတွေရဲ့ဦးနှောက်ပေါင်းဖြိုး စဉ်းစားကြံဆမယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ တကယ်ပြောတာလား’

‘ကျုပ်က တုန်းကြီးပဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ညာခဲ့ဖူး’

ယွမ်ရွှောက်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးအား သူ့ကိုယ်တိုင်မခေါ်မိခဲ့ဘဲ ခုခံသည့်အခါ မျက်မြင်လက်တွေ့ပင် ဖြစ်သည်။

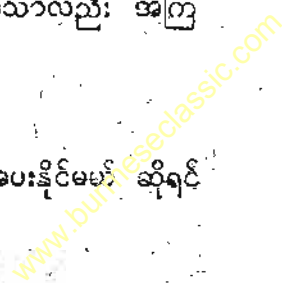
သူ့အား ရန်သူပမာပင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေသေးသည်။

သူ့အနေဖြင့် သူ့အစ်ကိုကြီးအား မည်သို့ခေါ်ရမည်နည်း ဖြစ်ညစ်စဉ်းစားသည်။

ဦးခေါင်းပေါက်ထွက်မတတ် စဉ်းစားသော်လည်း အကြံထက်ထက်၍မလာပါ။

သူသည် ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချပြီး....

‘ကျုပ်အစ်ကိုကြီးရွဲအသက်ကို ကယ်တင်ပေးနိုင်မမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့လိုက်မယ်ဗျာ’

၁၃၂ နို့တိုက်သမီးအောင်

တက်မုဆရာတော်နှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သဘောတူညီမှု
သည်ကို မိန်းကလေးသည် ကောဇီးစွာ တွေ့မြင် ကြား
ရသည်။

စောစောက ယွမ်ရှောက်၏တိုက်ခိုက်ပုံကို တွေ့မြင်ခဲ့
ယွမ်ရှောက်ကိုပါ ဆန်ကုမ်းချိုကဲ့သို့ ဆေးခတ်နိုင်လျှင်
သမားအုပ်စုကို ကြောက်စရာမလိုတော့ဟု သူမ တွေး

ယွမ်ရှောက်ကို သူမရရှိနိုင်ရန် တက်မုဆရာတော်တို့
ဉာဏ်ကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် လိုမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းလက်ဝင်း အကောင်အထည်
တော့သည်။

အင်း...ရှင်တော့ သိပ်ပြီး အသက် မရှည်နိုင်တော့
ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ယွမ်ရှောက်သည် မိန်းကလေး၏အသံကြောင့်
လှည့်ကြည့်သည်။

ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ။

ဘယ်သူ့ကိုပြောရမှာလဲ၊ သူ့ကိုပြောတာပေါ့။
သူမက ဆန်ကုမ်းချိုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ယွမ်ရှောက် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။
ဘာ...ဘာ။

သူ့လေး...သူပေါ့၊ နောက်ထပ် သုံးလေးရက် လောက်ပဲ
ကပ်ရှင်တော့မယ်။

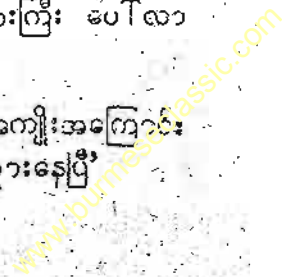
ယွမ်ရှောက်သည် တက်မုဆရာတော်အနီးမှ ခွာကာ ဆန်
ချိုရုံရာသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးမျှား
လှမ်းကြည့်နေသည်။
မန်မုဆရာတော်က...

နောင်တော်...ဒီသူငယ်က ဆူး အစ်ကိုကြီး အပေါ်မှာ
ဘေးနံသံယောဇဉ်ကြီးနေတယ်၊ သူ့ကို ညီတော်တို့ ဘယ်
ဆွဲဆောင်လို့ရမယ်မထင်ဘူး၊ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ထားပစ်ခဲ့
တော့၊ ညီတော်တို့ချည်းပဲ ထွက်ခွာသွားကြတာပေါ့။
တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

ညီတော် အရှည်ကိုကြည့်ရမယ်၊ သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ခြင်း
အပြင် နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးတွေအများကြီး ပေါ်လာ
မယ်။

နောင်တော် အခုမျက်မြင်ပဲ၊ ညီတော်တို့အကျိုးအကြောင်း
အပြင် ခေါ်နေလျက်နဲ့ သူ့အစ်ကိုဆီ ပြန်သွားနေပြီ။

ပြန်လွှားမှာပေါ့၊ ဟိုဒကာမလေးက သူ့အစ်ကို သေမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်စကား ပြောကြားနေတာကိုး'

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့ အပြန်အလှန် ပြောကြားနေသည့်စကားများကို ထိုမိန်းကလေး ကောင်းစွာ ကြားသည်။

ဆရာတော်တို့၊ ကျွန်မကို ဘယ်လို ကတိပေးထားသလဲ အခုဆိုရင် ဝမ်းဂေဟာကြီးလဲကသွက်ခွာဖို့ အင်မတန် ကောင်းနေပြီ ထွက်သွားကြပါတော့၊ ဒီထက်ထပ်ပြီးလဲ ဖန်မုဆရာတော်

တက်မုဆရာတော်က အေးချမ်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ ကတိဖျက်ဝါဘူးလေ'

'ကတိဖျက်သူးလို့သာ ပြောတယ်၊ ရှင်တို့အားလုံး ဘယ်သူမှ အခန်းအပြင်ကို မရောက်ကြသေးဘူး၊ အခုနေ ဆုတ်ရဆုတ်ကြ၊ တော်တော်ကြာ အားလုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီနဲ့ အဖမ်းနေကြရမယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား...ဒကာမလေးက တယ်ပြီး အပြောပါတာပဲကိုး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဒကာမလေးကို အထူးမသေးပါဘူး'

ဖန်မုဆရာတော်က....

နောင်တော် အပြင်ထွက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီထဲမှာ နေလို့လဲ အကျိုးမထူးတော့ပါဘူး'

ကဲ...ကောင်းပြီလေ၊ အပြင်ကျမှ တစ်ခါစဉ်းစားကြတာ ဟိုသူငယ်ကိုထားပစ်ခဲ့ရတာတော့ စိတ်မဆွမ်းသာလှဘူး'

တက်မုဆရာတော်က သိုင်းသမားကြီးများအားလုံးကို လက်အချက်ပြုပြီး ခန်းမကြီးအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့

မိန်းကလေးသည် ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းဆရာကြီးများ ခြေလှမ်းတံ့ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး မထေခွဲမြင် လှမ်းလှိုက်သေး၏။

ရှင်တို့အားလုံး သေစားရင်းမှတ်တမ်း စာအုပ်ထဲမှာ စာရင်းများနဲ့ပြီးပြီ၊ ဆယ်ရက်ထက်ပိုပြီး အသက်မရှည်နိုင်တော့မိတာကိုတော့ မေ့မသွားကြနဲ့'

တက်မုဆရာတော် အပါအဝင် မည်သည့် သိုင်းသမားကြီးမှ လှည့်၍စကားမပြောကြပေ။

အဆောက်အအုံအပြင်ဘက် ခြံဝင်းကြီးထဲရောက်သောအခါ မုဆရာတော်က အချက်ပြလိုက်သဖြင့် အားလုံးက စုဝေးကြသည်။

တက်မုဆရာတော်က....

‘ဝမ်းမိသားစု အရေးအခင်းဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကို
မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တော့ ယူဆမိတယ်။ ဒီက ဒကာကြီးတွေ
တော့ ဘယ်လိုသဘောပေါက်ကြသလဲမသိဘူး’

ကွမ်းစန်စင်က ဝင်၍ ထောက်ခံ၏။

‘ဖခင်ကို သမီးဖြစ်သူက အကောက်ကြံတယ် ဆိုကတည်းက
လောကသဘာဝနဲ့ အတော်ကလေး ဆန့်ကျင်နေပြီ။ နောက်
တစ်ချက် ဒီမိန်းကလေးနောက်က ညွှန်ကြားသူ ကွန်လုံဝမ်း
တာလဲ သိခဲ့ကြရပြီ။ ဒီလူဟာ ခန်းမဆောင်ကြီးနဲ့ တစ်နေရာ
မှာတောင် ရှိနေနိုင်တယ်’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိ၏။

‘တုထန်ဟဲ့ အပြင်ရောက်သွားပြီး ပြန်လာတော့ သူ့ အ
စိတ် ပျောက်နေပြီ။ ဆေးတစ်မျိုး အကျွေးခံ လိုက်ရတာတော့
အသေအချာပဲ’

ဖန်မုဆရာတော်က....

‘အခုလဲ ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော် ပျောက်နေပြန်ပြီလေ’

ကွမ်းစန်စင်က ထောက်ခံလိုက်၏။

‘ဒီဝမ်ဂေဟာကြီးဟာ မရိုးသားတော့ဘူး။ သရဲ တစ်
မြို့တော်ဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့အားလုံး ဝမ်ကျားထန်

တော်ဆရာတွေချည်းပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့တိုးပြီး သရဲမြို့တော်
ခြင်နေတဲ့ ဝမ်ဂေဟာကို ခြေလှန်ပစ်သင့်တယ်။ ဒြပ်ဝင်းအပြင်
ဆောက်ပြီးမှ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဝင်ရင် အားလုံး ခြေစလက်စ
တွေ ပျောက်ကုန်လိမ့်မယ်’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိ၏။

‘နောင်တော် ကွမ်းစန်စင်ရဲ့ အကြံဉာဏ် ကောင်းပါတယ်။
ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခန်းမကြီးထဲ ပြန်ဝင်လာကြတာပေါ့’

ကွမ်းစန်စင်က....

‘ဝင်ပြီးရင် တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်။ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ
အခုကတည်းက တိုင်ပင်သားဟာ ကောင်းပါတယ်’

တက်မုဆရာတော်က ဝန်ခံ၏။

‘ဒကာကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်
ဆရာကြီးကယ်တိုင်က ဒီကိစ္စ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ခဲ့ရမယ်လို့
အမိန့်ပေးထားတော့ ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖို့အတွက်ဆိုသလို
ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ရအပ်တာပဲ။ အဲဒါကိုရောက်တာနဲ့ ဝမ်ကျား
ထန်ရဲ့ သမီးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ရှမ်းရတော့မှာပဲ။ အဲဒီ
လို ဖမ်းတဲ့အခါမှာ ဟိုအတိတ်မမ ဆေးမိထားတဲ့ သူငယ်ရယ်
နောက်ဆုံး ခင်လာတဲ့သူငယ်ရယ်ကတော့ အပြင်းအထန် ခုခံ
တိုက်ခိုက်တော့မှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ တချို့က အဲဒီသုံးယောက်

ကို ထိုက်ရဲမယ်၊ ကျုပ်ရှယ် ညီတော်ဖန်မုရယ်က မိန်းကလေးကို လက်ရဖမ်းမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှ ဖမ်းဆီးမယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို သဘောတူကြရဲ့လား'

ကွမ်းစန်စင်မှာ ပြင်းသာသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ဝင်ပြော၏။

'ဆရာတော်က ကြိုတင် အကြံပြုမတော့ ဒီမိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခွင့်ကို တပည့်တော်တို့ ကျန်လှဂိုဏ်းက မဆောင်ရွက်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး ဝမ်ကျုံးထန် ရှဲ့သားဖြစ်တဲ့ ဝမ်ကျင့်လန်ကိုတော့ တပည့်တော်တို့ဂိုဏ်းကို ခေါ်ဆောင်သွားပါ့မယ်၊ အဲဒါကိုရော အားလုံး သဘောတူကြပါရဲ့လား'

သိုင်းသမားကြီးများ ခေါ်ဖမ်းချင်းရိုက်သွားတော့၏။

စာခြား ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးက ထောက်ခံသည်။

'ဒီကိစ္စက သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် ခွဲဝေဆောင်ရွက်ကြတဲ့ကိစ္စပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာတော်တို့ခေါ်သွားမယ့် မိန်းကလေးကိုတော့ အထူး ဂရုစိုက်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သခင်ကြီး ဝမ်ကျုံးထန် သေတဲ့ကိစ္စမှာ သူ့ပယောဂ အများကြီးပါလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရလို့ပါပဲ၊ သခင်ကလေး ဝမ်ကျင့်လန်ကတော့ ဒီကိစ္စမှာ အရပ်သက်သက် ဖြစ်နေပုံရတယ်'

ထိုသိုင်းသမားကြီး၏စကားကို အားလုံးသဘောတူ လက်ခံကြ၏။

တက်မုဆရာတော်က....

'လက်ခံပါတယ် ဒကာကြီး၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီမိန်းကလေး ဖမ်းခေါ်သွားချင်တာကလဲ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြီးကို မိမိခိုးစီးအာထုတ်ချင်လို့ပါ၊ တကယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးကသာ အိန္ဒိယလိုက်တူးဆိုရင် ဒီမိန်းကလေးကို ခနောင်ကြီး ကွမ်းစန်တို့လက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်ပါတယ်'

ကွမ်းစန်စင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း....

'ဆရာတော်တို့ ဆောင်ရွက်ရင်လဲ ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ....အထဲဝင်ကြရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်'

တက်မုဆရာတော်က....

'ကဲ....ဒီပွဲကို နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်ကပဲ ကွပ်ကဲပါတော့' ထိုစကားကို ကွမ်းစန်စင်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လေ-

'ဟာ....ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ တပည့်တော်ထက် ဝါစဉ်ကြီးတို့ ဆရာတော်နှစ်ပါး ပါးနုလျက်နဲ့ တပည့်တော်က ဒီတိုက်ပွဲကို ကွပ်ကဲရမယ်ဆိုတော့ အမြင်မဟော် ဆင်တော်နဲ့ခလောက် ဖြစ်-

နေပါတယ်။ ဆက်မုဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးစီးကွပ်ကဲဖို့ တပည့်တော် တောင်းမိန်ပါဘယ်။

တက်မုဆရာတော်က မပြင်းပါ။

‘ကောင်းပြီလေ။ နောင်ကြီး ကွမ်းစနစ်က တောင်းပန် တော့မဲ့ ကျုပ်ပဲ ကွပ်ကဲရတော့မှာပေါ့၊ ကဲ...အထဲကို ဝင်ကြ ရအောင်’

သိုင်းသမားကြီးများသည်ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တံခါးခွေ့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် အကာအကွယ်အဖြစ် မည်သည့် ပြင် ဆင်ခြင်းမျှ မပြုလုပ်ပေ။

ကွမ်းစနစ်နှင့်တကွ အခြားသိုင်းသမားကြီးများ အားလုံး က အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားကြ၏။

ဆရာတော်သည် တံခါးမဦးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချသည်။

ဝုန်းခနဲမြည်ဟည်းပြီး ပွင့်သွားသည်။

သိုင်းသမားကြီးများအားလုံး လျင်မြန်စွာ ခုန်ဝင်ကြလေ ၏။

‘ဟင်...တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါကလား’

မှန်သည်။

အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပေ။

ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးများသည် ဖောင်းခနဲ သက်ပြင်းချ လိုက်ပြီး သူတို့၏အတွင်းအားများကို လျှော့ချလိုက်ကြ၏။

ကွမ်းစနစ်က....

‘ဆရာတော် ဒီအခန်းမှာ လျှို့ဝှက်တံခါးတွေ၊ လျှို့ဝှက် လိုက်ခေါင်းတွေရှိမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီကနေ ထွက်သွားကြ လိမ့်မယ်’

အခန်းထဲ၌ ဖခယောင်းဘိုင်မီးက တောက်လောင်ဆဲ ရှိနေ ၏။

အင်္ကျီဖြူဝတ် မိန်းကလေးသည် ဖခယောင်းဘိုင်မီးများကို ငြိမ်းသတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ကဖခယောင်းဘိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လိုက်လံစစ်ဆေး၏။

ကွမ်းစနစ်ကဆော့ကြ၏။

‘အားလုံး သဲလွန်စ ရှာကြပါ။ ခါမှ မြန်မြန်တွေ့နိုင်မယ်’ ခန်းမဆောင်၏ အနောက်ဘက်၌ တံခါးမကြီးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုတံခါးမကြီး အတွင်းဘက်၌ မင်းတုပ်များ ပိတ်ဆို့ထား
ဆဲရှိသဖြင့် ထိုအပေါက်မှထွက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း အားထု
က သဘောပေါက်ကြပြီး ဖြစ်သည်။

အခန်းနံရံများ၌ အဆက်အစပ်၊ အင်္ကျီကြောင်း၊ လျှို့ဝှက်
ခလုတ်ယူ၍ မည်သည့်အရာမျှ မရှိသဖြင့် လျှို့ဝှက်လိုက်ခေါင်း
ရှာဖွေသည့်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မည့်ကဲ့သို့ ရှိနေတော့
သည်။

သို့ရာတွင် ကွမ်းစန့်စင်၏မျက်လုံးများသည် ခန်းမနံရံရှိ တစ်
တည်းသော ပန်းချီကားကြီးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားလေ၏။

သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ ထိုပန်းချီကား
သို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ပန်းချီကားဆီသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းချီကားကို ဖော်
လာ၏။

ပန်းချီဆရာ၏လက်ရာ ကောင်းလှသည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။

ကျေးလက် လူလင်ပျိုတစ်ဦးသည် ဘူး၊ ပရံ၊ သခွား အ
ရှိသည့်သစ်သီးများကို မြင်းလှည်းပေါ်၌ တင်ဆောင်ပြီး
မြင်းလှည်းကို အပြင်းမောင်းနှင်နေပုံ ဖြစ်၏။

မြင်းကြီး၏ အမြောင်းအမြောင်းကြွက်သားများ၊ ဧတော်
ထနေသည့်လည်ဆံမွေးများ၊ မိုးပေါ်ပျံတက်မည့်ဟန် ကြည့်

ပုံများက ပန်းချီကား၏ အသက်ဝင်မှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေ
သည်။

ကွမ်းစန့်စင်သည် ပန်းချီကားကိုကြည့်နေသဖြင့် အခြား
သိုင်းသမားကြီးများလည်း သူ့အနီးသို့ရောက်ရှိလာ၏။

တက်မုဆရာဇာတ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး.....

'အင်း....ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နောင်ကြီးကွမ်းစန့်စင်ဖြုတ်ကြည့်
လိုက်ပါလား'

ကွမ်းစန့်စင်သည် ပန်းချီကားကြီးကို လက်နှင့် ဆွဲဖြုတ်
လိုက်၏။

သိုင်းသမားကြီးများအားလုံး ပန်းချီကားနောက်၌ တစ်စုံ
တစ်ခုမြင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားကြသည်။

သို့သော် နံရံချည်းသာ မြင်သောအခါစိတ်ပျက်သွားကြ၏။

'ဘာမလဲ မရှိပါလား'

သူတို့အားလုံး အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူများဖြစ်၍ ဆက်
လက်၍ ရှာဖွေကြပြန်၏။

'တစ်နေရာမှာတော့ ရှိရမယ်'

'ခေါင်မိုး ပေါ်မှာ ရှိနိုင်တယ်'

၀၄၄ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ထိုစဉ် တံခါးမကြီးမှ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့အားလုံး မျက်စိခွဲမှောက်နေကြပြီ’

အခန်းထဲရှိ သိုင်းသမားကြီးများသည် ထိုသူ့ကို ကြည့်မိမိ
ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်ကုန်တော့သည်။

အဘယ်မှာလျှင် မဖြစ်ဘဲနေအံ့နည်း။

ထိုသူကား အာမခံအဖွဲ့များနှင့် အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားများ
ကို တတ်နိုင်သမျှ အနှောင်အယှက်ပေးလေ့ရှိသည့် ညသိမ်းဝတ်
ဝမ်းကုန်း ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဝမ်းကုန်းသည် ရက်စက်စဉ်းလဲသဖြင့် အထက်လမ်းဂိုဏ်း
သားများလက်မှ လက်တစ်လုံးခြားကလေး လွှတ်မြောက်
သွားခဲ့သည်။

သူသည် သူ၏ ရန်သူတော်များအကြားသို့ ကျားခေတ်
ချိတ်ဟု ကျော်ကြားသည့် သူ၏ခင်ကောက်ကြီးကိုကိုင်၍
လာ၏။

ကွမ်းစနံ့စင်သည် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်မိသည်။

‘နီလို့နေရာမျိုးကို ခင်ဗျား ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်
ဘူးဗျာ’

‘နောင်ကြီးကွမ်းစနံ့စင်၊ ကျုပ်ကလဲ ဒီကို ဘယ်လာချင်ပါ
လဲ၊ ကျုပ်လာရင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်နေမှာ
ပေါ့၊ ကဲ...ဒါတွေအသားထား၊ ဖော့ခီမှာကြည့်’

သူသည် ကျားခေတ်ချိတ်ဖြင့် ကြမ်းမြင်တစ်နေရာသို့ ထိုး
ခွဲပြီး ပြန်ဆွဲလိုက်ရာ ကြမ်းပြင်နှင့် တစ်သားတည်း ပြုလုပ်
သားသည် လေးထောင့်သစ်သားအံ့ပွက်ကြီးတစ်ချပ် မပါလာ
တော့လည်း။

အောက်၌ အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်
တွေ့ကြရတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်တို့လည်း ဘာမျှရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်း
မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ လျှို့ဝှက်အပေါက်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ကြ
သည်။

ကျွေးချီးလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည့်နောက် တက်မုဆရာ
တော်သည် ရပ်တန့်သွားသည်။

မှောင်ထဲ၌ မျက်လုံးများ ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်၍ တော်ရုံ
အရံကရာဝတ္ထုကို မြင်လာသည်။

သံတံခါးကြီး။

သံတံခါးကြီးကို သူတို့မြင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။

တက်မုဆရာတော်သည် ဆဋ္ဌမအာရုံ၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် သူ
တို့ တစ်ခုခုတားဆီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်သဖြင့်
ထိုအရက် ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထက်ဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်သောအခါ အေးစက် မာကျောနေ
သော သံတံခါးကို တွေ့ရှိရတော့သည်။

ဆရာတော် ဘာတွေ့လိုလဲ

သံတံခါးကြီး ကာဆီးနေပြီ

ဒီမုဆရာတော်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့သည် တက်မုဆရာတော်
ခိုင်အောင်တန်း တက်လာ၏။

အခန်း (၅၇)

ဝမ်းဂေဟာ၏ မြေအောက်ကြွက်တွင်းများ

ကွမ်းစန်စင်သည် ခူးထောက်ထိုင်ပြီး လျှို့ဝှက်အပေါက်
ကို လေ့လာကြည့်၏။

အောက်၌ မည်းမှောင်နေသည်။

ဖယောင်းတိုင် (သို့မဟုတ်) မီးအိမ်ယူမသွားဘဲနှင့် လူ
ကူချောမောစွာ ဝင်ရောက်နိုင်သိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဝမ်းကန်းက ရယ်၍ ပြောသည်။

ကိုင်း.....နောင်ကြီးတို့ စိတ်ချလတ်ချသော ဝင်သွားကြ
တော့

တံခါးထားရှိသဖြင့် ထိုနေရာ၌ ကျယ်ကျယ်ခန်းဝန်းဝန်းရှိသည်။

‘ဆရာတော်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ’

ကွမ်းစနစ်၏အသံ။

၂ ‘အတွင်းအားသုံးပြီး ရိုက်ပွင့်မယ်၊ သုံးယေခုက်အင်အား ဆိုရင် ပွင့်နိုင်ပါတယ်’

တက်မုဆရာတော်၏အသံ။

‘ကောင်းပါတယ်၊ ရိုက်ကြစို့။’

ဖန်မုဆရာတော်က ထောက်ခံပြီး ပြိုင်ဘူရိုက်ချကြသည်။

“ဝုန်း.....ဂုန်း.....ရုန်း”

သံတံခါးကြီးသည် တာဝုန်းဝုန်းမြည်နေ၏။

သို့သော် လုံးဝမပွင့်ပါ။

ကွမ်းစနစ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသဖြင့် အားထု အော်ဟစ်သတိပေးလေ၏။

‘နောက်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ လူတွေ အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်ကြ’

ကွမ်းစနစ်၏ အော်ဟစ်သတိပေးသံမဆုံးမီ သူတို့အောက်မှ တဂျိမ်းဂျိမ်း အော်မြည်သံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ကွမ်းစနစ်က နှာကြည်းစွာ ပြောလေ၏။

‘ကျုပ်တို့အညာခံရပြီ၊ ဟိုအယုတ်တမာ ဝမ်းကန်းက ကျုပ်တို့ကို အယုံသွင်းပြီး သားရဲတိုင်းထဲ ဖို့လိုက်တာပဲ’

ထက်မုဆရာတော်က စိတ်ထိခိုက်နေသည့် ကွမ်းစနစ်ကို ခြံသိမ့်သည်။

‘ဖြစ်မယ်ကိစ္စက ဖြစ်ကိုဖြစ်လာတာပါ။ ဘယ်လိုမှ တားဆီး နိုင်မရပါဘူး။ ဒီထောင်ချောက်ထဲကိုရောက်ဖို့ ကံကြမ္မာရှိနေပြီ ဆိုရင် ဝမ်းကန်းကမပို့လဲ ကျုပ်တို့ဘာသာ ချာဖွေပြီး ဝင်လာ ကြမှာပါ။ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့’

သူတို့အားလုံး စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ သံတိုင်ကြီးများက အလွန်တရာကြီးမားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ရှေ့မှာ သံတံခါးကြီး။

နောက်မှာ သံတိုင်၊ ဤမြေအောက်မှ မလွတ်မြောက်နိုင် တော့ပြီ။

တက်မုဆရာထော်သည် အတွင်းအား အလွန်ကောင်းသူဖြစ် မှု အတွင်းအားသုံးကာ သံတိုင်ကို ဆွဲချိုးသည်။

ကလေးငယ်၏ လက်မောင်းခန့်ရှိသော သံတိုင်များသည်

တက်မုဆရာတော်၏ အတွင်းအားကို ကောင်းစွာ အန်တုဖက် ဖြင့်နိုင်လေ၏။

၁၅၀။ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တက်မုဆရာတော်သည် သိုင်းသမားများအကြားမှ တိုးပွား
ပြီး မူလသံတံခါးနား လာရပ်လေ၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ညည်းညူလိုက်သည်။

'ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တော့ မြင်နေရတယ်ဗျ၊ သေသေချာချာ
သာ မြင်ရရင် ထွက်လမ်းရှာနိုင်မှာပဲ'

'သတိရပြီဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဘာမှမပူကြနဲ့'

ရှေ့ခနဲအသံနှင့်အတူ မီးလင်းသွား၏။

ခနောက်ဆုံးမှ ခုန်ဝင်လာသော သိုင်းသမားကြီးသည်
ယူလာသည့် ဖယောင်းတိုင်ကို သတိရပြီး မီးထွန်းညှိလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါကျမှ သူတို့ရောက်ရှိနေသည့် နေရာကို အသေအရှာ
တော့မြင်ရတော့သည်။

သူတို့ အကျဉ်းကျနေသည့် နေရာမှာ ပေသုံးဆယ်ပတ်လည်
ခန့်ရှိသည်။

အတော်ကလေး ကျယ်ဝန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

ထောင်ချောက်ဆင်ထားသည့်နေရာဖြစ်၍ ဤမျှ ကျယ်ကျယ်
ဝန်းဝန်း ပြုလုပ်ထားဟန်တူသည်။

သိုင်းထုံပွင့်လျှော် ပလေသံ(၄) ၀၅၀

တက်မုဆရာတော်သည် ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ထားသည့် သိုင်း
သမားကြီးအား လှမ်း၍ ချီးကျူးလိုက်၏။

'ဒကာကြီးကတော့ ကျုပ်တို့အားလုံးထဲမှာ အမြတ်အမြင်
ဆရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မပါပဲဗျာ၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်'

ထိုသိုင်းသမားကြီးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ငှိုခိုးရင်း...

'ဆရာတော် ချီးကျူးသလို ဖော့ဝေးရပါဗျာ၊ တပည့်တော်လွဲ
ကောက်မိကောက်ရာ ကောက်ယူလာခဲ့တာပါပဲ၊ ကံအားလျော်
စွာ အသုံးဝင်သွားတာပါ'

'လူတော်လူကောင်းတွေဟာ ပီလိုပဲ နိမ့်ချတတ်ကြတာပါ
လေ'

ထိုစဉ် တွမ်းစန်စင်က...

'ဆရာတော်...ဖော့ဖော့က သံတိုင်တွေကို စစ်ဆေးကြည့်တာ
အဆင်ပြေရဲ့လား'

'ဟင်အင်း...ကျုပ်ရဲ့အတွင်းအားနဲ့ ဒီသံတိုင်တွေကို ဖြိုဖျက်
နိုင်ပါဗျာဗျာ'

'ဒီလိုဆိုရင် ဖန်မုဆရာတော်ရယ်၊ တပည့်တော်ရယ် သုံး
ယောက်ပေါင်းပြီး ရိုက်ဖျက်ကြရစ်ကော့ စောစောက သံတံခါး
ထို ရိုက်သလိုပေါ့'

ကြီးစားခြင်းဟာ အချည်းနီးအဘာ မဖြစ်ပါဘူး။ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ကြီးစားကြည့်ကြတာပေါ့။ ကဲ....

တက်မ၊ ဖန်မုန့်နှင့် ကွမ်းစန့်စင်တို့သည် သံတိုင်ကြီးများကို အတွင်းအားသုံး၍ ရိုက်ချိုးကြသည်။

သံတံခါးကို မဖျက်ဆီးနိုင်သလို ဤသံတိုင်များကိုလည်း မဖျက်ဆီးနိုင်ကြပေ။

ကွမ်းစန့်စင်က သက်ပြင်းချ၍ ပြော၏။

'ခန်းမထဲမှာ လူငါးယောက် ချန်ထားခဲ့ရင် အင်မတန် အဆင်ပြေမှာ အစုတော့ ရှိရှိသမျှဆယ့်ငါးယောက်စလုံး ရုန်းဆင်းလာကြတော့ တောင်မင်းမြောက်မင်း မကယ်နိုင်ဆိုတာလို့ ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့'

တစ်ယောက်က မေး၏။

'ဝစ်ကန်း ပါမလာဘူး၊ ဒီဘောင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ'

အခြားတစ်ယောက်က ရယ်၍ပြော၏။

'မိတ်ဆွေကြီးကလဲ တယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပါပြီ။ တောင်ချောက်ထဲထည့်တဲ့လူက ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ပြီး သယ်ရကုန်ခံလိမ့်မလဲဗျာ။ သူ့ အဖုံးတံခါးပိတ်ပြီး ပြေးလောက်ပြီပေါ့။'

မင်း...လူယုတ်မာတာ အမြဲတမ်း လူယုတ်မာစိတ်ပဲ မွေးတတ်တာပါကလား'

ထိုစကား ကြားရသောအခါ ကွမ်းစန့်စင်မှာ သူတို့ယံသုလုံးမလဲဖြစ်သွားသည်။

ဤအခန်းထဲ ရောက်နေသူများမှာ အနည်းဆုံး အသက်ငါးဆယ်ခန့်နှင့်အထက် ကျော်သူများဖြစ်ရာ ပည်သူမျှ • သေဘေးအတွက် ပျာယာခတ်ခြင်း မရှိကြပေ။

အားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိကြသည်။

တစ်ယောက်က ရယ်သလိုခမာသလို ပြောသည်။

'ရှေ့မှာ သံတံခါး၊ နောက်မှာ တံတိုင်း၊ ဘေးမှာ ကျောက်အား ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီမှာအိပ်ရပ်ရုံဆိုတာတယ်'

သူတို့သည် နောက်ထပ်တွေ့ကြုံရမည့် ကြမ္မာဆိုးကို မမုန်းဘဲ ကျီစယ်နေကြသည်။

တစ်ယောက်က....

'သံဖြတ်လူပေါ့ဘဲနဲ့တော့ ဒီထဲက လူတံနိုင်ဖို့ မမြင်တော့ဘူး'

'ခါဖြင့် ကျုပ်တို့က ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အဖမ်းခံရတော့မှာပေါ့။'

'အသတ်မခံရရင် ကံကောင်းပေါ့ဗျာ'

'အဟမ်း...အဟမ်း...အဟမ်း'

တက်မုဆရာတော်၏ ချောင်းဟန်သံကြောင့် စကားသံ
တိတ်သွား၏။

ဆရာတော်က ဆက်၍ စကားပြော၏။

'အင်းလုံး အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူတွေဖြစ်တာမို့ စရာ
သုံးကားစော့ မဖြစ်ပါဘူး။ တေးအေးဆေးဆေး စဉ်း
ရှင် လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုခုကို တွေ့မှာပေါ့
ပါတယ်'

ကွမ်းစန်စင်သည် တက်မုဆရာတော်၏ ခေါင်းအေးပုံကို
ထဲမှ ကျိတ်၍ ချိုးကျူးမိလေ၏။

'အင်း...ဒီဆရာတော်ဟာ မကြာခင် ရှောင်လင်ကျော
တော်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီမြေအောက်
အကျဉ်းခန်းက လွတ်မြောက်နိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ'

ထိုစဉ်မှာပင် ဇိုနီးခနဲ ဝန်းခနဲ ပြိုလဲကျသံများ ကြားလို့
ရ၏။

သူတို့ထဲမှ သိုင်းသမား ငါးယောက်ခန့် လဲကျသွား
သည်။

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့သည်
ကွန်စွာသုတိုဝီရိယ ရှိကြ၏။

ပထမဦးဆုံးလက်နက် သူတို့အားမထိလျှင် ငုတ်ယ၊ တံတိယ
အစရှိသော လက်နက်များ မထိနိုင်တော့ပေ။

အတယ်ခကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏အင်္ကျီလက်စရွယ်ကြီးများ
ခါယမ်းရန် အသင့်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

တက်မုဆရာတော်သည် ဆွဲမြောက်ထားသော သင်္ဘန်းစက်
ညှိတ်ချလိုက်ပြီး ထဲကျနေသူများ၏ရှင်ဝကို လိုက်လံစမ်းသပ်
သည်။

'ကယ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး'

ကွမ်းစန်စင်က....

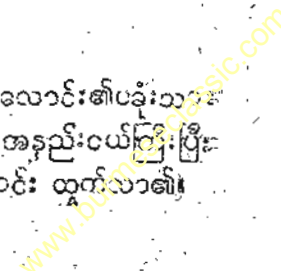
'ဘယ်လိုပေးတာလဲ'

'အဆိပ်လက်နက်ပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ အဆိပ်အပိပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'ဆရာတော် စမ်းသပ်ကြည့်ပါဦး'

တက်မုဆရာတော်သည် အလောင်းတစ်လောင်း၏ပခုံးသား
တစ်နေရာကိုညှစ်လိုက်ရာ အပ်ချည်မျှင်ထက် အနည်းငယ်ကြိုးပြီး
ခနဲစေ့ခနဲရှည်သော အပ်ကလေးတစ်ချောင်း ထွက်လာ၏။

'ဘာအပ်လဲ ဆရာတော်'

'ဝိညာဉ်ခြေ အရိုးဖေအက်အပ်လို့ခေါ်တာပဲ'

မသေဘဲကျန်ရစ်သူများသည် အပ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်က ညည်းညည်းညူညူ ခေါ်သည်။

'ဒီတိုက်ပွဲကတော့ အတော်ကို မကောင်းတဲ့ တိုက်ပွဲပဲ
တစ်ယောက်က....

'စစ်ပွဲမှာ တရားတာ မကောင်းတာတို့ မရှိဘူးဗျာ'

'ဒါ...စစ်ပွဲမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ စစ်မြေပြင်မဟုတ်ဘူး၊ သို့
လောကရဲ့ ထုံးစံအရတော့ စည်းကမ်းချက်နဲ့မညီတဲ့ လူ
ပွဲပဲ'

ထိုတစ်ခဏမှာပင် တိုးညှင်းသော လေတိုးသံများကို ကြား
ပြီး နောက်ထပ် လူလေးယောက်ခန့် လဲကျသွားပြန်လေ၏။

ထိုသို့လဲသွယ်သွယ် ဖယ်ယောင်းတိုင်မီးတိုင်ထားသည့်
သမားကြီး ပါဝင်သွားရာ ချက်ချင်း မှောင်အတိကျသွား
တော့သည်။

အကျဉ်းခန်းထဲ၌ စုစုပေါင်း သိုင်းသမားခြောက်ယောက်
ခန့်သာ ကျန်တော့သည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ သေရမည့်ကိစ္စကို အစားလုံး တွေးတော
အကြံတော့သည်။

ထိုစဉ် နံရံဖောက်ထွင်းထားသည့်ပြန်ပေါက်မှ ပြောကြား
သည့်အတိုင်း လိုက်သံပါသော ခပ်အက်အက်အံသံကို ပထမဆုံး
ကြားကြရလေတော့သည်။

'အခုသေတာ သေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ နာမည်
ရေးထားသူတွေပဲ ဖြစ်တယ်၊ ကျန်ရစ်သူတွေလဲ ဆယ်ရက်
အတွင်း ထပ်သေရမယ်၊ မုချသေရမယ်'

လိုရင်းကိုပြောပြီးနောက် စကားသံ ပျောက်သွားလေ၏။
ကြားရသူတိုင်း ကျောရိုးထစ်မိသွားကြသည်။

ကွမ်းတစ်ယာဉာဏ်ခန့်ကြာမျှ မှောင်မည်း၍ ငြိမ်သက်နေ
ကြပြီးနောက် ကွမ်းစနစ်၏ ပထမဦးဆုံးအသံ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

လေသံမျှသာ....

'ဆရာတော် ဘေးကင်းပါခဲ့လား'

'ကျန်းမာ ပကတိပါပဲ'

'တစ်မုဆရာတော်ကော'

'ကျုပ်လဲ ကျန်းမာပကတိပါပဲ'

အခြားသိုင်းဆရာကြီးသုံးယောက်ကလည်း သူတို့ဆေးကပ်
ကြောင်းလေသံဖြင့် အကြောင်းပြန်သည်။

ဖန်မုဆရာတော်က....

'မှောင်နေတာ့ကောင်းတယ်၊ ရုတ်တရက်တော့ ဘေးမတွေ့
နိုင်ဘူး'

ကွမ်းစန်စင်က သတိပေး၏။

'တပည့်တော်တို့ကိုပစ်တာ ရှေ့နဲ့နောက်ကမဟုတ်ဘူး၊ တော
အက်ကပဲဖြစ်တယ်၊ ကျောက်နံရံတွေမှာ လျှိုဝှက်အပေါက်တွေ
ရှိလိမ့်မယ်၊ အတိထားကြပါ၊ အဲဒီအပေါက်တွေကို တွေ့ရ
တပည့်တော်တို့ လွတ်ရာလွတ်ခကြောင်း ကြံနိုင်မှာ သေချာပဲ
တယ်'

သူတို့ထဲ၌ အတွင်းအားအကောင်းဆုံးလူမှာ တက်မုဆရာ
တော်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်သော အမှောင်ထုထဲ
ထွင် တက်မုဆရာတော်သည် သူတကာထက် အမြင်သန်
သည်။

သူနှင့်အတူ ဣန္ဒြေရရ အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်နေသူမှာ
သူ၏ညီတော် ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့ပင် ဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ကျန်သိုင်းသမားသုံးယောက်တို့မှာ အလောင်းကောင်များ
တို့ အကာအကွယ်ယူထားကြောင်း တွေ့မြင်နေရသည်။

အဆိပ်အပ်နှင့်ပစ်သူများသည် ကျောက်နံရံအတွင်း လျှို
ဝှက်အပေါက်များ၌ ရှိရမည်ကို ဖန်မုဆရာတော် သိရှိပြီး ဖြစ်
သည်။

'ဪ...သိုင်းသမားတွေဟာ သေခြင်းတရားနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့
တွေက် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်နမ်းသလို သဘောထားကြတယ်
ဦး အရပ်လောကသားတွေက ပြောကြားကြတယ်၊ အခုတော့
အယ်ဟုတ်လို့လဲ၊ သေခြင်းတရားနဲ့ တကယ် ရင်ဆိုင်လာကြရ
တာလဲ သူတို့လဲ ကြောက်ကြတာပါပဲလား'

တက်မုဆရာတော် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် လိုဏ်ခေါင်းထဲ၌
ဩဇာရတတ်သည့် ခပ်အက်အက်အသံမျိုး စတင်ကြားရတော့
သည်။

အသံရှင်ကား သူတို့အား ဒုက္ခပေးနေသည့် မိန်းကလေး
သည်။

'ရှင်တို့အားလုံး တစ်နာရီတော့ ဆေးချမ်းစွာနေနိုင်ပြီ၊ တစ်
နာရီအနားပေးတယ်၊ တစ်နာရီ အတွင်းမှာ ဘာဘေးဆိုး
တွေ့ရယ်ဆိုးမှ မကြုံစေရဘူးလို့ တာဝန်ခံတယ်၊ တစ်နာရီကြာ
ရင်တော့ မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံကြရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
နော် ရှင်တို့အားလုံး သေစာရင်းမထိတမ်း စာအုပ်ထဲမှာ
အရင်းသွင်းပြီးကြည့်တော့ ဖြစ်လို့ပဲ'

ကွမ်းစန်စင်က အတွင်းအားထုတ်၍ ပြန်လှန် စကားပြော
သည်။

သူ့အသံကလည်း လိုက်သံပေါက်နေသည်။

‘မင်းလုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ အင်မတန် အောက်တန်း
တဲ့အောက်လမ်းနည်းတွေပဲ၊ ဒါဟာ ရန်သူကို တရားထု
ချေမှုန်းတဲ့လုပ်ရပ် မဟုတ်ဘူး’

တက်မုဆရာတော်က ကြားဖြတ်ပြောလေ၏။

‘နောင်တော် ကွမ်းစန်စင်၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ အင်မတန်
ကောက်ကျစ်တယ်၊ သူနဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ ဘေးဆိုး ကြို
တယ်’

တက်မုဆရာတော်က စကားပြောခြင်းဖြင့် မိမိရှိသည့်နေ
ကို တစ်ဖက်ရန်သူအား အသိပေးရာရောက်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

မယ်သံခပ်အက်အက် ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တို့ကတော့ ရန်သူဆိုရင် သတ်ဖြတ်
သိတ်တယ်၊ တရားတာမတရားတာ မသိဘူး၊ ပထမတော့
လောင်တိုက်သွင်းမလို့ဘဲ၊ အခု စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွား
ရေလွှတ်ပေးရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ တွေးမိလာပြီ၊ ကံပါလေ
ရှစ်ထို ဘကြိုက်ကြသလဲ၊ မီးကြိုက်သလား၊ ရေကြိုက်သလား’

တက်မုဆရာတော်ဘက်မှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့

မိန်းကလေး၏အသံ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘သိပ်လဲစိတ်မပူကြပါနဲ့၊ ရှင်တို့ရဲ့ သေမင်းကို နောက် တစ်
နေ့အတွင်း မတွေ့စေရပါဘူး၊ ဒီတစ်နားရီ အတွင်းမှာတော့
ဘေးအေးဆေးဆေး နားနိုင်ပါတယ်’

တက်မု၊ ဖန်မုနှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့သည် မြေတောက်အကျဉ်း
အတွင်းမှ မည်သို့ လွတ်မြောက်နိုင်မည်ကို အပြင်းအထန်
တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အလောင်းကောင်များကို အကာ
အကွယ်ယူထားသည့် သိုင်းသမား သုံးယောက်အနက် တစ်
ယောက် အိပ်နေသည်ကို မကြာမီ တွေ့လိုက်ကြရ၏။

‘ဘုရားရေ...သိုင်းလောကသားဆိုတာ ဒီလိုပါလို့ သူက ငါ
သက်သေပြနေတာလား မသိ’

တက်မုဆရာတော်က ကွမ်းစန်စင်ကို သက်တို့ရဲ့ သတိပေး
သည်။

‘နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ ဟို...ဒကာကြီးကို ကြည့်စမ်းပါ’

မေ့နှင့်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သော်လည်း ကွမ်းစန်စင်အနေဖြင့်
တိုးရိပ်တိပ် မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

၁၆၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူလည်း ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကျွန်လူဂိုဏ်း၏ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးသည် အဘယ်မှာတော့ အတွင်းအားပညာ ညှိနှိုင်းပါမည်နည်း။

သိပ်ထူးခြားတယ်၊ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ တပည့်တော် မသိဘူး။ မေးရင်လဲ သူ့ သိက္ခာကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေမယ်။

ကွမ်းစန်စင်က ခပ်တိုးတိုးပြန်လျှောက်သည်။

ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ နောင်ကြီးလဲ သိချင်တာ သိရအောင် ကျုပ်လဲသိက္ခာမကုအောင် ကျုပ်ဘာသာပဲ မိတ်ဆက်ရဇာ မှာပေါ့၊ ကျုပ်က ဝါဆန်းတောင်က ဖေကူးလျှန်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရေ

သည်တစ်ကြိမ် ဘုရားတသူမှာ တက်မုဆရာတော် တစ်ဦး စည်း မဟုတ်ပါ။

တက်မု၊ ဖန်မုနှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့ သုံးဦးစလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဘုရားတခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖေကူးလျှန်....

ဖေကူးလျှန်ဆိုသည် အမည်မှာ သိုင်းလောကနှင့် အကျော်အကျော်ကြားသည့် နာမည်တစ်လုံး ဖြစ်ပါသည်။

ဝါဆန်းတောင်၏ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးများထဲမှ ယောက်ျားဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားတိုင်းက ဖေကူးလျှန်၏အမည်ကို မရိုသေ မလုပ်ရဲကြပေ။

သို့တိုင် တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ကျွန်လူဂိုဏ်း လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်တို့က ဖေကူးလျှန် ယောက်ျားကို မသိခဲ့ကြပေ။

တက်မုဆရာတော် အပါအဝင် သုံးဦးစလုံးက အရေးတကြီး ဆွတ်ဂါရဝပြုကြသည်။

နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန် သည်းခံပါ၊ ကျုပ်တို့ စီစဉ်ဆွေးနွေးဆွဲဆွဲအချိန်တုန်းက နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်ကို နေရာမပေးခဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဖေကူးလျှန်သည် အလောင်းများကြား အိပ်နေရာမှ ထပြီး သည်ဂါရဝပြုသည်။

ကိစ္စမရှိပါဘူး နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ ကျုပ် ဦးစီးကွပ်ကဲရေးရင် ကျုပ်ပဲ နာမည်ပျက်မှာပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ကံကောင်းအားကောင်းပြီး နောင်ကြီးနဲ့ ဆရာတော် နာမည်ပျက်တာပေါ့။

ဒီအယုတ်တမာမနားက ပိပိရီရီကို မထောင်ချောက်ဆင်
စာကိုးဈ၊ ကျုပ်လဲ ၀၆ကန်းပြောတာ တကယ်ပဲအောက်
မိခဲပါတယ်ဗျာ'

ဖေကူးလျှန်သည် အလွန်စိတ်တိုစိတ်ဆတ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခုတစ်ကြိမ်၌ သူသည် တစ်လျှောက်လုံးသည်
ပြီး နောက်လိုက်လုပ်လာခဲ့၏။

သူ ဖေကူးလျှန်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူကမျှလည်း မသိ
ပေ။

အလောင်းများကြား အိပ်နေ၍သာ တက်မဆရာတော်
ရိပ်မိသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဖေကူးလျှန်မှာ ပိန်လိုလှသည်။

သို့သော် သူ့အား မည်သူမျှ မထိမဲ့မြင် မလုပ်ဝံ့ချေ။

ဖေကူးလျှန်က ဆက်ပြောနေ၏။

'နောင်ကြီးတို့ ကျုပ်ကိုမသိတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်း
ပဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်လဲ သက်ကြားအို ဖြစ်
မဟုတ်လား၊ သိပ်ပြီး အသုံးမတည့်တော့ဘူးလေ'

ကျန်သည့် သိုင်းသမားကြီးနှစ်ယောက်မှာမူ ထိတ်လန့်
သဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။

ယခုဆိုလျှင် သိုင်းသမားခြောက်ဦးသာ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့ရာ
ဦးက ဂိုဏ်းချုပ်အဆင့် မရောက်သေးသည့် တကယ်အကျော်
ပေရ်များ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျန်လူများကို ပရိယာယ်များသော မိန်းကလေး ချေမှုန်း
မည်လော။

ထိုစဉ် တစ်နာရီ ပြည့်သွားဟန်တူသည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် နံရံကြားမှ မီးခိုး ဖြူဖြူများ
ဖြည်းဖြည်း အူထွက်လာနေသောကြောင့်တည်း။

သူတို့အား မီးခိုးမိုင်းဖြင့် မိုင်းတိုက်သိတ်ရန် ကြံစည်နေ
ကား မသိပေ။

တက်မဆရာတော်သည် မီးခိုးထွက်သည့်နေရာကို အထူးဂရု
ပြု၍ ကြည့်နေ၏။

မီးခိုးလုံးများ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။

မီးခိုးလွတ်သည့် အပေါက်က တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာ
ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

တက်မဆရာတော်က အားလုံးကို သတိပေးလေ၏။

'နောင်တော်တို့ အသင့် ပြင်ထားကြပါ၊ ထွက်ရပ်လမ်း
သွားညွှန်၊ ကံကောင်းရှင် လွတ်နိုင်ပါတယ်'

ကျွန်သိုင်းသမားများအားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားကြ

တက်မုဆရာတော်သည် အတွင်းအားအပြည့်အဝသွင်းလှမ်းစိုးထွက်နေသည့် ကျောက်သားအက်ကြောင်းကြားထဲသို့ ထန်သော အတွင်းအားထစ်ချက် ရိုက်သွင်းလိုက်သည်။

ရန်း

အနည်းငယ်ဟနေသည့် ကျောက်သား ပတ်ကြားအက်ရှစ်လက်ခေန် ကျယ်သွားသည်။

ကွမ်းစန်စင်က...

အင်း...ရွှေလက်ဝါး အတွင်းအားသိုင်းအကြောင်း မှူးထားတော့တော့ကြာပါပြီ။ ခုမှပဲ မြင်တွေ့ရတော့တယ်။ တကြီးမားတဲ့ အတွင်းအားသိုင်းပါပဲ။

ကွမ်းစန်စင် ရွှေလက်ခေန် ဖေကုံးလျှန်သည် သူ၏လှည့်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိုတံခါးအက်ကြောင်းထဲသို့ လှပစ်သွင်းလိုက်၏။

အတွင်း၌ မာန်သွင်းသံ၊ တိုက်ခိုက်သံများ ကြားရပြီးမှ မီးခိုးလုံးများ တဖြည်းဖြည်း အထွက်ရပ်သွားသည်။

တက်မုဆရာထက် အားလုံးကို ပြောကြားလိုက်သည်။

ဝင်ကြ

သူကမူ ဘေးဖို့ဖယ်ပေးသည်။

ဖန်မု၊ ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီး နှစ်ယောက်တို့ အစဉ်အတိုင်း ဝင်သည်။

အတွင်း၌ မှောင်နေသော်လည်း ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်ရသည်။

ဖေကုံးလျှန်၏ လက်ချက်ဖြင့် လူနှစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးနေသည်။

မီးခိုးလွင့်ထုတ်သည့် ပြောင်းကြီးနှစ်ခုကိုလည်း စစ်မီးပင်ကွေ့ရှိုကြရသည်။

ဖေကုံးလျှန်က...

ကျောက်နံရံအစစ်မဟုတ်ဘူး။ တံခါးကို ခလုတ်နဲ့ အဖွင့်အပိတ်လုပ် ထားတဲ့ ကျောက်နံရံအတုပုံဖြစ်တယ်။ ဒီကတစ်ဆင့် သွက်ပေါက် တစ်ပေါက်ပေါက် တွေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတယ်။

သည်တစ်ကြိမ်တောင်တော့ ဖေကုံးလျှန် ဦးဆောင်ထွက်သွား၏။

ကိုက်ဝါးဆယ်ခန့် သွားပြီးသည်နှင့် လက်မောင်လုံးခန့် ကိုက်ခွဲများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သံတံခါးကြီးတစ်ခုပဲ ပိတ်ဆို့နေကြောင်း စိတ်ပျက်စဖွယ် တွေ့ရှိရတော့သည်။

ဖေကုံးလျှန်က သံတိုင်ကြီးကို ကိုင်လှုပ်သည်။
အနည်းငယ်လှုပ်ခါသည်မှအပ ရွှေလျှားခြင်း မရှိပေ။
ဆရာတော်တက်မူက....

‘နောင်ကြီး ဖေကုံးလျှန် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဆရာတော်၊ သိပ်ခိုင်ခံ့တယ်’

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့နှင့် တစ်ဖက်ခြား သံတံခါး အပြင်မှ
မည်းမည်းလူရိပ်တစ်ရိပ် လျှော့ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

‘ရှု...တိုးတိုး၊ သိပ်စကားမပြောကြပါနဲ့’

တက်မူဆရာတော်အုပ်စုသည် ပထမ၌ မည်သူမှန်း မသိ
ချေ။

သို့သော် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ထိုသူ မည်သူဖြစ်သည်ကို ခိုင်မီ
လာကြ၏။

‘တုထန်ဟို’

အားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ရေရွတ်မိကြ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် တုထန်ဟိုပါ။ ဒီတံခါးက သော့
ရှိတယ်။ ဒီသော့ကို ကြံဖန်ပြီးခိုးယူလာခဲ့ရတာ’

သူသည် သော့ခလောက်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး သံတံခါးကြီး
သူ့တက် ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

‘ဆရာတော်တို့ လက်စွဲဘက်နံရံကိုစမ်းပြီး အဲဒီအတိုင်းထွက်
ပြပါ။ ထွက်ပေါက် တွေပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်ကတော့
ဆရာတော်တို့နဲ့လိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ခွင့်ပြုပါဦး’

တိဗက်သိုင်းဆရာကြီးသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့်
ခနဲခနဲထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်သည်။

ကွမ်းစနံစင်က....

‘အသက်လာကမ္ဘာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးပဲ တင်ပါတယ်
အင်ကြီး တုထန်ဟို’

တုထန်ဟို ပြန်လှည့်လာ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကူညီသင်တဲ့ကိစ္စကို ကူညီ
အပဲ၊ နောင်ကြီးတို့ ထွက်လာတာအချိန်မီပဲ၊ မီးခိုးလွတ်ပြီး
မိသုတို့ ရေလွတ်တော့မယ်၊ ကျုပ်လဲ့ အရဲစွန့်ပြီးထွက်လာခဲ့
အပဲ၊ အချိန်မီ ပြန်ရဦးမယ်’

ကွမ်းစနံစင်က လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကိုင်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်
၏။

'အခြေအနေကလေးများ... အောင်းပါးရိပ်ခြည် မသိသေးလား နောင်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ နောင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်တာ စဉ်းစားရတာပေါ့'

ထွက်ပြေးသွားတော့မည့် တုတ်တံတိုင်းသည် သိုင်းသမားကြီးများ၏အနီးသို့ ပြန်လည်ချဉ်းကပ်လာ၏။

'ကျုပ်လဲ အပြည့်အစုံဟော့ မသိသေးဘူး၊ သခင်ကြီးက ကျုံးထဲနဲ့ပြသနာက မသေးဘူးဗျ၊ ပြသနာတွေက အဆင်အစပ်များလွန်းတယ်၊ သခင်မလေး ဝန်... ဟိုအင်္ကျီအဖြူ... ထားတဲ့မိန်းကလေးဟာ လက်ထောက်သဘောမျိုးပဲ ရှိတာပဲ ဆွဲနောင်မှာ ကြီးဆွဲတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်'

- တက်မုဆရာတော်က....
- 'ကုန်လုံဝမ် ဆိုတာလား'
- 'အတုတိ မပြောနိုင်ဘူး'
- 'လူကို မမြင်ဖူးဘူးလား'

'မြင်တော့မြင်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့်မသိကဲ့ဘူး၊ မူရင်းရှုပ်သေးမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ကျုပ်ဖြုန်းတဲ့အချိန်တွေ သိပ်များသွားပြေးလိုက်ဦးမယ်ဗျ၊ ကျုပ်ပြေးတဲ့အတိုင်း လက်ဝဲဘက်နဲ့ လက်နဲ့စစ်ပြီး သွားကြနော်'

တက်မုဆရာတော်အပါအဝင် သိုင်းသမားကြီး ခြောက်ဦးသည် သူတို့အား လာရောက်ကယ်တင်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ပြေးသွားသည့် တိဗက်သိုင်းဆရာကြီး တုတ်တံတိုင်းအား ဦးညွှတ်၍ ၇၀ ပြိုင်လီကမ်းတာသည်။

ဖေကူးလျှန်က တက်မုဆရာတော်အား လှမ်းပြော၏။

'ဆရာတော်... တိဗက် ဆရာကြီးရယ်၊ ဟို ရှုပ်ချောချော ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့လူငယ်ရယ်၊ ဟို တီရစ္ဆာနန်လိုလို မွေးကလို့လို့ လူလိုလို သူငယ်ရယ်၊ သုံးယောက်ဟာ အဆက်အစပ်များ ရှိမလားမသိဘူး'

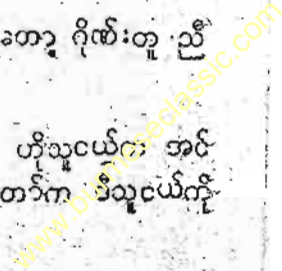
တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း....

'ကျုပ်သတိထားမိသလောက်တော့ သူတို့ဆုံးဦး တွေဝင်လာတာပဲ'

- 'ခါဆိုရင် အဆက်အစပ်ရှိရမယ်'
- 'ရှိနိုင်ပါတယ်'

'ဟို မျောက်လို့ဖိုသူငယ်နဲ့ ဟိုသူငယ်ကတော့ ဂိုဏ်းတူညီ အစ်ကိုလား ဘာလားပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ ဆေးမိထားတဲ့လူငယ်ကို ဟိုသူငယ်က အင်မတန် သံသယာစဉ်ကြီးနေတာပဲ၊ နောင်တော်က သိသူငယ်ကို'

အင်္ကျီဖြူမိန်းကလေးလက်ထဲ ချန်မထားခဲ့ချင်ဘူး၊ ကျုပ်ကပဲ
နောင်တော်ကို အတင်းခေါ်လာရတာ'

ထိုစကားကိုပြောသူမှာ ပန်မုဆရာတော် ဖြစ်သည်။

ဖေကူးလျှန်က.....

'အဲဒီ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ပုံက အင်မတန်ကြမ်း
တမ်းတယ်၊ ဘယ်သူ့ တပည့်တွေလဲမသိဘူး'

တက်မုဆရာတော်က ဝန်ခံ၏။

'ဟုတ်ပါကွယ်၊ သူတို့ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ထမင်းစားရေသောက် တိုက်ခိုက်နေကြတာပဲ၊ ဝါပေမယ့် တိုက်
ကွက်တွေက လျှို့ဝှက်နက်နဲလွန်းလို့ မနည်းကြည့်ထွက်အောင်
ကြည့်နေရတယ်၊ ခက်တာက သူတို့တိုက်ကွက်တွေဟာ ဂိုဏ်း
ပေါင်းစုံရဲ့ ထူးခြားတဲ့တိုက်ကွက်တွေ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီတော့
ခန့်မှန်းရခက်နေတာပေါ့'

ကွမ်းစန်စင်က....

'သူတို့အသက်အရွယ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် သူတို့ ရှိနေတဲ့ပညာက
ပိုများနေတယ်'

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတံ၏။

'မှန်တယ်၊ ဟိုသူငယ်နဲ့ ကျုပ် တစ်ကြိမ်တိုက်ခဲ့တယ်၊ သူ့
အတွင်းအားပညာ ဘယ်အဆင့်အထိ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ
ကျုပ် မခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူကသာ နောက်မဆုတ်ဘဲ ဆက်တိုက်
ရင် ကျုပ်အဖို့တော့ ပြဿနာပဲ'

ကွမ်းစန်စင်က တစ်ချက်ထောက်ပြသည်။

'တိဗက်ဆရာကြီးကတော့ ဟိုမိန်းကလေးရဲ့ အဆိပ်ဆေး
ထဲကယ်တမ်း ထိဟန်မတူဘူးဗျ'

ဖေကူးလျှန်က ရယ်ရင်း.....

'အဆိပ်ဆေးထိမှတော့ ကျုပ်တို့ကို လာကယ်ပါမလား၊
ဒီဆရာကြီးဟာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဝမ်းခက်ဟာကြီးရဲ့ အရှုပ်
အလှေ့ကို ဖော်ထုတ်နေပုံရတယ်'

သိုင်းဆရာကြီးများသည် စကားအပြောပြောနှင့် လျှောက်
သံကြားသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် လက်ဝဲဘက်နံရံကို လက်မလွတ်ဘဲ ဦး
ဆောင်၍လျှောက်သည်။ ပြောပြစ်သောလမ်း၊ လှေကားထစ်
များရှိသောလမ်း အစရှိသည်တို့ကို ကျော်ဖြတ်လာကြရ၏။

မိုင်ဝက်ခန့်လျှောက်မိသောအခါ စိုစွတ်သည့်နေရာထဲ နေရာ
ရောက်လာကြ၏။

ရှုရှိုက်ရသည့် အနံ့အသက်ကလည်း မကောင်းလှချေ။ ဤဥမင်လမ်းကို လူအသုံးပြုနည်းကြောင်း ထိုအချက်က သက်သေပြနေ၏။

ကုမ်းစန်စင်က မှတ်ချက်ချသည်။

'ဝမ်ဂေဟာကြီးခွဲ အောက်မှာရှိတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းတွေဟာ ကြက်တုင်းတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ တုထန်ဟို ပြောတဲ့အတိုင်း မလျှောက်ဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ စိတ်ထင်တိုင်း မလျှောက်သွားရင် နောက်ထပ် ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားနိုင်တယ်။'

ဖေကူးလျှန်က ရယ်ရင်း....

'သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ'

တက်မုဆရာတော်က လေးလေးနက်နက် ပြောလေ၏။

'ကျုပ်လဲ မိန်းကလေးပြောတဲ့စကားတွေကို ယုံလာပါပြီ။ သခင်ကြီးဝမ်ကျုံးထန်ဆိုတဲ့ဒကာကြီးဟာ ထင်ရှားကျော်ကြားသလောက် ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုပ်ခဲ့ဖူးရတယ်။ ဘယ်ရိုးသားတလူမှ ကိုယ်ခြံဝင်းအောက်မှာ ဒီလောက်များတဲ့ မြေအောက်ဥမင်လမ်းတွေ တူးထားမှာမဟုတ်ဘူး။ သိုင်းလောကထဲက အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားတွေဟာ သူ့ခွဲကောင်းဆောင်းကြောင့် သူ့စကားတွေကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်ခံကြတယ်။ သူ့ဟာ ဒီအကောအကွယ်နဲ့ ခုစရိုက်မှုတွေ တော်တော်များများ လုပ်နေသလား မဆိုနိုင်ဘူး။'

ကုမ်းစန်စင်က....

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်ကျုံးထန်ဟာ အထက်ဂိုဏ်းသားတွေဘာများများကို ကယ်ခဲ့တာအမှန်ပဲ'

တက်မုဆရာတော်က လေးလေးနက်နက် ကန့်ကွက်သည်။

'ဒါဟာ သူ့အတွက် မျက်နှာဖုံးကောင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုကယ်ခဲ့တာကိုကြည့်ပြီး အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားတွေဟာ သူ့အပေါ် အမြင်ကြည်လင်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားလို့ပဲ ယူဆခဲ့ကြပါဘယ်'

ထိုစဉ်....

ဖေကူးလျှန်က လှမ်းအော်လေ၏။

'လမ်းဆုံးရောက်ပြီလို့ ထင်တယ်ဗျို'

မှန်သည်။

သူတို့အားလုံး ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်သောအခါ အလင်းရောင် နန်းတစ်ခု ထိုးကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်....

အားလုံး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြသည်။

'ဟာ'

၁၇၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းသမားကြီးများအားလုံး ရင်မောသွားကြသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

သူတို့အားလုံး မော့ကြည့်သောအခါ ကောင်းကင်ပြာ
ကို ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းကလေး တွေ့နေရသောကြောင့်တည်း။

ဝမ်းဂေဟာသည် မြေအောက်ဥမင်လမ်း၏ ထွက်ပေါက်
ရေတွင်းတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။

တွင်းနံရံများ၌ ကိုင်တွယ်စရာမရှိသဖြင့် ထိုမျှမြင့်သောအ
ကို မည်သူမျှ ခုန်ပျံမတက်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

တက်မုဆရာဘော်သည် မော့ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချသ

‘ဝမ်းကျုံးထန်ဟာ ကျုပ်ထင်ထားသလို ခုစခိုက်ဂိုဏ်း
ဖြစ်ဖို့ကတော့ အတော်ကို သေချာနေပြီ’

ကွမ်းစနံစင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

‘တပည့်တော်တောင် လက်ခံချင်လာပါပြီ၊ ဘာဖြစ်
ဆိုတော့ ထွက်ပေါက်ဖန်တီးထားပုံက စိတ်ကူးသိပ်ကောင်း
တယ်’

ဖေကူးလျှန်က....

‘ခါပေမယ့် သူ့ထွက်ပေါက်က ဘာထွက်ပေါက်
ဘဲမှ တွယ်ရောမှ မရှိတော့ဘဲ’

ဖန်မုဆရာဘော်က ရယ်ရင်း....

‘ကျုပ်တို့မှာ ကြီးခွေတစ်ခွေပါရင်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ တက်
နိုင်တာပဲ၊ သူတို့ ဒီထွက်ပေါက်ကိုသုံးရင် ကြီးခွေယူလာကြမှာ
ဦးမလား?’

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောနေ
ကြစဉ် ရေတွင်း အပေါက်အပေါ်မှ လှမ်းခေါ်သံကြားရ၏။

‘ဗျို... နောင်ကြီး ကွမ်းစနံစင်’

လူအားလုံး ဝမ်းသာအားရ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ရေတွင်းအဝဉ်း လူဦးခေါင်းသေးသေးကလေး မြင်ရသည်။

သူတို့အားလုံး အံ့သြသွားကြ၏။

ထိုသူကား ညသိမ်းငှက် ဝမ်းကန်းတည်း။

‘ဝမ်းကန်း...မင်း...မင်း’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဝမ်းကန်းမပါ၊ ကွဲ....’

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လှုပ်ချလိုက်၏။

စွည်လျားသောကြိုးခွေကြီး ကျလာသည်။

ဝမ်းကွဲသည့် တစ်ဖက်အစကို ရေတွင်းနှုတ်ခမ်း၌ သံခို
ဖြင့် ချိတ်တယ်ထားလေ၏။

‘တက်ခွဲကြတော့’

ရှေးဦးစွာ ဖေကုံးလျှန် တက်လာ၏။

ထို့နောက်....

နာမည်မသိရသေးသော ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းဆရာနှစ်ယောက်

ထို့နောက်....

ကွမ်းစန်စင်၊ ထို့နောက် ဖန်မုဆရာတော်၊ ထို့နောက်
တက်မုဆရာတော်၊

လူအားလုံး စုံသောအခါ သူတို့ သစ်တောတစ်ခုထဲ ရောက်
နေသည်ကို တွေ့ရပြီး ဇရပ်ဟောင်းကြီးတစ်ဆောင်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။

တက်မုဆရာတော် အံပါအဝင်စုစုပေါင်းသိုင်းသမားခြောက်
ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းကွဲ အံ့ကြနေ၏။

‘ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာလဲ၊ အားလုံးနီးပါး ကုန်တ
ပါပဲလား’

ကွမ်းစန်စင်က....

‘မကုန်ဘဲခိုနိုင်မလား၊ မင်းပဲ ကျုပ်တို့မို့ ထောင်ခံချာက်ထဲ
ကံတာ မဟုတ်လား’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်နောင်ကြီးရာ၊ ဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ကျုပ်စေတနာ
အလကားဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်’

‘ဘာ အလကားဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းစေတနာကြောင့် လူကိုး
အောက် အောက်မှာသေခဲ့ပြီ၊ အောက်မှာ ထောင်ချောက်ရှိနေ
ဆိုတာ မင်းသိနေတယ်မဟုတ်လား’

‘မြေအောက်ဥမင်လမ်း ရှိတယ်ဆိုတာပဲ သိပါတယ်၊ ထောင်
အောက်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး’

‘အေး.... မင်း ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ ဥမင်လမ်းထဲဝင်ပြီး အားလုံး
ညွှာရောက်ကုန်တာပဲ၊ မင်းနဲ့ကျုပ်တို့နဲ့ ရန်ကြေးကတော့
မသက် မပြေဘော့ဘူး’

ဝမ်းကွဲက ချက်စီမျက်နှာပျက်လျက် ပြောသည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ နောင်ကြီးတို့ကို ရေတွင်းပျက်ထဲက
အယ်တာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ စဉ်းစားမါဦးဗျာ၊ နောင်ကြီး
မြေအောက်လမ်းပြုပြီးတော့ ကျုပ် အဲဒီမှာ စောင့်နေခဲ့
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲက သိုင်းသမားဆယ်ယောက် ဝိုင်း
ကြည့်လို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးလာခဲ့ရပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ
အဲဒါကို ကြည့်ပါဦး၊ ဝေးဒဏ်ရာထစ်ချက် ရထားတယ်’

ကွမ်းစန်စင်ကိုကြည့်သောအခါ ဒဏ်ရာ အတော်က
ကြီးကြောင်း တွေ့ရ၏။

စမ်ကန်း အကြောပိတ်ထားဟန်တူသည်။

သွေး အလွန်အကျွံ မထွက်တော့ပေ။

သူ ဆက်ရှင်း၏။

‘အဲဒီနေရာက ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးလာပြီး
နောင်ကြီးတို့ ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုတာ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျုပ် ဟောဒီတော့ထဲ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဝမ်ဂေဟာက
တချို့ ဒီဒေရတိုင်းထဲက ထွက်လာတာ တွေပူးထားတော့
နေရာဟာ လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်တစ်ခုဆိုတာရိပ်မိထားပါ
ဒါကြောင့် ကြီးတစ်ခုနဲ့ ဒီမှာ လာစောင့်နေတာပါ။ စဉ်း
ပါဦး နောင်ကြီးနော်’

တက်မုဆရာတော်က ချောင်းဟန်လိုက်သဖြင့် ကွမ်းစန်
ရုပ်တန်သွားသည်။

တက်မုဆရာတော်က ခပ်တိုးတိုးပင်ပြောသည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ သူပြောတာတွေဟာ စဉ်းစား
တော့ ကောင်းပါတယ်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်လိုက်ပါ’

ကွမ်းစန်စင်က လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဆရာတော်....ဝမ်ကန်းဟာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကျွန်လုဂိုဏ်း
သားလေးယောက်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်’

ထိုစကားကို ဝမ်ကန်း ကြားသွားသည်။

‘နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ ကျွန်လုဂိုဏ်းသားလေးယောက်ကို
ကျုပ် မသတ်ဘူးဗျ။ အထင်မမှားပါနဲ့၊ ကျုပ်က သူ့ထိုဝေနေ
အကို မြင်တွေ့ခဲ့တဲ့ လူပါဗျ’

ကွမ်းစန်စင်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြန်လည် အော်ငေါက်
ပြန်လေ၏။

‘တိတ်စမ်း....မင်းမသတ်ခင် ဘယ်သူ သတ်မှာလဲ’

‘ဒီလိုတော့ အရမ်းမပြောပါနဲ့၊ နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်ဟာ
ညာရှိပါ’

‘အေး....ပညာရှိလို့ မင်းကို စွပ်စွဲနေတာပဲ’

ဝမ်ကန်း စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်သည်။

နော်မုဆရာတော်က ညည်းညည်းညာညာ ပြောမိလေ၏။

‘သိုင်းလောကပြဿနာဆိုတာ ယန်စီမြစ်ထဲကလှိုင်းတွေလို
စီးလား၊ လှိုင်းတံပိုး ရိုက်ခတ်ပြီးသွားလို့ ပြီးသွားပြီမထင်နဲ့၊
ခဲလုံးပြီးသွားရင် နောက်တစ်လုံးက ဆက်တိုက်ပါလာတာပဲ၊
အဲဒါ မပြီးနိုင်တော့ပါကလား’

၀၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောပီ

ကွမ်းစန့်စင်သည် တက်မုဆရာတော်ကို မဆန့်ကျင်လို
သို့သော်...

သူ၏ကျန်လှိုဏ်းသားအချို့ သေဆုံးမှုနှင့် ညသိမ်း
ဝမ်ကန်းတစ်ယောက် ပါဝင်ပတ်သက်နေသဖြင့် ဆရာ
များကို လျစ်လျူရှုထားပြီး သူ့ကိစ္စကိုသာ ပြန်ဆက်နေ
သည်။

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်သူမှာ ဝမ်ကန်း ဖြစ်နေလေသလော
တက်မုဆရာတော် တွေး၏။

ကျန်လှိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စများ ဖြစ်နေသ
ဆရာတော်ကလည်း ပြန်လည် လျစ်လျူရှုရလေတော့၏။

အခန်း (၅၉)

ဇရပ်ထဲမှ တွေ့ဆုံပွဲ

'အဖြစ်က စီလိုပါ၊ ကျန်လှိုဏ်းသား လူသေလေးမယောက်
ဆီက ရတနာအချို့ကို ကျုပ် ရှာဖွေရရှိခဲ့တာပါ။ ကျုပ် သူတို့
နဲ့ မသတ်ပါဘူး။'

'ဟား... ဟား... ဟား... တော်တော် ယုံစရာကောင်းတဲ့
ဆင်ခြေပါလား၊ သူတို့က လူသတ်ခဲ့ပြီးမှပဲစွဲပြီးတွေ့ကို ဒီအတိုင်း
သားပစ်ခဲ့မှာလား။'

'သားခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ နောင်ကြီးကွန်းစန့်စင်လဲ သိသားပဲ၊
သိင်းလောကသား ဆိုတာက အတော်ခက်တယ်၊ တချို့က
တောနာထက် အသက်ကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ တချို့က အသက်

ထက်သိုင်းပညာကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ နောင်ကြီးရဲ့ ကျွန်ုပ်
ဂိုဏ်းသားတွေလို သတ်သွားတဲ့ လူ့ခတ်က ရတနာကြောင့်
ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့

ညသိမ်းငှက် ဝမ်းကွန်းဆိုသည်မှာ ဓားပြတစ်ဦးသာ ဖြစ်
သည်။

သိုင်းပညာ အတော်ကလေး တတ်ကျွမ်းသဖြင့် ကျားက
တောင်ပံဘပ်ပေးထားသလို ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေသူ ဖြစ်၏။

သို့သော် သူ ယခုပြောပြနေသည့် အချက်များကိုမူ ကွမ်းစ
စင်အနေဖြင့် လက်မခံမဖြစ် လက်ခံရမလိုဖြစ်နေသည်။

‘သူတို့မှာ ဘာရတနာတွေ ပါလာခဲ့သလဲ’

‘နန်းတွင်းရတနာတချို့ပါပဲ’

‘ကျုပ်ရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ ရတနာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

‘အဲဒါ ထူးဆန်းတာပေါ့၊ သူတို့ဆီက ပုလဲတွေရလို့ကတယ်
လိမ်ညှာပြောတယ်ဆိုရင် ခုချက်ချင်း သွေးအန်ပါစေဗျာ၊ အဲ
လိုကို ကျိန်ရဲပါတယ်’

ကွမ်းစန်စင် ဒေါသထွက်လာသည်။

‘အဲဒီပုလဲဆိုရင် ပိုဆိုးဘေးတယ်၊ ကျန်လူဂိုဏ်းဟာ ဓား
ဂိုဏ်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ နန်းတော်ထဲဝင်ပြီး ပုလဲမ
ဘူး’

‘နောင်ကြီးများနေပါပြီ၊ ကျုပ်က နောင်ကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းသား
တွေ နန်းတော်ထဲဝင်ပြီး ပုလဲခိုးတယ်လို့ လုံးဝမဆိုပါဘူးဗျာ၊
သူတို့ဆီက ပုလဲရတနာတွေ ရခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်’

ကွမ်းစန်စင်က ဝေါက်လိုက်၏။

‘ပြစ်မပါဦး၊ ဘယ်လိုပုလဲမျိုးလဲ’

ဝမ်းကွန်းက သျှင်မြန်စွာ နှိုက်ယူပြီးပြ၏။

ပုလဲများသည် လက်ဖဝါးပေါ်၌ အောက်ပပြောင်လက်နေ
သည်။

‘ဟောဒီလိုပုလဲမျိုး နှစ်ဆယ်လေးလုံးကို ရှာဖွေ တွေ့ခဲ့ပါ
တယ်၊ နောင်ကြီးတို့လို လူမျိုးတွေအတွက်တွေ့ ဒီပုလဲတွေက
ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်လို ဓားပြတစ်ဦး အဖို့ကတော့
အကယ်လောဘတက်စရာတွေပါဗျာ’

ကွမ်းစန်စင်မှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားတော့
သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီကိစ္စရှင်းဖို့ မင်းလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့
တွေ့ပြီး ရှင်းပြပါ’

‘ဗျာ...ဒါကတော့ဗျာ’

ကွမ်းစန်စင်သည် တက်မုဆရာတော်နှင့်တကွ သေသေ
လွတ်မြောက်လာသည် သိုင်းသမားများ အားလုံးကို ဦးနှစ်
ဂါရောပြုလိုက်ပြီ.....

‘တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ၊ ဟောဒီက ဝမ်ကမ်း
ပြဿနာတချို့ ဖြေရှင်းရဦးမှာမို့ ထွက်ခွာခွင့်ပြုပါ’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတ်ပြုသဖြင့် ကွမ်းစန်စင်သည်
ဝမ်စာန်းအား အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားလေတော့၏။

သူတို့ ခရီးပြင်းနှင့်လာသဖြင့် တက်မုဆရာတော်အုပ်စု
အတော်ကလေး ဝေးကွာလာသည်။

ဝမ်ကမ်းက....

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ ကျုပ်ကို ဒီလို အတင်းအဓမ္မ
မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ နောင်ကြီးကသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အ
နဲ့ တစ်ဦးချင်းတိုက်ပို့ အဆင်သင့်ပါဗျ’

ကွမ်းစန်စင်မှာ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွား၏။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းက ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဝါဘာမှမငြင်း
ဘူး၊ မင်းကြိုက်ရာလက်နက် ထုတ်ပါ၊ ငါကတော့ လက်နက်
မလှိုပါဘူး’

ဤစကားမှာ မှန်သောလစွာစကားမင်ဖြစ်၏။

ညသိမ်းငှက်ဝမ်ကမ်းမှာ လမ်းခါးပြတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။

သိုင်းပညာကလေး အနည်းငယ်ကောင်းနေသဖြင့် အောက်
လမ်း သိုင်းလောက၌ အတော်အတန် နာမည်ရနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

ကွမ်းစန်စင်မှာ နာမည်ကျော်ကြား ထွင်ရှားလှသော ကျန်
လူဂိုဏ်းကြီး၏ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ဖြစ်သည်။

ကွမ်းစန်စင်၏ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ်လျက် အဖာ
တန်ရာနှင့် ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများ၏ တောက်ပမှု
က သူ့အတွင်းအားပညာအဆင့်ကို ဖော်ထုတ်ပြသလျက်ရှိသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဝမ်ကမ်းလိုလူမျိုးကို တိုက်ခိုက်ရန် လက်နက်
လုံးဝမလိုချေ။

စင်စစ်....

ဝမ်ကမ်းကလည်း ဤအချက်ကို မသိမကုတ်။

ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှေ့ရောက်သွားပြီး အကျယ်အကျယ်
မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်နေပါက သူသာ ဒုက္ခရောက်ရမည်ဟု ကြိုတင်
အတတ်ဆထားသောကြောင့်ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဟုစိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ကွမ်းစန်စင်ကို ချီးကျူးသင့်သည်အချက်
ဖြစ်သည်။

၁၀၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လူသည် ဝမ်ကန်းလိုလူမျိုးကို ဆယ်ကွက် မတိုက်ရဲဘဲ အသာတကြည် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်နိုင်သည်။

အကြောပိတ်ပြီး ဖမ်းသွားပါက ဝမ်ကန်းအနေနှင့် မည်မျှ တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ကွမ်းစန်စင်သည် ဤသို့မပြုတ် ဝမ်ကန်း၏ စီခေါ်မှုကို လက်ခံလေ၏။

‘ဝမ်ကန်း၊ မပြိုင်ခင် ငါတစ်ခုမေးမယ်၊ ငါတို့ ဂိုဏ်းသားလေးယောက်ကိုသတ်တဲ့ တရားခံကိုသာပြောပါ။ မင်းနဲ့ငါ ပြိုင်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ငါလဲမပြိုင်ချင်ပါဘူး။’

‘လူသတ်ခကောင် သုံးယောက်ဟာ အင်မတန် ရက်စက်တယ်၊ ကျုပ်လဲ မပြောရဲဘူး။’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ပြိုင်ကြရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။’

ကွမ်းစန်စင်က ဝမ်ကန်းအား ဦးစွာတိုက်ခိုက်ရန် အချက်အလက်ပေးသည်။

‘အီး...အား...အား...’

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လို့မရဘဲ သူ့စူးစူးရှရှ အသံများကြောင့် ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်ကန်း

တို့မှာ မြောက်ထားသည့်လက်များကို ပြန်ချလျက် အသံသာရာသို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဝမ်ကန်းသည် စူးစမ်းလိုဟန်ရှိနေသည့် ကွမ်းစန်စင်၏အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

‘နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ အော်သံကတော့ ကြောက်အားလန့်အား အော်လိုက်တဲ့အသံပဲဗျ။ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရတာနီး မအော်တဲ့အသံမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် လောင်းကြေးနဲ့ ပြောရဲတယ်။ နောင်ကြီးသာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့တိုက်ဖို့ကို ခဏရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြရအောင်။ နောင် အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်နိုင်တာပဲဗျာ။’

ကွမ်းစန်စင်သည် ဝမ်ကန်းကို စူးရှစွာ ကစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပြီ၊ နောင်မှ တိုက်ကြတာပေါ့၊ အသံကြားတဲ့ဆီ သွားစုံစမ်းကြရအောင်။’

ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့ အလျင်အမြန် ပြေးလာကြသော်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေသည့် အရာဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိတော့ပါ။

အလောင်းလေးလောင်းသာ တုံးလုံးပတ်လက် လဲကျသေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် အမြင့်ဆုံး သစ်ပင်ပေါ်သို့ တစ်ကိုင်းချင် ခုန်တက်သွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုသော်လည်း လူသူအရိပ်အယောင်ဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရပါ။

သူ ပြန်၍ခုန်ဆင်းလာသည်။

သူဆင်းလာသောအခါ ဝမ်ကန်းတစ်ယောက် အလောင်းများကို ဖုံးကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

‘ဘာတွေ့သလဲ’

‘ကွမ်းစန်စင်ကို ဝမ်ကန်း မော့ကြည့်၏။’

‘ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ ဘာစက်ရာမှမရှိဘူး။’

‘မင်း အကုန်လုံး လှန်လှော့ကြည့်ပြီးလို့လား။’

‘ဘယ်ကြည့်ရဲမလဲ၊ သူတို့က ဘယ်နည်းနဲ့ သေတာမှန်းမှမသိတာ၊ တက်မုဆုရာတော်တို့ကို ပင့်ခေါ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းရင်တော့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကြည့်တတ်မယ်ထင်တာပဲ။’

ကွမ်းစန်စင်က...

‘မင်းမှာ ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်းရှိနေတာပဲ၊ အလောင်းတွေ မကိုင်ဝံ့ရင် ဓားနဲ့လှန်လှော့ကြည့်ပေးပါကွာ။’

ဝမ်ကန်းသည် လူသေတစ်လောင်းကို ဓားနှင့်ထိုးကော်လှန် ကံရာ မျက်နှာပေါ်လာသည်။

ဝမ်ကန်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ချက်ချင်းပင် လှမ်းပြောသည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ ဟောဒီလူကို သိသလားဗျ’

ကွမ်းစန်စင် ခေါင်းခါသည်။

‘မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောင်ကြီးတို့ဂိုဏ်းသားလေးယောက်သတ်တဲ့ လူသုံးယောက်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပါတယ်၊ သူ့မှာ ရှာပေ့ကြည့်ရင် သဲလှန်စတစ်ခုခုတော့ ရနိုင်မယ်လို့ထင်ပါ။’

ကွမ်းစန်စင်သည် ဝမ်ကန်း၏လက်ထဲမှ ဓားကို လှမ်းယူပြီး အလောင်း၏အဝတ်အစားများကို ဓားနှင့်ထိုးခွဲလျက် လှန်ဆစ်သည်။

ပုလဲခြောက်လုံးသည် ထိုအလောင်း၏ အတွင်းဘိတ်ထဲမှ ပြင်သို့ လိမ့်ဆင်းလာလေတော့သည်။

ဝမ်ကန်းက ပုလဲခြောက်လုံးကိုကောက်ယူပြီး ကွမ်းစန်စင် လက်ထဲသို့လှမ်းပေးသည်။

‘နောင်ကြီးမျှော်မြင်ပါ’ သူ နောင်ကြီးတို့ဂိုဏ်းသားတွေ ဆီက ပုလဲတွေယူလာစသေးသမျှ ကျုပ်ရခဲတာတွေကို သူ မမြင်မိလို့ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်’

ကွမ်းစန်စင်မှာ စိတ်ထဲမှာ မသက်မသာဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝမ်းကွဲနန်းပြောသည် စကားမှာ မှန်နိုင်ကြောင်း တွေ့လာရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် ပုလဲခြောက်လုံးအနက်မှ တစ်လုံးကို ယူသည်။

‘ကျန်တဲ့ငါးလုံးကို မင်းယူပါ’တော့ တစ်လုံးတွေက ယူသွားမယ်၊ ဒီပုလဲလုံးတွေကို ကျုပ်ဂိုဏ်းသားတွေ ဘယ် ယူလာတယ်ဆိုတာ သဲလွန်စေချင်လို့ပါ’

ဝမ်းကွဲနန်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။

‘ကျုပ်တော့ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာပီတယ်ဗျာ၊ နောင် ကွမ်းစန်စင်က ကျုပ်ကို အဆင်မပြေဘူးနော် ကျုပ်လဲ ဆွဲ ရှင်းမပြုတုနားဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ နောင်ကြီးတို့ဂိုဏ်းသားတွေ ကျုပ်လို လမ်းခမ်းပြတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်သတိပေး ချာ’

‘ခါလဲဟုတ်တာပဲ’

ဟု ကွမ်းစန်စင်က တွေးသည်။

ကွမ်းစန်စင်က....

‘ကဲ.... ဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့ကျုပ် ဘာမှ အပြင်းပွားနေစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ရေတွင်း ထွက်ပေါက်နားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ချက်မှဆရာတော်တို့ ဖန်မှဆရာတော်တို့ဆီ ခပ်မြန်မြန်ပြန်ပြေး ဖြစ်တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝမ်းကွဲက ကြီးရဲ စွဲက ပြတ်မှမပြတ်သေးတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်ကသာ သဘောတူတယ် ဆိုရင် ကျုပ်လဲ အဲဒီကို ပြန်လိုက်ခဲ့လို့ပါတယ်’

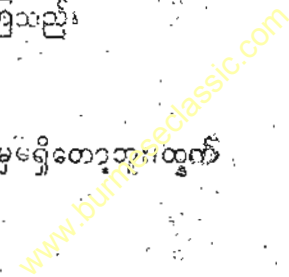
‘ဘာဖြစ်လို့သဘောမတူမှလဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါ’

ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်းကွဲနန်းထို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာ သုံး၍ ပြောလာကြ၏။

ဝမ်းကွဲနန်း၏ ကိုယ်ဖော့ပညာသည် ကွမ်းစန်စင်လောကီ အစားသော်လည်းကွမ်းစန်စင်ကစောင့်ခေါ်သဖြင့် ရေတွင်း ထဲပေါက်ဆီသို့ အတူတူပင် ရောက်ရှိကြသည်။

ဝမ်းကွဲနန်းက....

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး၊ ထွက် သွားကြပြီနဲ့ ထူတယ်’

'ဘယ်များ ထွက်သွားကြပါလိမ့်'

ဝမ်းကန်းသည် ဟိုဟိုသည်သည် မလျှောက်ကြည့်၏။

အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ချုံဖတ်များအကြား၌ ရှိသော ဇရပ်ပျက်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကွမ်းစန့်စင်အလှမ်းပြော၏။

'နောင်ကြီးကွမ်းစန့်စင်၊ သူတို့ ဟိုဇရပ်ပျက်ကြီးထဲမှာ သွားနေကြသလား မသိဘူး'

'မသိဘူး၊ သွားချင်သွားကြမှာပဲ'

'ကျုပ်တို့လိုက်ရှာရင် မကောင်းဘူးလား'

'ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရေတွင်းထွက်ပေါက်က ဂေဟာရဲ့ ထွက်ပေါက် ဖြစ်နေတယ်၊ အခုဆိုရင် ဝမ်းက ထဲမှာအင်္ကျီဖြူမိန်းကလေးနဲ့ လှုပ်ပါစပ်က ထုထဲပြော ကုန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့လူက ပြဿနာကြီးတစ်ခုကို ဖော်ဆောင် ကြတယ်၊ ဒီဇရပ်ကိုအထင်သေးပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆဝင်သွား မဖြစ်ပေဘူး'

ဝမ်းကန်းက ခေါင်းညိတ်၏။

'စိတ်ချင်း တူလိုက်လေ၊ ကျုပ်ကလဲ သွားဖို့ပြောပေး ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဝင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိနေလို့ပါပဲ'

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် သစ်ပင်ပေါ်ကနေ အကိုင်းကူးပြီး ပေါ်ပေါ်ကိုသွားမယ်၊ ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ အထဲကို ဝင်မယ်၊ သို့နယ်လဲ'

ဝမ်းကန်းသည် ကွမ်းစန့်စင် ပြောသည့်အချက်ကို မျက်စိထဲ ပြီးဖြစ်သည်။

ဇရပ်ခေါင်မိုးအထိ အကိုင်းချင်း ယှက်နေသော သစ်ပင် များကို တွေ့ပြီး ဖြစ်၏။

'ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း သွားကြစို့'

နှစ်ယောက်စလုံး အနီးရှိ သစ်ပင်များပေါ်သို့ ခုန်တက် သည်။

အကိုင်းများမှတစ်ဆင့် တစ်ပင်သို့တစ်ပင်ကူးသည်။

ခွံများနှယ်တည်း။

ကြာမီ ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်ချပြီး ဝပ် ကန်နေခိုက်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာနေသည့် အနက် ဝတ် လူဆယ်ဦးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဝမ်းကန်းက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင် ဒီလူတွေဟာ ဝမ်းဂေဟာထဲက
တွေပဲ’

‘သေချာရဲ့လား’

‘သိပ်သေချာတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဇရပ်ထဲမှာ လူတွေများ ရောက်နေပြီလားမသိ’

‘အခုအထိတော့ ဘာသံမှမကြားရသေးဘူးလေ’

သူတို့စကားပြောနေစဉ် ထိုလူဆယ်ယောက်သည် ချောင်းဆိုင်
တီးတိုးစကားပြောပြီး ဇရပ်ပတ်လည်ရှိ ချုံပင်
အကြား တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် အခြေအနေကို ချက်ချင်းသဘော
သွား၏။

‘ဝမ်ကန်း၊ ကျုပ်တို့ ဇရပ်ထဲဝင်ကြဖို့တော့ပြီ၊ အထဲ
မှာ ချောင်ကောင်းကောင်းတစ်ခုခုက ပုန်းကြည့်ရမယ်’

‘နောင်ကြီးဝမ်ကန်း၊ ဒီခေါင်မိုးပေါ်ကစောင့်ကြ
မကောင်းဘူးလား’

‘မကောင်းဘူး၊ အခု ဒီလူဆယ်ယောက်ဟာ ဇရပ်
လည်မှာ လာပြီး ကင်းပုန်းဝပ်နေကြတယ်၊ ဒါက
ခလုတ်ဆိုရင် ဒီဇရပ်ထဲကို သူတို့ဆီက အရေးပါတဲ့ ပုဒ်

တက် လာမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ပြနေတာပဲ၊ အဲဒီလူရောက်ပြီး
ကျုပ်တို့ အထဲဝင်ရင် သူတို့ သိသွားမှာပေါ့၊ အခုကတည်းက
ခင်ထားမယ်၊ တကယ်လို့ တက်မဆရာတော်တို့အုပ်စုကို
သူရဲလဲ ကြိုတင်အကြောင်းကြားနိုင်တာပေါ့’

ဝမ်ကန်း သဘောပေါက်သွားသည်။

သို့ ကြောင့်....

ဇရပ်ခေါင်မိုးမှ အပေါက်တစ်ပေါက်ကိုရှာဖွေကာ အတွင်း
ခိုဝင်လိုက်သည်။

အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ အလွန်တရာကျယ်ဝန်းကြောင်း
သိရသည်။

ဝမ်ကန်းက တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး....

‘နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ ဟိုမှာ နတ်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်
ကလေး အတော်မြင့်တယ်၊ မှောင်လဲ အတော်မှောင်၊
နတ်ရုပ်ကြီးနောက် ဝင်ပုန်းနေရင် တော်ရုံတန်ရုံလူ မကြည့်
ဘူး’

ကောင်းတယ်၊ တက်မဆရာတော်တို့ကိုလဲ မတွေ့ရဘူး၊
ဘူး၊ ပုန်းပြီးစောင့်ကြည့်မယ်’

ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့သည် အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ
နတ်ကြီးနောက်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်ကြလေ၏။

၇၉၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတန်ကြာမှ အပြင်မှ ခြေသံများကြားရသည်။

ကွမ်းစနံစင်နှင့် ဝမ်းကန်းတို့သည် ရုတ်တရက် ခေါင်းမကြည့်ရဲပေ။

အကယ်၍ သူတို့ ခေါင်းပြုကြည့်ပါကလည်း ဝင်လာများ ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ပေ။

နတ်ရုပ်ကြီးသည် ဇရပ်၏ခေါင်းရင်းဘက်၌ရှိခြင်းမဟုတ်တော့တိုက်ရှိနေသဖြင့် ဝင်လာသူများသည် နတ်ရုပ်ကြီးကို နှာမူမိခြင်း မရှိပေ။

မျက်နှာပမူရသဖြင့် ဂရုစိုက်၍သည်း ပါကြည့်မိပေ။

ခြေသံများဆိုသော်လည်း လူအုပ်ကြီးများ မြောက်မြောက်သွားရုံသာသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

အချို့ခြေသံများမှာ ပြင်းပြီး အချို့ခြေသံများမှာ မကြားရသလောက် တိုးသည့်အပြင် အများဆုံး လူထောင်က သို့မဟုတ် ဆယ်ငါးယောက်ခန့်သာ နံ့နိုင်မည့် နံ့မှန်းနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြွသောအခါ အေးစိမ့်သော တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

'လူထွန်း....ကင်းပုန်းတွေ သေသေချာချာ ချထားရဲ့လား၊ တော်တော်ကြာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန် ရောက်လာတော့မယ်၊ အာမှီ ချက်ယွင်းချက် မရှိစေချင်ဘူး'

ရိုသေစွာပြောလိုက်သည့် အသံတစ်သံ ပေါ်လာလေသည်။

'စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ဒီဇရပ်ကို လူစိမ်းတွေ ဝင်မနေနိုင်တော့ဘဲ အစောင့်ဆယ်ယောက်ကို ကင်းပုန်း ဝင်ခိုင်းထားပါတယ်'

'အင်း....အောင်းဘယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်အတွက် အန္တရာယ် မီးရိမ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ လှိုင့်ဝှက်တွေဆိုတာကို လူစိမ်းတွေ ထဲသွားမှာစိုးလို့ ဒီလို အစောင့်ချထားရတာ'

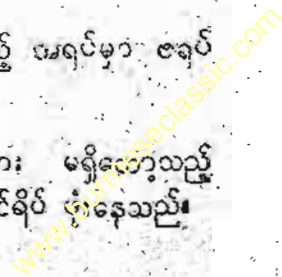
'ဟုတ်ကဲ့...ကွန်အော် နားလည် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျာ'

ဝမ်းကန်းသည် ကွမ်းစနံစင်အား လက်တို့လျက် အပြင်သို့ ခေါင်းပြုကြည့်သည်။

ကွမ်းစနံစင်လည်း မသိမသာကသေး ခေါင်းပြုကြည့်သည်။

အေးစိမ့်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည့် အရပ်မှာ ဇရပ်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှဖြစ်သည်။

ထိုနေရာ၌ ဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်များ မရှိသောအပြင် ကျောက်ပလ္လင်ကြီးများရှိနေသဖြင့် အမှောင်ရိပ် ဖုံးနေသည်။

သူတို့ပုန်းခိုကြသည့်နေရာလှုပ် အမှောင်ရိပ်ဖုံးနေသည်။

စကားပြောသည့်လူကို ထင်ရှားစွာ မတွေ့မမြင်ရပေ။

အဆင့်နိမ့်ဂိုဏ်းသားများဖြစ်ဟန်တူသည့်လူ ဆယ်ငါးဦးခန့် ကိုမူ ရူးတုပ်ထိုင်နေကြကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

ထို့ထက် ထူးခြားသည့် အခြင်းအရာမှာ ထူးထူးခြားခြား မတ်တတ်ရပ်နေသည့် လူ သုံးဦးကိုတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့မှာ ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရွှောက်နှင့် တုထန်ဟိုတို့ဖြစ် ကြ၏။

ကွမ်းစန့်စင်သည် ထိုင်နေရာများအကြားသို့ စေ့ စေ့ စပ်စပ် ရွာဖွေကြည့်ပြန်ရာ ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ ပျောက်ဆုံးသွား သည့် ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော်ဟု အမည်တွင်သည့် အတိုးကြီး နှစ်ဦးကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရပြန်သည်။

'ဟင်....ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော်ပါသား။ ဘယ်လိုများဖြစ်ကုန် တာပါလိမ့်။ သူတို့လဲ ဟိုသွင်ယိုဆေးမိသွားဘာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါဖြင့် သူတို့ထံမှာ တုထန်ဟိုအပါးနပ်ဆုံး၊ ကံအကောင်းဆုံး လွတ်မြောက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်'

ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရွှောက်နှင့် တုထန်ဟိုတို့ အုပ်စုအပြင် ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော်အုပ်စုတို့မှာ အမှောင်ရိပ်ထဲ သိပ်မခရောက်

ဖြင့် မျက်နှာ အနေအထားများကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင် နိုင်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့ မျက်လုံးများ မှိတ်သားပြုံး မိရွှောက်က ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေသည်။

ချင်းချန် အတိုးအိုနှစ်ဦးလည်း မျက်လုံးများ မှိတ်ထား ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

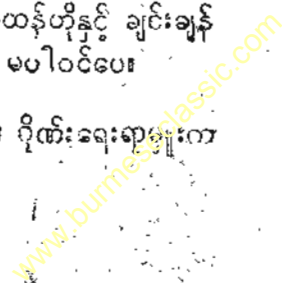
ထိုဇရပ်အတွင်းသို့ လျှင်မြန်သောလူရိပ်ဟစ်ခု ပြေးဝင်လာ တွင်း တွေ့ရ၏။

ထိုလူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် ကွမ်းစန့် နှင့် အသေအချာ မကြည့်နိုင်မီမှာပင် ထိုလူသည် ဇရပ်၏ ပေါင်းရင်းပိုင်း အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ တာ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန် ရောက်ရှိလာပြီ၊ အားလုံးဂါရဝပြုကြ' စောစောက အေးစိမ့်စိမ့်အသံ၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် လူ အားလုံး ဂါရဝပြုကြလေ၏။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရွှောက်၊ တုထန်ဟိုနှင့် ချင်းချန် အနှစ်ဖော်တို့မှာမူ ဂါရဝပြုသူများထဲ၌ မပါဝင်ပေ။

'ကဲ....ဘာများအစီရင်ခံစာရာရှိကြသလဲ၊ ဂိုဏ်းရေးရာများက ဘာများ တင်ပြစမ်း'

လေလှိုင်းထဲ၌ တုန်ခါ၍ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်းကုန်းတို့ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ထိုလူ၏အတွင်းအားသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းပေသည်ဟု နှစ်ယောက်စလုံး တွေးမိကြသည်။

ကျွန်အောင်တို့ အသုံးမကျဘဲအတွက် တက်မုဆရာတော် ကျန်လှဂိုဏ်းက လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်တို့ဦးဆောင် တွဲ သိုင်းသမားအချို့ လွတ်ပြေးကင်းသွားပါကလည်း ကိုးယောက်ကတော့ မြေအောက် ဥမင်ထဲမှာ သေကျန်ရစ်ပါတယ်။ မိမိအချို့လွှဲလွင့်ချက်အတွက် ကျွန်အောင်တို့ကို ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစီရင်သမျှ နာခံဖို့အသင့်ရှိပါတယ်။

ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီကျန်လှဂိုဏ်းကို မကြာခင် ဝါဖျက်မယ်။ အခုလွတ်သွားတဲ့ ကွမ်းစန်စင်ကိုလဲ လက်ချမယ်။ သူ့ဂိုဏ်းထဲက ပညာရှိ သန့်ရှင်းလို့ အမည်ခံစားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်ချမယ်။ ဒီနှစ်ယောက်မိသရင် ကျန်လှဂိုဏ်းဟာ အလုံးပျက်စီးသွားမှာပဲ။

ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်းကုန်းတို့ သတိထားမိသလောက်ဆိုလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်ဆိုသူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံရှည်ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

သူ့ရုပ်ရည်ကိုမူ မှတ်မိရန် မဆိုထားနှင့် အသေအချာကြည့်ခွင့်မရခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ခု ဖျော်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြန်သည်။

ထိုလူရိပ်ကား အင်္ကျီအဖြူဝတ်ဆင်ထားသည့် သခင်ကြီးဝမ်းကျုံးလန်သမီးဆိုသူ မိန်းကလေးတည်း။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်း’ သမီး ဂါရဝပြုပါတယ်။

မိန်းကလေးသည် ကြမ်းပြင်၌ဆိုင်ကာ ပြားပြားဝပ် ရှိခဲ့လေ၏။

‘မင်းရောက်လာတာအခက်ပဲ။ ဘာအစီရင်ခံစာ ရှိသလဲ’

‘ကျန်လှဂိုဏ်းရှဲ့ လေ့ကျင့်ရေး မှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်နဲ့ တက်မုဆရာတော်တို့ လွတ်မြောက်သွား....’

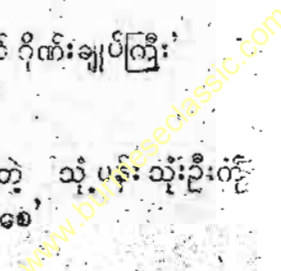
ဝတ်ရုံစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်၏ ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည့်အသံ ပေါ်လာသည်။

‘တော်ပြီ၊ ကြားပြီးပြီ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ သူတို့ကို မကြာခင် အပြတ်ရှင်းမှာပဲ။ ဟခြားကိစ္စကိုပြော’

‘သမီး တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ဘာလဲ ပြော’

‘ဝမ်းဂေဟာကြီးထဲက ဖမ်းမိထားတဲ့ သုံ့ပန်းသုံးဦးကို သမီးထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ ထားပါရစေ’

'တိပဏ်ကြီး တုထန်ဟိုကလဲ့ရင် ခွင်ပြုတယ်'

မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားသည့် တုထန်ဟိုသည် ထိုစကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွား၏။

'ငါ့ကို သံသယများရှိသွားပြီလား၊ မဆိုင်နိုင်ဘူး၊ သံသယ ရှိသွားရင်တော့ ဆန်ကွမ်းချိနဲ့ ယွမ်းခရောက်ကို မကယ်နိုင်ရုံတင် မကဘူး ငါပါ အားသဆိုးနဲ့သေမှာ သေချာတယ်'

တုထန်ဟိုခွားခတာနေစဉ် ဂိုဏ်းချုပ်အမည်ခံသူက ဆက်၍ အမိန့်ပေး၏။

'ဝမ်းကျင်လန်ဆိုတဲ့ကောင်ကို သတ်ပစ်လိုက်၊ မီးကြွင်း မီးကျန်ဆိုတာ မထားကောင်းဘူး'

အင်္ကျီဖြူ မိန်းကလေးက အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝပြု ဦးညွှတ်ပြီး ကမန်းကတန်း တောင်းပန်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သခင်လေးဝမ်းဟာ အင်မတန် စိတ်သတော့ ထား ပျော့ညံ့ပါတယ်၊ သူ့ကို တယ်ဆရာမှ သိုင်းပညာ သင် ပေးလို့မရခဲ့ပါဘူး၊ သမီးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တာဝန်ပေးချက် အရ ဝမ်းဂေဟာထဲ ငါးနှစ်လောက် ဝင်နေခဲ့လို့ သူ့စိတ်ထား သဘောထားကို အသေးစိတ်သိနေပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်ထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဖခင်တစ်ယောက် အဖမ်းဆီးခံထားရတဲ့ သားအနေနဲ့ ဒီ ရန်ကြွေးကို ပြန်မဆပ်ဘူးလို့ တယ်သူက တာဝန်ခံရဲမှာလဲ'

'သမီး တာဝန်ခံပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သူ့ဟာ အင်မတန် ကြောက်စာန်ပါတယ်၊ သူ့အဖေကိုဖမ်းဆီးပြီး သူ့ကို ကျွန်မ လိုသလို အမိန့်ပေးခဲ့တာ ငါးနှစ်နီးပါး ရှိနေပါပြီ၊ သူ့ပါ သေ မှာကြောက်လို့ သမီးလုပ်တာမှန်သမျှ ဘာမျှစောဒကမတက်ရဲ ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ သခင်လေးဝမ်းရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာ ပေးပါလို့ ဦးခိုက်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်'

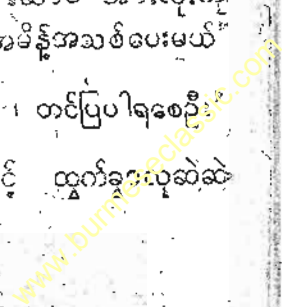
'အင်း...သူ့ထက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေကိုမူ ငါ မမူခဲ့တာ၊ ဒီရေခဲမြို့လေးလော့က်ကိုတော့ ဘာမှစရာ လိုတော့ မလဲ၊ ကောင်းပြီ...သူ့ကို ဆေးကျွေးပြီး မင်းလက်အောက်မှာပဲ ထားလိုက်တော့'

'ကျေးဇူးကြီးလှပါဘယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'ကဲ...အားလုံး ဘာတင်ပြုစရာ ရှိသေးသလဲ၊ တင်ပြုစရာမရှိ ရင် ငါသွားတော့မယ်၊ နောက် ခြောက်လ ကြာတဲ့အခါ ဂိုဏ်းရေးရာမှူးက အရေးပါတဲ့ ခေါင်းဆောင် အားလုံးကို ဦးဆောင်ပြီး နွားဝပ်ခံစာင်ကိုလာခဲ့၊ အမိန့်အသစ်ပေးမယ်'

'ဂိုဏ်း...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သမီး...သမီး၊ တင်ပြပါရစေဦး'

အင်္ကျီဖြူ မိန်းကလေးစကားသံကြောင့် ထွက်ခွာသုဆဲဆဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်သည် ရပ်တန့်သွား၏။

‘အာပြောချင်သေးလို့လဲ’

‘ထိုဗက်သိုင်းသမားကြီး တုထန်ဟိုနဲ့ ချင်းချန်စားနှစ်ဖော်ကို သမီးလက်အောက်မှာ ထားခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ အခုဆိုရင် သမီးဟာ မြေပြန့်သိုင်းလောကသား အားလုံးနဲ့ ထည့်တည့်လင်းလင်း ရန်ရှိပြီး ဖွဲ့လိုက်ပါပြီ။ သမီးအတွက် အင်အားတောင့်တင်းဖို့လိုပါတယ်။’

‘တုထန်ဟိုဟာ မင်းကိုပေးထားတဲ့ဆေးမျိုး မိထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ ကိုယ့်ရဲ့တော်တော် တိုက်ကျွေးထားတဲ့ဆေး မိထားတာ ဖြစ်တယ်။ အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးလိုတော့ရပါတယ်။ ချင်းချန်စားနှစ်ဖော်ကိုလဲ ပထမတော့ နွားဝပ်တောင်ဆီ ခေါ် သွားမလို့ဘဲ။ အခုလို့တောင်းဆိုတော့လဲ ထားပစ်ခဲ့ရမှာပေါ့။’

အင်္ကျီဖြူမိန်းကလေးက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။

သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တုထန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ချင်းချန်စားနှစ်ဖော် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် မျက်လုံးများမြိုတ်ကာ ငြိမ်သက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ယွမ့်ရွှောက်သာ သူမအား စူးစူးရှားရှား ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန် အမည်ခံသူက...

‘အကယ်၍ ချင်းချန်ဂိုဏ်းက လာရောက်တိုက်ခိုက်မယ် ဆိုတော့ ပထမဦးဆုံး ငါ့ဆီသတင်းလာပို့ရမယ်။’

‘အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။’

‘ကောင်းပြီ... တော်လေဘက်ပြီ။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်အမည်ခံသူသည် ဇရပ်အတွင်းမှ အလွန်အရှင်မြန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့် ပြေးထွက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ဇရပ်ထဲရှိ ဂိုဏ်းသားများ ဦးခေါင်းမောနိုင်ကြတော့သည်။

ကျန်ရစ်သူများထဲတွင် အေးစိမ့်သောအသံဖြင့် စကားပြောတတ်သည့် ဂိုဏ်းရေးရာမှူးနှင့် အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတို့ကသာ အဆင့်မြင့်ဆုံး ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ဆန်ရှိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်လုံဝမ် ထွက်သွားပြီးနောက် ဂိုဏ်းရေးရာမှူးနှင့် ထိုမိန်းကလေးတို့ ဆက်လက် ဆွေးနွေးနေကြသောကြောင့်တည်း။

‘ရေးရာမှူးကြီးရှင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ချင်းချန်အဘိုးကြီးနှစ်ဦးကို လက်ခံရယူပါတော့မယ်။ သူတို့ကိုယ်လိုဆန်းကျောင်းလို့ရမလို့ရင့်။’

အေးစိမ့်သောအသံက...

‘သခင်မလေး ဝန်ဆီမှာရှိနေတဲ့ အခိန့်ပေးခားနဲ့ ထိ
ကျောင်းလို့ရပါစာယ်၊ ဟိုသွင်ယံကို ကျေးထားတဲ့ ဆေးမိ
ကျေးထားပါတယ်၊ စမ်းကြည့်ချင် စမ်းကြည့်ပါ’

ကွမ်းစန့်စင်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့သည် သခင်မလေးဝန်၏
ရှားမှုများကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း လိုက်ကြည့်သည်။

စူးမသည် ချင်းချန်အဘိုးကြီးနှစ်ဦးရှေ့သို့ သွားရပ်ပြီး
စေ့ကြည့်သည်။

လို့နောက် သူမ၏ခါးကြား၌ ထိုးထားသည့် ခားကို
နတ်ယူလိုက်ပြီး လေထဲ၌ တဝှီးတဝှီး ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ချင်းချန် အဘိုးကြီးနှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာ၏။
သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ခားကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။

‘ရှင်တို့ ထကြစမ်း’

ချင်းချန်အဘိုးကြီးနှစ်ဦး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ထရပ်

‘ပြန်ထိုင်’

လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပြန်ထိုင်၏။

‘ပြန်ထ’

ခုန်ထကြပြန်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဟောဟိုနတ်ရင်ကြီးကို ရိုက်ချိုးပြစမ်း’

ကွမ်းစန့်စင်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွား
ကြ၏။

သခင်မလေးဝန်ဆိုတာသည် သူတို့နှစ်ဦးယောက် နတ်ရုပ်နောက်
ပုန်းကွယ်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားလေပြီလော။

သူတို့သည် ကယားကယာ ဝပ်လျှိုးပုန်းကွယ်လိုက်ကြရ၏။

‘ဝုန်း...ဝုန်း’

နတ်ရုပ်ကြီး အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပြတ်သွားသည်။

ချင်းချန် ခားနှင့်ဖော်သည် နတ်ရုပ်ကြီးအား ပြင်းထန်
သော လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သဖြင့်
ခွန်မုန့်သမုန့်များ လွင့်ပျံ့တက်လာလေတော့သည်။

သခင်မလေးဝန်၏ ကျေနပ်အားရစွာ ရယ်လိုက်သည့်အသံ
ဖုန်မုန့်သမုန့်များအထောက်၌ ပုန်းကွယ်နေသည့် ကွမ်းစန့်စင်
နှင့် ဝမ်ကန်းတို့ တောင်းစွာ ကြားလိုက်ကြရသည်။

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်ဟာ နာမည်
ကျော်သလောက် သိုင်းပညာ ထက်မြက်ကြတာကို။ ကျွန်မ
အတွက်တော့ သိပ်ဟန့်ကျသွားတော့ပဲ’

ဂိုဏ်းရေးရာမှူး၏ အေးစိမ့်သော လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

မုန်တယ်၊ ချင်းချန်ခားစစ်ဖော်ရဲနာမည်ဟာ သိုင်းလော့ထဲမှာ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်လောက် ကျော်ကြားခဲ့ပြီးပါပြီ။ မာရုလဲကျော်ကြားဆဲပဲရှိသေးတယ်။ သခင်မလေးဝန်ရှိ သို့မဟုတ် ပညာစွမ်းအားကိုက် ထက်မြက်နေတော့ ဒီလူတွေရဲ့အကူအညီကို ရလိုက်ရင် မြေပြန့်သိုင်းလော့ကရဲ့ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေကြောက်ဖို့မလိုတော့ပါဘူး။

အေးစိမ့်သောလေသံသည် ခေတ္တခဏမျှရပ်တန့်သွား၏။

မကြာမီ ဆက်ပြောလာ၏။

‘ဟောဟိုက ရုပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်ရဲ့ သိုင်းပညာကလဲ့ တကယ်ထက်မြက်တယ်’

လေသံအရ ယွမ်ရှောက်ကို ပြောနေမှန်း ကွမ်းစန်စင်စန်မှန်းမိကြ၏။

‘အဲဒီသုံးယောက်ရယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ရယ်ပေါ့၊ ပြီး ခုခံရင် ရှောင်လင်တစ်ကျောင်းလုံးကိုတောင် ခုခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကဲ...သခင်မလေးစစ်အနေနဲ့ ကျွန်တို့အပိုင်တွေကိုကြည့်ပြီး စီမံခဲ့ပေတော့၊ ကျုပ်ကတော့ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို လိုက်ပြီးစစ်ဆေးရဦးမယ်’

သခင်မလေးဝန်က ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းရေးရာမှူးလည်း ထိပ်တန်းကိုယ်ပေ့ပညာဖြင့် ပြေးကွားလေတော့၏။

ဂိုဏ်းရေးရာမှူးပြေးထွက်သွားသည်ကို ကွမ်းစန်စင်ထို့ လှမ်းကြည့်ရပေ။

အိတ်စင်နောက်ဖက်၌ ပုန်းလျှိုးနေကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သခင်မလေးဝန်၏အသံ ပေါ်လာ၏။

‘ကျင်းရှောင်ဟို၊ ခရီးထွက်ဖို့ လျှော့သမ္ဗန်ခေတ္တ အဆင်သင့်ဆင်ပြီးပြီလား’

ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီသခင်မလေး၊ ပြင်ဆင်သားဘာ အတော်ကြာနေပါပြီ’

ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မထို့သွားကြမယ်၊ ကဲ...အားလုံး သွားမယ်’

မကြာမီ ထွက်ခွာသွားသည့် ခြေသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

ကွမ်းစန်စင်သည် စန်ကွမ်းချိုတို့လူစုအား အမိန့်ပေး ခေးပြန်ခေါ်ထုတ်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းကို ပုန်းကွယ်နေရာမှ အသံရှိလိုက်ကြသည်။

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းစောဝ်

လုံးဝခြေခံများ မကြားရတော့သည့်အခါမှ ကွမ်းစနှင့် ဝမ်းကန်းတို့ ထရုပ်လိုက်ကြသည်။

ဆူတို့ ခန္ဓာကိုယ်များ၌ ပေကျံနေသည့် ဖုန်မှုန့်သဲမှုန့်ကို ခါထုတ်ပစ်ကြရသည်။

'နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ သူတို့အားလုံး ထွက်ခွာသွားတာတော့ သေချာပါ့တယ်ဗျနော်'

ကွမ်းစန်စင်က ရယ်ရင်း.....

'မင်းက ကျုပ်ကို ပြန်လေ့လာနေပြန်ပြီ၊ သူတို့ ထွက်ခွာသွားတာတွေကို မင်းကောကျုပ်ပါ ကြားလိုက်တာပဲ'

'နောင်ကြီး၊ သူတို့ဂိုဏ်းသားတွေက ဆူတို့ဂိုဏ်းကျုပ်ကြီးအစောင့်ကြောက်ကြပုံပဲ၊ လေသံတွေကိုက အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ်အယောင်တွေပါ ခနာဘယ်'

'ကြောက်မှောင်ပေါ်လေ၊ သူတို့ဂိုဏ်းက အသက်ကို ဗုဒ္ဓကထစ်ကောင်လေးက မှ တန်ဖိုးမထပ်တဲ့ ဥစ္စာပဲ၊ လူဆိုတာတရားထက် ခားကိုကြောက်ကြတယ်၊ နှုတ်ထက်တုတ်တို့ကြတယ်၊ ဧါ၊ သဘာဝပါပဲ'

'နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ အခု ဘာလုပ်မယ်လဲ သာလဲ'

'ကျုပ်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ ပြန်ရတော့မှာပဲ၊ တက်မုဆရာတော်တို့နဲ့လဲ မတွေ့ရဘော့ အာမုဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး'

'နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ အခု ဆွဲကပ်ပြေးသွားတဲ့ သခင်ပထမ ဝန်ခိုတဲ့ မိန်းကလေးနောက် မလိုက်တော့ဘူးလား'

'မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဧါပေမလို့ ခုချက်ချင်းတော့ ဘုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကရဲ့ ညီညွတ်မှု အင်အားကို ယူပြီး သူမသိ သူမသိ ကြီးထွားနေတဲ့ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ ဂိုဏ်းကြီးကို ချက်ရမယ်'

'နောင်ကြီး...ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်မိသလား'

'ရှက်စရာပါပဲ၊ ကျုပ်တော့ လုံးဝ မမြင်လိုက်ရပါဘူး၊ အလိုမြန်တဲ့လူပါပဲ'

'ကျုပ်လဲ မမြင်လိုက်ရပါဘူး နောင်ကြီးရာ၊ ဒီလောက်သိုင်းညာဓကောင်းတဲ့လူကို သိုင်းလောကရဲ့ ညီညွတ်မှု အင်အားနဲ့ တစ်ခုမှ ရမယ်ဆိုတာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ နောင်ကြီးကလေး မကန့်ကွက်ဘူးဆိုရင် နောင်ကြီးတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီချင်ပါတယ်၊ နောင်ကြီးသွားတဲ့ခရီးစဉ်မှာ ခေတ္တခဏ လိုက်ပါရစေ'

ကွမ်းစန်စင်က ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ သားဆိုင်လိုက်၏။

‘ကဲ...ဒီလိုဆိုရင်လဲ ခုပဲ ဇရပ်ထဲကထွက်ကြစို့’

ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့သည် ဇရပ်ထဲမှပြေးထွက်သူ
ကြတော့သည်။

ဇရပ်ကြီးကား ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အခန်း (၆၀)

ကျွန်လူဂိုဏ်း၏ ပညာရှိ

‘ဝမ်ကန်း မင်းနဲကျွပ် ခုလိုမရင်းနီးခင်က မင်းကိုတကယ့်
ထမ်းစားပြု တစ်ဦးလို့ ယင်ခဲ့မိတယ်။ အခုကျတော့မှ ထင်
သလောက် မဆိုးတဲ့ စားပြုမှန်းသိတော့တယ်’

ပြေးလွှားလာရင်း ကွမ်းစန်စင်က ထိုသို့ပြောလာလေ၏။
ကွမ်းစန်စင်၏ စကားဆုံးသောအခါ ဝမ်ကန်းရယ်မော
သည်။

‘စကားဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ချွဲကားလာတာပါပဲ။ နောင်ကြီး
အံ့ဩမလားမသိဘူး။ ကျွပ်လက်နဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မသတ်ခဲ့
ဖူးသေးပါဘူး’

ဟေ....

ကွမ်းစန်စင် အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

သိုင်းလောကသားများသည် သေခြင်းတရားနှင့် အလွန်တုံ့
ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်၏။

သစ္စာဘက်တော်သားဖြစ်သည့် အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားများ
ပင် အခြေအနေအရ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း မလွှဲသာမခရွာင်သာ
လူသတ်မိကြသည်။

ဝမ်ကန်းကဲ့သို့သော လမ်းခားပြတစ်ဦးအနေဖြင့် လူတစ်
ယောက်မျှမသတ်ခဲ့မိသေးဟုဆိုခြင်းမှာ အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းသည့် အခြင်းအရာတစ်ရပ်ပင်။

အင်းလေး တစ်ခါတလေတော့လဲ အထင်နဲ့အမြင်ဆိုတာ
နှားခြေရာခွက်နဲ့ ပင်လယ်ပြင်လို ခြားနားတတ်တာပါလား
အထင်မှားမိခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကို ကောင်းပန်ပါတယ် ဝမ်ကန်း။

ဟာ...မဟုတ်တာ နောင်ကြီးရာ၊ ကျုပ်လို လမ်းခားပြ
တစ်ဦးကို ဒီလောက်တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။

ဝမ်ကန်းသည် ရုတ်တရက် နားစွင့်လိုက်ပြီး....

နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ နောင်ကြီးက ကျုပ်ကိုအာရုံပြုပြီး
စကားပြောနေလို့ ထူးခြားတဲ့အသံတစ်သံကို မကြားလိုက်တာ

ပါ။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာနေပြီ။ ပုန်းလှိက်ရင်
ကောင်းမယ်။

ကွမ်းစန်စင် နားစွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်သံတော့တူ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ နောက်
ကွယ်သို့ ခုန်ဝင်သွားကြလေတော့၏။

ကွမ်းစန်စင်သည် ဝမ်ကန်းကို ပို၍အံ့ဩလာသည်။

ဝမ်ကန်းသည် သူ့ထက်ပင် သဘိရှိသလိုပြောနေသည်မဟုတ်
ပါလား။

စင်စစ် ကွမ်းစန်စင်၏အဆင့်သည် သိုင်းလောက၌ အလွန်
တရာမြင့်မားသော အဆင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့ ပုန်းကွယ်နေစဉ်မှာပင် တဖြည်းဖြည်း မြင်းခွာသံများ
တောင်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ဩကဒသလောကကြီးတစ်ခုလုံး အလင်းရောင်ထိန်ထိန်ညှိုး
နေပြီဖြစ်ရာ ခပ်ခေးခေးမှ မြင်းတစ်စီးကို မြင်လိုက်ကြရ၏။

မြင်သည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ပုန်းကွယ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ပုန်းကွယ်ပြီး ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ထို
မြင်းစီးသမား၏ နောက်ကျောကိုသာ တွေ့မြင်ရတော့သည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ မြင်းစီးသမား၊ အယ်သုဆိုတာလေ
လိုက်ရဲ့သား’

‘ရှက်စရာပါပဲကွာ၊ ကျုပ်မြင်တောင် မမြင်လိုက်ရဘူး’

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်လဲ မမြင်မိပါဘူး၊
သိုင်းလောကထဲမှာ လူဆန်းလူကြယ်တွေ ရောက်နေပြီလို့
ခန့်မှန်းနိုင်ပြီဗျ’

‘ဘာလဲ မြင်းပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး လိုက်သွား
လား’

‘ဒါပေါ့နောင်ကြီးရာ၊ ဘယ်သူက အဲဒီလိုမြင်းစီးဖူးလို့
ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်းကန်းတို့ တွေးတောဇေးမောနေစဉ်
ပင်အဝေးမှ ပြေးလာသည့်ခြေသံသံ သံ ကို ကြားကြရပြန်သည်။

‘ဒီတစ်ခါလဲ ပုန်းရဦးမယ်ထင်တယ်’

ဝမ်းကန်းက ပြောသောအခါ ကွမ်းစန်စင်က လက်ကား
လေ၏။

‘မပုန်းပါနဲ့ဦး၊ ဒီခြေသံမျိုး ကျုပ်ကြားဖူးပါတယ်’

ကွမ်းစန်စင်၏အထင် မမှားပါ။

ရောက်ရှိလာသူများမှာ အဖာတစ်ရာအင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်
ပြီး မြက်ဖိနပ်များကို စီးထားသည့် ကျန်လူဂိုဏ်းသား
ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သူတို့၏ကျောကုန်းပေါ်တွင် အဝါရောင် အိတ်တစ်အိတ်စီ
ချိတ်ဆွဲထား၏။

ထိုနှစ်ယောက်သည် ကွမ်းစန်စင်အား အဝေးမှပင် ဂါရဝ
ပြုလာလေ၏။

ကွမ်းစန်စင်က လှမ်းမေး၏။

‘အရေးကြီးလာသလား’

‘ကြီးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မီနယ်ထဲ ရောက်နေ
ပါပြီ’

‘ဆရာကြီး ထန်ရွှင်ကော့ပါလာသလား’

‘ပါပါတယ်ခင်ဗျာ’

ကွမ်းစန်စင်၏မျက်နှာ၌ အားတက်သော အမူအရာမျိုး
ပေါ်လာသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ ရောက်လာတယ်၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်လဲ
ပါတယ်၊ ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိတော့မလဲ’

ဝမ်းကန်းက ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

‘နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောက
မှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ သံဖက်ကိုယ်ရံဘော် နှစ်ယောက်များ
လား’

‘မများဘူး’

ကွမ်းစနစ်စင်က အသားမည်းမည်း ဗလကောင်းကောင်း ကျန်လှိုက်သားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဖိတ်ဆက်ပေးလေ၏

‘သူက သံမဏိကိုယ်ရံခေတ် ကျိုးတာကြည့်’

တစ်ဖန် မျက်နှာဖြူဖြူ မပိန်မပါ လူတစ်ဦးအား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး....

‘သူက သံမဏိကိုယ်ရံတော် ပေါ့ကူးပေါင်’

ဝမ်းကန်းက ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးအား ဦးညွတ်ဂါရုပြောသည်။

သံမဏိကိုယ်ရံခေတ်နှစ်ဦးမှာ သူတို့အား လေးစားသမှုဖြင့် ဂါရုပြောနေသော ဝမ်းကန်းအား ပြန်လည်ဂါရုပြောသည်။

ကွမ်းစနစ်စင်က....

‘သူကတော့ ညသိမ်းငှက်ဝမ်းကန်းပဲ’

ကျိုးတာကြည်နှင့် ပေါ့ကူးပေါင်တို့၏ မျက်ခုံးများ တက်သွား၏။

သို့သော်....

သူတို့၏အထက်၌ ရှိနေသည့် ဝါစဉ်ကြီးဆရာကြီးကွမ်းစနစ်စင်အား စောဒကမထက်ရဲကြပါ။

ဝမ်းကန်းက....

‘နောင်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် ခုလိုဆုံတွေ့ရတဲ့အတွက် အထူးပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်ဗျာ၊ တစ်နေ့တည်းနှင့် မိုင်တော်တော်များများ ပြေးလွှားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသကို ကြားဖူးထားတော့ တွေ့ချင်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ’

ကျိုးတာကြည်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြုံး ကွမ်းစနစ်စင်ကို မသိမသာကြည့်၏။

ထို့နောက် ဝမ်းကန်းအား လှမ်းမေး၏။

‘အဟမ်း....ကျုပ်တို့ကလဲ နောင်တော်ဝမ်းကန်းနှင့် တွေ့ဆုံချင်နေပေ။ ကြာပါပြီဗျာ၊ အဟမ်း....ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျန်လှိုက်သား၊ လေးယောက်....အဟမ်း’

ကျိုးတာကြည်မှာ ကွမ်းစနစ်စင်၏ ရှေ့မှောက်၌ ထပ်မံ၍ ကောင်းမဆက်နိုင်အောင် ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါမှ ဝမ်းကန်းက ကပျာကယာ ရှင်းပြသည်။

‘နောင်တော်တို့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟောပြောက လေးကျင့်ရေးမှူးကြီး နောင်ကြီးကွမ်းစနစ်စင်ကို အားလုံးရှင်းပြပြီးပါပြီ’

ကွမ်းစန့်စင်က လက်ကိုဝှေ့ ယမ်းပြလိုက်၏။

ကျိုးတာကြည်... ငါ့တို့ဂိုဏ်းက ဝမ်းကန်းကို အထင်လွန်နေကြတာ၊ ဘိုးဂိုဏ်း သား လေး ယောက်ကို မသတ်ဘူးဆိုတာ အထောက်အထားတွေ ရပြီးနေပြီ။

ကျိုးတာကြည်သည် ကွမ်းစန့်စင်ကို တစ်လှည့်၊ ဝမ်းကန်းကို တစ်လှည့် လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုပြီး တောင်းပန်စကား ဆိုလေသည်။

‘နောင်ကြီး ဝမ်းကန်း၊ ကျုပ် စကားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

ဝမ်းကန်းသည် ကျွန်လှိုဏ်းသားများ၏ စုံတ်ပြတ်နေသည့် အဝတ်အစားများ၊ အဖာအထေး ဝရပူ အဝတ်အစားများကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩတေးနေလေသည်။

‘ဒီဂိုဏ်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေကတော့ တကယ်ကို အောက်တန်းကျတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အထက်လူကြီးရဲ့စကားကို နာခံပုံ’

ညးကမ်း လိုက်နာပုံကတော့ အံ့ဩစရာ စကားလောက်အောင် အဆင့်အတန်း မြင့်လှပါကလား။’

ဝမ်းကန်းသည် အတွေးဆုံးသည်နှင့် ကျိုးတာကြည်ကို ပြန်ညှိ ဂါရဝပြုသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အကြောင်းမသိသေးတော့ ဒီလို မှားတတ်တာပါပဲ၊ ကျုပ်က နောင်ကြီးကွမ်းစန့်စင်နဲ့ တမင်လိုက်တာတာပါ’

‘ဪ... ကျုပ်တို့ကလဲ ရုတ်တရက်တော့ ပသိတူးလေ’

ကွမ်းစန့်စင်က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီနယ်ထဲ ရောက်နေပြီလို့ပြောတယ်၊ ကယ်ရာမှာလဲ၊ ငါ့တို့ဒီမှာ သိပ်အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး’

ကျိုးတာကြည်က အနောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း....

‘ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နှစ်မိုင်လောက်ရှိတဲ့ သစ်တောထဲမှာပါ’

ကွမ်းစန့်စင်က....

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် သွားကြမယ်’

ကျိုးတာကြည်နှင့် ပေါ့ကူးပေါင်တို့က လမ်းပြနေအပ်ရာမှ သွား၏။

ဝမ်ကန်းသည် ပေါ့ကုံးပေါင်း ကျီးတာကြည်နှင့် ကွမ်းစနစ်တို့ အလွန်လျှင်မြန်သောနှုန်းဖြင့် သွားနေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ထိုသုံးဦးနှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်နိုင်ရန်၊ ကြိုးစားသည်။

ထိုကြိုးစားတိုင်း ကျီးတာကြည်နှင့် ပေါ့ကုံးပေါင်တို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍တိုး၍ သွားနေသဖြင့် ဝမ်ကန်းမှာ လူ့ဇာတိ ယောက်အနက် နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်မြဲ ဖြစ်၍ ကျန်နေရစ်တော့သည်။

ဝမ်ကန်းသည် ရယ်ရင်း လှမ်းပြောလေ၏။

သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ကို နတ် ခြေမြန်တော်မူသီးခြားမုည့်ခေါ်ခဲ့တာ အလကားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခုမှမှတ် ရဟော့ဘယ်ဗျာ

ကွမ်းစနစ်သည် မရယ်မပြုံးဖြင့် အလယ်မှလိုက်နေသည့် မကြာမီ သစ်တောအစပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့

ကွမ်းစနစ်သည် သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးအား ကြိုသွားရောက်အကြောင်းကြားရန် စေခိုင်းလိုက်၏။

သူတို့ သစ်တောထဲဆက်သောအခါ သစ်တိုင်း သစ်ခဲများကို အသုံးပြုလျက် သစ်ခွက်စွာ ဆောက်ထားသည့် တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ထဲအဝတွင် သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦး ရပ်နေကြ၏။ ကွမ်းစနစ်က....

'ကဲ...မင်းထို့ဒီကလွှားနိုင်ပြီ၊ ကိုယ်ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေတော့'

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်သည် ကွမ်းစနစ်ကို ဂါရဝပြုပြီး နှုတ်ခွာသွားကြ၏။

'ဝမ်ကန်း...အထဲကိုဝင်ပါ'

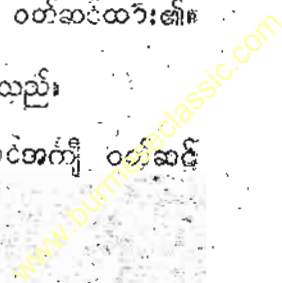
'မသင့်တာခင်ဗျာ၊ ဒေသခံကြီး ကွမ်းစနစ် အရှင်ဝင်ပါ၊ ဒေသခံကြီးက ကျုပ်ထက် ဂုဏ်ခြင် ပိုကြီးပါတယ်'

'ကဲ...ခါဖြင့်လဲ အတူတူပဲ ဝင်ကြတာပေါ့'

သူတို့ ထဲထဲဝင်သောအခါ ထဲအတွင်းမှ လူနှစ်ဦး ထ၍ ခြေထိုးခဲ့ကြသည်။

တစ်ဦးမှာ အဝါရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထား၏။ အပေါက်အပြု အဖာအထေးများစွာ ရှိသည်။

ကျန် တစ်ဦးသည် သာမန် အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အပေါက်အပြ အဖာအထေးများ ရှိနေသော်လည်း မျက်နှာက ချိုပြုံးလှသည်။

တစ်ယောက်က တည်ကြည် ခန့်ညားသော မျက်နှာဖြင့် တစ်ယောက်က ချိုပြုံးသောမျက်နှာ ရှိနေသည်။

ချိုပြုံးသော မျက်နှာရှင်၏ လက်ထဲ၌ ယပ်တောင်တစ်စုံ ရှိနေပြီး တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။

တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာပိုင်ရှင်သည် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ကဲ...အပြင်ကို ထွက်မကြိုနိုင်ဘာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးမိတ်ဆွေ’

ဝမ်းကန်းမှာ ခူးထောက် အရိုအသေပေးမိမတတ် ဖြစ်သူ သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အား တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားသော ကျန်လူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်သည်ကို လူသိလိုက်သောကြောင့်တည်း။

ဝမ်းကန်းမှာ လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အကြိမ်ကြိမ် ဝါပြုလေ၏။

ကျွန်တော်ကို ခုလောက်ကြိုတာကပဲ အလွန်အလွန် မျက်နှာပေးရာ ကျနေပါပြီခင်ဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ နာမည်စင်းကြီးဆလောက် ရည်မှန် ခန့်ညားလှပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘အင်း...ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပဲ အကြောင်းမဲ့ နာမည်ကြီး လှပါပဲဗျာ’

ကွမ်းစန်စင်သည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာပြီး ဝါရဝသည့်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ကွမ်းစန်စင် ပြန်ရောက်လာပြန်ပါခင်ဗျာ’

‘အင်း...ခင်ဗျာလဲ့ သိပ်ပင်ပန်းခဲ့ပြီပေါ့’

‘မပင်ပန်းလှပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ဒီအနီးက ရောက်နေတာကိုသိရလို့ ကျွန်တော် တအားတက်ခဲ့တယ်’

ကျန်လူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခုံလွတ်များဆီသို့ လက်ကိုဝှေ့ပြုလိုက်ပြီး....

‘မိတ်ဆွေကြီး ဝမ်းကန်း၊ ထိုင်ပါ’
ဝမ်းကန်းမှာ ဝင်၍မထိုင်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေ၏။

၂၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အား တလေးတစား ဆေး
နေသူမှာ သိုင်းလောက၌ အလွန်တရာ နာမည်ကြီးလှ
ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မာသည့်ဂိုဏ်းချုပ်မျှ ဝမ်းကွဲကဲ့သို့ လမ်းခားပြတ်
ကို ဤသို့ အရေးစာယူ လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ကွမ်းစနံစင်က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသည့် ဝမ်း
အား ဝင်တိုခိုရန် အားပေးတိုလှ်တွန့်လိုက်၏။

သစ်ခက်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် တံလေးမှာ
စွာ လန့်ရှင်းယပ်ရပ်သည်။

ဝေးကုသားသိုင်များကို ညီညာစွာ ခင်းကျင်းထား
သူတို့ထိုင်ပြီးသောအခါမှ ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်

သူက ဝမ်းကွဲအား နှုတ်ဆက်စကားပြောလေ၏။

‘မိတ်ဆွဲ ဝမ်းကွဲ... နေကောင်းရဲ့လား။ ကျုပ်က
မှတ်မိရဲ့လား။’

ဝမ်းကွဲသည် ထိုင်ရမလို့ထရမလို့ ဖြစ်သွား၏။
ထို့နောက် ကမန်းကတန်း ဂါရဝပြုသည်။

‘ကျွန်တော်သိပြီ ဆရာကြီးနဲ့ မတွေ့ရတာ ဆယ်နှစ်
ကျော်ပြီနဲ့တူတယ်။’

ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသူက....

‘ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ။ ထိုင်ရင်း စကားပြောသဲ ရပါလား။
ပုံတိုချင်း မတွေ့ကြတာ ဆယ်နှစ်တောင် ကျော်ပြီပေါ့။’

ဝမ်းကွဲသည် အတော်ကလေး အနေအထိုင်ကျုံ့ သွား၏။
သူတွေ့နေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ သိုင်းလောက၌ အံ့စွမ်း

တစ်ခတ်တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာရမည့်အစား တစ်ခတ်
တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်နေသည့်လူများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်

ခေါက်ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည့်လူကား ကျန်လူ
ဂိုဏ်း၏ပညာရှိ ထန်ရွှင်ဖြစ်ပေသောသည်။

ပညာရှိထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းနွဲ့ပုံကြီးအား တစ်ချက် လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ထို့ကြောင့်...

ထန်ရွှင်က လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးကွမ်းစနံစင်တက်သို့ လှည့်
ပြီး မေးသည်။

‘လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးကွမ်းစနံစင်၊ ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်
တည်း လွှတ်လိုက်တဲ့အတွက် အတော်ကလေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ
တယ် မဟုတ်လား။’

ကွမ်းစန်စင်က ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး ပြန်လည် ဖြေကြား
လိုက်သည်။

‘နောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်လို့ ခုကွရောက်
ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝမ်းခရာဟာထဲမှာ ဝင်လျှိုနေတဲ့ လူတွေ
ညက်ညက်နက်နက် များလွန်းတာကတစ်ကြောင်း၊ သူတို့ကဝမ်း
ဟာထဲမှာ နှစ်နဲ့ချီပြီး ခြေကုပ်ယူခဲ့တာက တစ်ကြောင်း၊
အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့် ခုကွရောက်ခဲ့တာပါ’

ကွမ်းစန်စင်သည် ဝမ်းဂေဟာထဲ၌ ကြုံတွေ့နေရသည့် အကြောင်း
အမျက်များကို အပြည့်အစုံ ပြန်လှန်ပြောကြားလိုက်သည်။

‘ဟင်း...ကျုပ် အတွက်မှားသွားခဲ့တယ်၊ သခင်ကြီးဝမ်းကွဲ
ကန်ကိုလဲ ကျုပ်က လျှော့တွက်မိတာကိုး၊ ဝါကြောင့်မို့ တွေ့
ခေါ်စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ အစွန်းမရောက်ဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ
တယ်မှန်သကိုး’

ပညာရှိထန်ရှင်က ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူလိုက်သည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ကမူ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်မြဲခတ်မြဲ
သည်။

ကွမ်းစန်စင်က....

‘ဒီပုံမှာ အံ့ဩလောက်အောင် သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေ ရှုံးနိမ့်ခဲ့
ရပါတယ်၊ တက်မုန့်ဖန်မှဆရာတော်နဲ့ ဝါဆန်းတောင်က ခေ
ကျုံးလျှန်ထိုပါ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရပါတယ်’

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘အင်းလေ ရိပ်မိပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကလဲ ကျုပ်တို့အထောက်
အကူပေးတာတွေ သတင်းပို့ထားလို့ အနည်းအကျဉ်းတော့ ရိပ်မိထူး
ပါတယ်’

ထိုစဉ် တဲအပြင်မှ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

တဲတံခါးဝ၌ မီးခိုးရောင် အဖာတစ်ရာ အဝတ်အစားများ
တစ်ဆင်ထားသည့် ကျန်လူဂိုဏ်းအားသုံးဦး ဖတ်တတ်ရပ်နေ
ကြကြောင်း တဲအတွင်းမှ လူအားလုံး တွေ့မြင်လိုက်ကြ၏။

ထိုလူသုံးယောက်စလုံး တဲအတွင်းသို့ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုနေ
ကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လှမ်းမေးသည်။

‘မင်းတို့ ဘာများတွေ့ခဲ့ကြသလဲ’

ဝဲဘက်အစွန်ဆုံးမှလူက စတင်ဖြေကြား၏။

‘မြစ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ သံသယရှိစရာ လူတစ်သိုက်ကို
တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်’

‘စုစုပေါင်း လူအင်အားဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ ဘယ်သူတွေ
အကူပေးတာလဲ သိသလား’

'ယောက်ျားမိန်းမ ခုနစ်ယောက်ထောက်တော့ ရှိပါတယ်။
သူတို့ရဲ့အမြင်ကို မခံဝံ့လို့ ရှေ့ကို တိုးကပ်မကြည့်ခဲ့ပါဘူး'

'သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ'

'လှေကြီးတစ်စင်းပေါ် တက်နေပါတယ်'

ပညာရှိထန်ရှင်သည် စကားမပြောဘဲ စဉ်းစားခန်း ဝင်
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အလယ်ကလေးကို မေးခေါ်လိုက်၏။

မင်းမြေ့ဆိုပါဆိုသည့်အတော့။

ထိုလူက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုသည်။

'တက်မုဆရာတော်တို့ကို မြင်တွေ့ခဲ့ပါတယ်'

'ဘယ်နေရာမှာလဲ'

'ရှစ်မိုင်ခွဲလောက် အကွာအဝေးရှိတဲ့ နေရာမှာပါ။ ဘုရား
ကျောင်းပျက်တစ်ခုမှာ စတည်းချနေကြပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သက်ယာအစွန်ဆုံးမှ လူကြီးကို ကြည့်
လိုက်၏။

ထိုလူကြီးက ဂါရဝပြုပြီး မြေ့သည်။

'ခရီးထွက်ဖို့ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ -ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'မင်းတို့ အားလုံး ကိုယ့်တျာဝန် ကိုယ်ဆက်ပြီး ထမ်းကြ
တော့'

ဂိုဏ်းသားသုံးဦး ဖြန့်လည် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပညာရှိထန်ရှင်အား ကြည့်လိုက်သည်။

ထန်ရှင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြော၏။

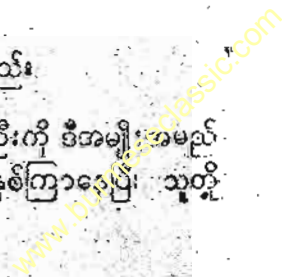
'ကုန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့နတ်မုဆိုး သိုင်းလေးကလေးမှာ ပေါ်လက်တာ
မကြာခင်ပဲ။ သူ့နာမည်ရင်းရှိမှာ သေးချာတယ်။ အချိန်
လေးဝါးနှစ်အတွင်းမှာ ဘယ်လူ့သစ်မှ သူ့ကို နာပည့်ပျံ့အောင်
လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

မစ်ကန်းက ဝင်ပြောလေ၏။

'ဆရာကြီးထန်ရှင်...တက်မုဆရာတော်တို့ကို တွေ့အောင်ရှာ
ပြီး ဟိုသခင်မလေးဝန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အမိ ပမ်းသင့်ပါ
တယ်။ သူ့ကိုမိချင် ကုန်လုံဝမ်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ သေသေချာချာ
စစ်မေးလို့ရနိုင်ပါတယ်'

ပညာရှိထန်ရှင်က ဒေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်ရဲ့ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့ ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးကို စီအမျိုးအမည်
သေတဲ့ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ စေလွှတ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်ကြာနေပြီ။ သူတို့

ကျုပ်ကံ့ပြန်ပြီး မသက်ညာဘူး၊ အလိမ်ပေါ်လို့ အသတ်ပဲခဲသလား၊ ရန်သူ ကုန်လိုဝမ်းဆိပ် အညံ့ခံလိုက်သလား၊ ခါမဟုတ် ဆေးတစ်မျိုးမျိုး အတိုက်ခံရပြီး အတိတ်မေ့ကုန်သလား တစ်ခုခုဖြစ်တာတော့ သေချာနေပါပြီ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

'ကျုပ် တစ်ခု စဉ်းစားတယ် နောင်ကြီးထန်ရှင်၊ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ထက်မုတ္တို ဖေကူးလျှန်တို့ကိုလဲ ရှာသင့်တယ်၊ လုံမလေးဝန်ကိုလဲ တားဆီးသင့်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ၊ တောဒီက မိတ်ဆွေအကြံပေးတဲ့အတိုင်းပေါ့'

ဂိုဏ်းချုပ်က ဝမ်ကန်းကို ညွှန်ပြီးပြော၏။

ဝမ်ကန်းမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်များကား အမြင့်၌ရှိသလောက် ကိုယ့်စိုက်ကို နှိပ်ချလွန်းသူများ ဖြစ်ချေတကားဟု ထွေးမိပြီး ပို၍ ကြည်ညိုလေးစားသွားမိသည်။

ဝမ်ကန်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ပြီး.....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် တင်ပြပါရစေ'

'ပြောပါ...မိတ်ဆွေ'

'တက်မုဆရာတော်တို့ကို သွားခေါ် ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြေးပြီး ခေါ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင် တက်မုဆရာတော် ကြွလာမှာ သေချာပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စဉ်းစားနေစဉ် ပညာရှိထန်ရှင်က ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....မိတ်ဆွေ ဝမ်ကန်းက တက်မုဆရာတော်တို့ ဖေကူးလျှန်တို့ဟာ ထိပ်တန်း သိုင်းအကျော်အမော်များ ဖြစ်သော်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဆင့် မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီစကား ပြောနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီမှာပဲစောင့်နေပါ၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ လေ ကျင့်ရေးမှူးကြီးကွမ်းစန်စင်ရယ်၊ မိတ်ဆွေ ဝမ်ကန်းရယ် သုံးယောက်ပေါင်း တက်မုဆရာတော်နဲ့ ဖေကူးလျှန်တို့ကို သွားရောက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါမယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အသံထွက်အောင်ရယ်သည်။

'ဟား...ဟား...နောင်ကြီး ထန်ရှင်ရယ်၊ လေ ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်က တပင်တပန်း ပြေးလွှားဒနတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်က ဒီထဲထဲတိုင်နေလို့ ဘယ်သင့်လျော်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ကျုပ်က မြစ်ဆိပ်သွားမယ်၊ မြစ်ဆိပ်မှာတွေ့တဲ့အုပ်စုဟာ ခဲမလေးဝန်တို့အုပ်စုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီအုပ်စုကို ကျုပ် သွားစားထားလိုက်မယ်'

ပညာရှိထန်ရှင်သည် သူ့ လေးစားချစ်ခင်သည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား တားဆီးရန် နှုတ်မထွက်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ....

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိမ်အတိုင်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ သတိရှိရယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ပန်ချင်ပါတယ်။ တာပြင်လင်ဆိုတော့ ကျွန်လို့ဝမ်းဗာယ်သုဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မဝေးလို့ပါပဲ။

မစိုးရိမ်နဲ့ နောင်ကြီးထန်ရှင်၊ ကျုပ်သတိထားပါမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ပြန်လာရင် မြစ်ဆီပဲကိုလိုက်ခွင့်ပေးပါ။

ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့သွားတော့မယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထန်ရှင်က ထရပ်လိုက်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ဦး ညွတ်ဂါရဝပြုခဲ့ပြင် ကျွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်းဗာန်တို့သည် ဝါရဝပြုကြတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ကို ခေ့ယမ်း ပြုလိုက်သောအခါ သူတို့သည် တံအပြင်သို့ ထွက်ခွာလာကြ၏။

တဲ၏ ကိုက်ဘစ်ရာခန့် အကွာ၌ လွန်းအိမ်ပုံသဏ္ဍာန် ထုဆန်းသောမြင်းရထားတစ်စင်းနှင့် မြင်းသုံးစီးခန့်ကို ကျွန်ဂိုဏ်းသားတချို့က အသင့်ပြင်စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း တွေ့သည်။

ဝမ်းကန်းသည် တူးခြားသော မြင်းရထားကို ကြည့်သည့်လှည့်လှည့်လွန်းအိမ် ပုံသဏ္ဍာန် ရှည်မျောမျောရှိပြီး ဘောက်ထိုက်ထည်ပေါ်၌ ဆံ့သည်ပမာ လှည့်ပတ်၍ ရနိုင်အောင် တဆောက်ထားကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာတွေ့ရှိရသည်။

မြင်းနှစ်ကောင် က ထားပြီး ထိုမြင်းနှစ်ကောင်စလုံး အလွန်တရာ သန်စွမ်းသည့် မြင်းကြီးများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မိတ်ဆွေဝမ်းကန်း၊ မြင်းနဲ့သွားမလား၊ ကျုပ်ရဲ့မြင်းရထားနဲ့ပဲ လိုက်မလား။

ဝမ်းကန်းသည် မြင်းရထားကို လေးလာချင်စိတ်ပေါက်လာသဖြင့် ထန်ရှင်အား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုရင်း.....

ဆရာကြီးခွင့်ပြုရင် မြင်းရထားနဲ့ပဲ လိုက်ချင်ပါတယ်။

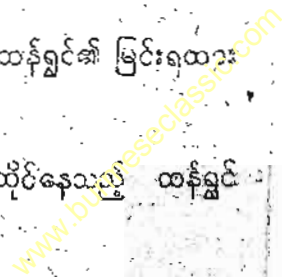
ထန်ရှင်သည် အသင့်စောင့်နေသည့် ကျန်လူဂိုဏ်းသားများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တက်မုဆရာတော်တို့ စတည်းချသည့်နေရာကို ရှာဖွေခဲ့သော ဂိုဏ်းသားကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်း ချွေက ယမ်းပြပါ၊ တက်မုဆရာတော်ဆီ သွားကြမယ်။

ဂိုဏ်းသားသည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး မြင်းတစ်ကောင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

ကျန်လူဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက ပညာရှိထန်ရှင်၏ မြင်းရထားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ထိုင်သည်။

စင်စစ် ထိုမြင်းရထားကို အတုပေး၍ ထိုင်နေသည့် ထန်ရှင်ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်၍လည်း ရသည်။

၂၃၈ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအာဖီ

ကွမ်းစနစ်သည် မြင်းတစ်စီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး စတင် ခရီးထွက်လေတော့သည်။

ပညင်ရှိထန်ရွှင်၏မြင်းရထားမှာ အတွင်း၌ ဘေးချင်းယှဉ် ထိုင်၍ရသော ရထားမျိုးမဟုတ်သဖြင့် ဝမ်းကန်းသည် ထန်ရွှင် ၏ နောက်ဘက်ထိုင်ခုံ၌ ရှေ့နောက်ထိုင်ရ၏။

အထဲ၌ ကြေးကွင်းများ၊ ပောင်းတံများ စသည်ဖြင့် ထူးထူးခြားခြားအရာများကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဤမြင်းရထား သည် သာမန်မြင်းရထားတစ်စင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အထူးစီမံ ပြုလုပ်ထားသည့် မြင်းရထားတစ်စင်း ဖြစ်ကြောင်း ဉာဏ် ကောင်းသည့်ဝမ်းကန်း ရိပ်မိသွားသည်။

‘ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးလောက် စပ်စု ပါရစေခင်ဗျား’

ဝမ်းကန်း၏စကားကိုကြားသောအခါ ပြုံးနေသည့် ထန် ရွှင်၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ပြုံးသွား၏။

‘လမ်းခေးပြတိုက်ကြီးတစ်ဦးက ကျုပ်မြင်းရထားကို စပ်စု ပြီး လမ်းမှာ ခေးပြတိုက်ချင်လို့ထား’

သိုင်းထုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသံ (၄) ၂၃၉

ဝမ်းကန်းမှာ နောက်မှထိုင်နေသူဖြစ်၍ ပညာရှိ ထန်ရွှင် ပြုံးနေသည်ကို မမြင်ရပေ။

ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်သကြားဖြစ်သွားပြီး....

‘ဆရာကြီး ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် သိချင်တဲ့စိတ် သက် အက်နဲ့ မေးတာပါ။ ကျွန်တော် မမေးမတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ’

ထန်ရွှင်က သူ့ယပ်ဘောင်ကို ခေါက်သိမ်းလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်က ရယ်စရာပြောတာပါ။ လူမသတ်ဘူးတဲ့ လမ်း ခေးပြတစ်ဦးကို ကျုပ် ရထားအကြောင်းပြောဖို့ ဒီလောက် ခန့်မခလေးပါဘူးလေ’

‘ဗျာ....ဆ....ဆ....ရာကြီး၊ ကျွန်တော် အကြောင်းတွေ... ဒီ....သိ....’

‘ခင်ဗျားကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းကသိခဲ့တဲ့ ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ’

‘ဒါပေမယ့် ဒီဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ....’

‘လူချင်း မတွေ့တာကို ပြောမလို့လား၊ သတင်းကိုတွေ့ ကြားတိရှိပါ့မလား’

‘ကြားကြတဲ့ သတင်းတွေက ကျွန်တော်ကို လူဆိုးကြီး ဝန်ဦးအဖြစ်....’

၂၄၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တချို့ကလေးမှတ်ကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားစိတ်ထားကိုသိတဲ့ တွေကတော့ ဘယ်သတ်မှတ်မလဲ၊ ဟောဒီ မြင်းရထားကို တစ် တစ်ဦးက လမ်းက ပြတ်တိုက်နိုင်မယ် ထင်သလား၊ မိတ်ဆွေကြ ဝမ်းကန်း'

ဝမ်းကန်း စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

ကြေးကွင်းများ၊ မောင်းတံများကို လက်ညှိုးထိုးပြုပြီး

'ကျွန်တော် စိတ်ဆင်တော့ မရနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဟော ပစ္စည်းတွေက ရန်သူတွေကို တားဆီးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ လိမ့်မယ်'

ပညာရှိ ထန်ရွှင်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

'မိတ်ဆွေဝမ်းကန်းက တကယ်တော်တာပဲ၊ အတွေ့အ များတဲ့ပူဆိုးသော ခန္ဓာမှန်းချက် ဝှံ့ခဲတာပေါ့လေ'

ပညာရှိထန်ရွှင်က သူ့လှည်းရထားနံရံကို ပုတ်ပြုပြီး...

'ဒီထဲမှာ လက်နက်မျိုးစုံရှိတယ်၊ ဘေးဆိုးအန္တရာယ် ကြီး ရင် ဒီလက်နက်တွေ အစူးကိုးပြီး ကျုပ်အသက်ကို ကာ ကာ ရမယ်'

ဝမ်းကန်း အံ့ဩသွားသည်။

'ခင်ဗျား...'

'မိတ်ဆွေဝမ်းကန်း အံ့ဩသွားသလား၊ ဘာကို အံ့ဩရ တာလဲ'

'ဆရာကြီးလို ဝါစဉ်ကြီး ဆရာကြီးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်လက်နက်တွေ လိုအပ်ပါသလားခင်ဗျာ'

ပညာရှိထန်ရွှင်၏ ရယ်မောသံက လှည်းထဲမှ အပြင်ယုံပင် ပျံ့လှင့်ထွက်သွားသည်။

'ကျုပ်က ဝါစဉ်ကြီးတဲ့သူတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာတော့ ဘာမှမတတ်ဘူးဗျ'

ဝမ်းကန်းမှာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူပင် နားကြားမှားလေသလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ မမှားပါ။

သူ့ နားကြားမှားပါ။

ပညာရှိ ထန်ရွှင်ကဲ့သို့သောလူမျိုးသည် သူ့လို သာမညာ သမ်းစားပြတ်စဦးကိုလည်း အထူးလိမ္မညာသိုဝ်စိုက်ရန်အကြောင်း နှိပ်ပါ။

ဝမ်းကန်းသည် မြင်းရထား၏ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းရထားသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ မောင်း

နှင်နေသည်ကို တရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သစ်ပင်များအားကြည့်၍ ရိပ်မိသဘောပေါက်လိုက်၏။

ဝမ်းကွဲသည့် ပညာရှိထန်ရွှင်အား တစ်စုံတစ်ခုမေးလာန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်....

ခေါက်ယပ်တောင်ကို လက်ထဲ၌ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဝေးဝေးစဉ်းစားနေသည့် ထန်ရွှင်အားကြည့်၍ မေးတော့မည့်စကားများကို ပြန်လည်မျှီချပစ်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ်....

ထူတို့ မြင်းရထားလည်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။ ဆရာကြီးထန်ရွှင်....ဆရာကြီး ကွမ်းစန်စင် ဘုရားကျောင်းပျက်နားကို ရောက်ခါနီးပါပြီ။ ဘုရားကျောင်းပျက်ရှေ့တစ်ခါတည်း တန်းပြီး မောင်းသွားရမလား။

ကွမ်းစန်စင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မမောင်းနဲ့တော့၊ ဒီကနေ ခြေလျင်လျှောက်သွားမလို့တို့လဲ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးတော့ပဲ။ မြင်းရထားမြင်းတော့နဲ့ အဲဒီရှေ့အထိ မောင်းသွားလို့ မတော်ပေဘူး။

ကျွန်တော် ဆုတင်းသွားပို့ပေးရဦးမလားခင်ဗျာ။

မပို့နဲ့တော့၊ ဒီကလဲ စောင့်နေကြတော့။

ထန်ရွှင်သည် မြင်းရထားတံခါးကို အသာအယာအတန်းဖွင့်ပြီး နီးစန်စင် စကားပြောနေသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။

ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ် အင်မတန် သင့်အလျော်ပါပေတယ်။ ပီတို့ ခြေလျင်ပဲ သွားသင့်ပါတယ်။ ဒါမှလဲ တက်မုဆရာတို့ နောင်ကြီး ဖေလုံးလျှန်တို့ကို လေးစားရာ ကျပါမယ်။

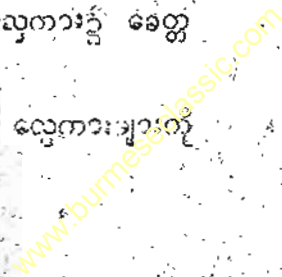
ထန်ရွှင်၊ ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်းကွဲသို့သည် ဘုရားကျောင်းရုံရာသို့ လျှောက်လာကြ၏။

ဤဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးကား နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်စွာလည်းက ပျက်စီးနေခဲ့သဖြင့် အတော်ကလေး အကြည့်ရပုံဆိုးနေသည်။

ထူသူမနီးသော သစ်တောအတွင်း ရှိုးနုခြင်းကလည်း ဤသို့ပင်မူ ကင်းဝေးစေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထူတို့သည် ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၏ သွေကား၌ ခေတ္တတည်း အသံကို နားစွင့်၏။

သည်သည်အသံမျှ မကြားရသောအခါမှ လွှဲကားများကို ခတ်ချင်း နင်းတက်ကြသည်။

လှေကားထစ်များ ဆုံးသောအခါ တံခါးမရှိတော့
အပေါက်စသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါကျမှ ဘုရားကျောင်းပျက်အတွင်းသို့ လှမ်း၍
ခတ်နိုင်ကြသည်။

ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၏ အလယ်လောက်တွင်
ယောက် တပ်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး မျက်လုံးများ မှိတ်ထားကြ

အတွင်းအားလေ့ကျင့်နေကြကြောင်း မြင်ကွင်းက
မသေပြနေ၏။

အလယ်၌ယောက်မှာ သင်္ကန်းရောင် ဝတ်စုံရှည်ကြီး
ဆင်ထားသည့် တရုတ်ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ဖြစ်သည်။

တရုတ်ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး၏အစွန်တွင် ပိန်ပိန်ပါးပါး
အိုတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

အခြားတစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ ခပ်ကွာကွာ၌
ငါးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသော သိုင်းသမားကြီးနှစ်ဦး

နေသည်။

တရုတ်ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးနှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးအဘိုးကြီး
လက်တစ်လှမ်းကွာလောက်စီ ထိုင်နေကြသဖြင့် နီးသွား
ဆိုနိုင်သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ အတော်ကလေး ဝေးကွာသည်။

ကွမ်းစနံစင်က အလယ်ကောင်မှ တရုတ်ဘုန်းကြီးကို ညွှန်ပြ

နောင်ကြီးထန်ရွှင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တက်မုဆရာတော်
ပါတယ်။

ခါဖြင့် ဒီဘက်ကတော့ ဖန်မုဆရာဟော့ပေါ့။

မုန်ပါတယ် နောင်ကြီး၊ ဒီဘက်အစွန်ဆုံးက တစ်ယောက်
တော့...

ပညာရှိထန်ရွှင်က ကွမ်းစနံစင်၏ စကားပဆုံးမိ ပြတ်၍
လာလိုက်၏။

‘ဝါဆန်းတောင်လှ ဖေကူးလျှန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ကွမ်းစနံစင် အံ့ဩသွား၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင် မုန်းဆတာ သိပ်ကောင်းပါတယ်’

‘လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးအနေနဲ့ အစဉ်အတိုင်းပဲ မိတ်ဆက်
မှာ သေချာပါတယ်၊ ဟုတ်ဘယ်မဟုတ်လား၊ သိုင်းသောက

ဝါစဉ်က စကားပြောတာပဲ မဟုတ်လား’

ထန်ရွှင်က ဆက်၍ပြောသည်။

'ဟောဟိုဘက်က နှစ်ယောက်ကတော့ လေ့ကျင့်ရေး ကြီးကိုယ်တိုင် မသိတဲ့လူတွေ ဖြစ်ရမယ်'

'ဗျာ...နောင်ကြီးထန်ရှင် ဘယ်လိုသိပါလိမ့်'

'သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မသိတဲ့အပြင် လေ့ကျင့်ရေး ကြီးကိုယ်တိုင် သိပ်ဂရုမထားတာကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိထားတာ'

ထိုအခါကျမှ ကွမ်းစနစ်စင်သည် ထန်ရှင်၏စေ့စပ်ပုံကို ပို၍ သိလာရတော့သည်။

သူ့အား မိတ်ဆက်မပေးမီကပင် ထန်ရှင်သည် မိတ်ဆက်ပေးမည့်သူ၏အမူအရာများကို လေ့လာထားခဲ့ချေသည်ဟု

သူတို့၏စကားသံများက အတင်းအား လေ့ကျင့်နေသူကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားစေသည်။

ပထမဆုံး မျက်စိပွင့်လာသူမှာ ဖေကူးလျှန် ဖြစ်၏။

ကွမ်းစနစ်စင်တို့သုံးယောက်ကို မြင်သောအခါ အံ့သြသွားသည်။

အလို...နောင်ကြီး မီးစနစ်စင်ပါလား'

ဖေကူးလျှန် ခုန်ထလာ၏။

ဖေကူးလျှန်သည် စိတ်မြန်ကွယ်မြန် လှုပ်ရှားတတ်သူဖြစ်ရာ ထန်ရှင်အား လက်ညှိုးထိုးပြီး ဝှင်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

'ဒီကနောင်ကြီးဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းက ပညာရှိထန်ရှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်'

ကွမ်းစနစ်စင်က အံ့သြစွာပြောလေ၏။

'လူကခတ် တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်လိုထဲ နောင်ကြီးထန်ရှင်က အလိုလိုသိနေခဲ့ပါတယ်'

ဖေကူးလျှန်က ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုသည်။

ထန်ရှင်ကလည်း ပြန်လည် ဂါရဝပြုသည်။

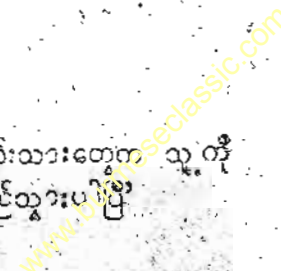
ဖေကူးလျှန်က ထန်ရှင်၏နောက်သို့ ကျော်ကြည့်၏။

နောက်ဘက်၌ ဝမ်ကန်း ရပ်နေသည်။

'နောင်ကြီးကွမ်းစနစ်စင် ဝမ်ကန်း ပြန်ပါလာသလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပြေလည်သွားကြပြီလား'

ကွမ်းစနစ်စင်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

'မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ကုန်လု ဝိဏ်းသားတွေက သူ့ကို အထင်မှားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ပြေလည်သွားပါပြီ'

သူတို့ ဤသို့ စကားပြောနေသော်လည်း ကျွန်သူလေးဦးမှာ
ဖေကူးလျှန်ကဲ့သို့ တမလားကြပေ။

အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်မြဲကျင့်နေသည်။

ထန်ရွှင်က ကွမ်းစနစ်အား ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပေးသည်။

‘သေ ကျင့်ရေးမှူးကြီး ဟိုဘက်အစွန်က လူနှစ်ယောက်ကို
အရင်က မြင်ဖူးခဲ့သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်အော်တို့ ဝမ်ဂေဟာ မြေအောက်ခန်းထဲက
လွတ်မြောက်လာတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ပါပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ထန်ရွှင်သည် ဝမ်ကန်းကိုပါ လှမ်းခေါ်ပြီး လေသံကလေး
ဖြင့် စကားပြောလိုက်သည်။

ဖေကူးလျှန်က ထန်ရွှင်အား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေ
လေ၏။

ထန်ရွှင်သည် ဖေကူးလျှန်အနီး၌ သွားရပ်ပြီး ယပ်တောင်
ကလေးဖြန့်ကာ တဖျပ်ဖျပ်ယပ်နေသည်။

ကွမ်းစနစ်သည် အစွန်၌ ဖန်မုဆရာတော်၊ တက်မုဆရာ
တော်တို့ကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုသွား၏။

ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် အနည်းငယ်မျှပင် မလှုပ်ကြချေ။

ကွမ်းစနစ်စင်တဖြည်းဖြည်းရှေ့တိုးသွားရာ အမည်မသိ သိုင်း
ဆရာကြီးနှစ်ဦး၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုနှစ်ယောက်သည်လည်း တက်မုနှင့် ဖန်မုဆရာတော်နှစ်ပါး
ကဲ့သို့ပင် အနည်းငယ်မျှမလှုပ်ကြပါ။

ကွမ်းစနစ်သည် နောက်ဆုံးလူအနီးသို့ ရောက်ကာနီးမှ
ရုတ်တရက် နောက်လှည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သိုင်းလမားအား
ထက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ၏။

‘သေပေတော့ သူလျှိုသစ္စာဖောက်’

ကွမ်းစနစ်၏ သိုင်းပညာမှာ ထိပ်တန်း၌ရှိသည်။

သူသည် ကျန်လှိုဏ်း၌ ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းဆရာကြီးဖြစ်သည်။
သို့တိုင်....

အရိုက်ခံရသူ ရှောင်တိမ်းသွားပုံမှာ အလွန်လျင်မြန် ဖျတ်
ဆတ်လှသည်။

သူလျှိုသည် ရုတ်တရက် ရှောင်တိမ်းသွားရုံမျှမက ကွမ်းစနစ်
၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းကိုပင် ခြေထောက်နှင့် ကျန်သွား
ပေး၏။

ဝမ်းကွဲနားသည် ထန်ရွှင်၏မှာကြားချက်အရ ကွမ်းစန်စင်
မလှမ်းမှကမ်းမှ လိုက်ပါသွားရာ ရန်သူကထိုသို့ တိုက်ခိုက်
နှင့် သူကလည်း ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

သူလျှိုသည် ဝမ်းကွဲကိုပင် ထပ်မံ ရှောင်တိမ်းသွား
သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် အလျှောက်မပေးဘဲ ကံဆက်မပြတ် ထ
ထိုက်ခိုက်သည်။

ဝမ်းကွဲနားကလည်း ဘေးမှ ကူညီတိုက်ခိုက်သည်။

နောက်ဆုံး၌ သူလျှိုသည် ကွမ်းစန်စင်၏ လက်ဝါး တို
ကွက် တစ်ချက်အမိခံရပြီး လွင့်စဉ်သွား၏။

'ဝန်း.....'

သူလျှို လွင့်စဉ်သွားသည်။

ထန်ရွှင်က အရေးထကြီးပြောကြားလိုက်၏။

'လေ ကျင့်ရေးမှူးကြီး၊ သူ့ သွေးကြောတွေ မြန်မြန်ပိ
လိုက်စမ်းပါ။ လုံးဝမလှုပ်ရှားပါစေနဲ့'

ကွမ်းစန်စင်က ရယ်ရင်း.....

'သူ့ အတွင်းဗဟိုရာရသွားပါပြီ။ ဘာမှ မခုခံနိုင်တော့
ဘူး။'

ကွမ်းစန်စင်၏ စကား မဆုံးမီ သူလျှို၏ မျက်နှာသည်
တဖြည်းဖြည်း ရုပ်ပျက်လာ၏။

ချွေးသီးချွေးသောက်များ စီးကျလာ၏။

တန်ရွှင်က သက်ပြင်းချပြီး ပြောသည်။

'ကျုပ်ထို့တော့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပင်ပန်းသွားခဲ့ကြ
ပြီ။'

ထန်ရွှင်၏စကားမဆုံးမီမှာပင် သူလျှိုသည် ဝန်းခနဲ လဲကျ
သေဆုံးသွားလေတော့၏။

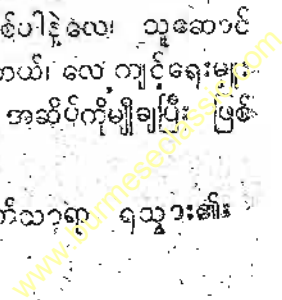
ကွမ်းစန်စင်သည် ထန်ရွှင်၏စကားကို နားမထောင်မီသည်
မှာ မှားလေပြီဟု ကြီးစွာ နောင်တရသွား၏။

'ကျွန်တော်များသွားပြီ။ နောင်ကြီးထန်ရွှင် စဉ်းစားသလို
ကျွန်တော်မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး'

ထန်ရွှင်က ကွမ်းစန်စင်အား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။
'ဒီလောက်လဲ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့လေ။ သူ့ဆောင်

ထားတဲ့အဆိုပ်ကလဲ အင်မတန်ပြင်းနေတယ်။ လေ ကျင့်ရေးမှူး
ကြီး သူ့အကြောပိတ်နိုင်ခင်မှာပဲ သူ့ အဆိုပ်ကိုမျှီချပြီး ဖြစ်

နေပုံရပါတယ်။
ကွမ်းစန်စင်မှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

၂၅၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘သု အဆိပ်တက်တာ သိပ်မြန်တာပဲ၊ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တာကို လုံးဝမမြင်ရပါကလား’

ထန်ရွှင်က...

‘သုလျှိုဟာ အဆိပ်ဆေးလုံးကို သွားကြားထဲမှာ လျှိုဝှက်ထားပုံရတယ်၊ သု့လို သု့လျှိုမှန်း ရိပ်မိသွားပြီ၊ လုံးဝမလွတ်နိုင်မှန်း သိတော့မှ အဆိပ်ဆေးလုံးခွဲအကာကို ကိုက်ခွဲပြီး ဝမ်းထဲ မျှိုချလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ဖေကုံးလျှန်သည် ထန်ရွှင်အား လေးစားစွာ ကြည့်လိုက်၏

‘သိုင်းလောကမှာ စာပေသမား ပညာရှင် ထန်ရွှင်ဟာ အင်မတန် အေးတူးအခေါ် ကောင်းတယ်လို့ ကျော်ကြားခဲ့တယ်၊ အခုတော့ လက်တွေ့ပါပဲလား’

ထန်ရွှင်က...

‘ဒီလိုလဲ / မဟုတ်ပါဘူးလေ’

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ဒီရန်သူကို သုလျှိုလို့ ဘယ်လိုမှန်း ချိပ်မိလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ထတွေ့တဲ့နေတာတောင် ကျုပ်တို့ လုံးဝမရိပ်မိဘူး’

‘ကျုပ် နောင်ကြီးဖေကုံးလျှန်ကို ဥပမာတစ်ခုပြချင်တယ်၊ တောတောင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းနေနေတဲ့သူဟာ မြို့ကြီးကိုရောက်

တာနဲ့ အဲဒီက အနံ့အသက်အားလုံးကို စူးစူးရှရှ ခံစားနိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်၊ ကျုပ်လိုသိုင်းပညာ မတတ်ကျွမ်းတဲ့လူကလဲ သိုင်းပညာ သိပ်တတ်ကျွမ်းတဲ့လူတွေကြား ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်လို အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာ ထင်းခဲနဲသိပါတယ်’

‘ဘယ်လိုများ ထူးခြားနေလို့လဲဗျာ’

‘တက်မဆရာတော်၊ ဖန်မဆရာတော်နဲ့ ဟောဟိုအစွန်ဆုံးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပျော့ပျောင်းနေတယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မသိမသာတောင့်တင်းနေတယ်၊ ဒီအချက်က ဘာကိုပြုသလဲဆိုတော့ သူဟာ အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို တကယ်မကျင့်ဘဲ ဟန်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားစေပါဘယ်’

‘ပဲလျှော်...ကျုပ်တို့ကတော့ ဒီအချက်ကို သင်္ကေတအားမိခဲ့ကြဘူးဗျာ’

‘ဘယ်သတိထားမိမလဲ၊ နောင်ကြီးဖေကုံးလျှန်ဘို့က သူ့ကို ယုံနေတာကိုး၊ သူ တကယ် အတွင်းအားကျင့်စဉ် မကျင့်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လောက်သိသာလဲ၊ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးကုန်းစန်စင် လက်ဝါးနဲ့ချိတ်တာနဲ့ ချက်ချင်း ရှောင်ထွက်သွားနိုင်တယ်၊ ရှောင်ထွက်ရုံတင်မကဘူး၊ ပြန်လှန်ပြီးတောင်တိုက်ခိုက်သွားနိုင်ခဲ့တယ်ဗျာ’

ဖေကုံးလျှန်က ခေါင်းဘဆတ်ဆတ်ငြိတ်ပြီး...

ရှင်းပါပြီဗျာ၊ ရှင်းပါပြီ

ထိုအချိန်မှာပင် တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့်
ရှိုးရှိုးသားသားပါဝင်လာသည့် သိုင်းသမားကြီး သုံးယောက်
သည် ဆတူစီးအားကျင့်စဉ် ကျင့်ရာမှ ထလာကြလေတော့၏။

အခန်း (၆၁)

မလှပသော ရေယမ္မ

ပညာရှိတန်ရှင်သည် သာသနာ့ ဘောင်ဝင် သူတော်စင်
ဦးဖြစ်သည့် တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့အား
အလျင်ဦးစွာ လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုလေ၏။
ဆရာတော်နှစ်ပါးက လက်အုပ်ချီပြီး ပြန်လည် ဂါရဝပြု

ကျန်လှိုဏ်းရဲ့ ပညာရှိ စာန်ရှင်မှတ်တယ်
ဆရာတော် ခန့်မှန်းတာ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ဟာ
အရှင်ပါပဲ။

သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ အရေးကိစ္စကြောင့် ဒကာကြီး ကိုယ်တို့ လိုက်လာတာလား'

'တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ အမိန့်အရ ဆရာတော်တို့ကို လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဆရာတော်'

'ဪ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ အင်းလေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင်ကတော့ စိတ်ဝင်စား ဖြစ်နေမှတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ စိတ်ဝင်စားတော့မှာပေါ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အခု ဘယ်မှာရှိနေသလဲ'

ထန်ရွှင်သည် မျက်နှာစိမ်း သိုင်းသမားကြီးကို တစ်ခဏကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာစိမ်းသိုင်းသမားကြီးသည် အဆိပ်တက် သေနေသည့်အလောင်းကို ကြည့်နေသည်။

ထန်ရွှင်သည် ဆရာတော်၏အမေးကို ချက်ချင်း မဖြေမသေဆုံးနေသည့်အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီ။

'ဆရာတော်တို့အုပ်စုထဲမှာ သူ့လျှိုဝင်နေတယ်ဆိုတာ ဆရာတော်တို့ သတိမထားခဲ့ဘူးနဲ့တူတယ်'

ထိုအခါကျမှ ဆရာတော်များသည် သေဆုံးနေသည့် သူ့ကို ကြည့်မိတော့သည်။

'ဘုရားရေ၊ ဒီလိုဆိုရင် မကြာခင် ကျုပ်တို့ပါ သေဆုံးရမှာလား၊ ဒကာကြီး ရောတ်လာတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ချမှတ်ပဲ'

မျက်နှာစိမ်းသိုင်းသမားကြီးသည် ရှုပ်ထွေးနေသည့် အခြေအနေများကို နားလည်သဘောပေါက်လာသဖြင့် သူ့ဘာသာ လုံ့လဖြစ်လာသည်။

တစ်မုဆရာတော်နှင့် ကွမ်းစနံစင်တို့အား ဝူခရီးစဉ်ကို ဦးပြုပါရန် ပန်ကြားသည်။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

'မိတ်ဆွေ၊ ဒီအရှင်အထွေးကြီးကို ရှင်းချင်စိတ် ရှိရင်တော့ ခက်လက်ဝင်ပါနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကတော့ မိတ်ဆွေအပေါ်မှာ လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိပါတယ်'

ကွမ်းစနံစင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သိုင်းလော့ကထဲမှာ တဖြူအမည်းပဲ ကွဲပါ့တယ်၊ အဖြူသိုင်းသမားချင်း ရောစပ်လို့ရပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို မိတ်ဆွေအားမနာပါနဲ့'

မျက်နှာစိမ်းသိုင်းသမားကြီးက အားလုံးကို ဂါရဝပြုလေသည်။

'ရှိစေတော့ဗျာ၊ ဟောဒီက ရှောင်လင် ဆရာတော်ကြီး
 ရယ်၊ ဟောဒီက ဝါဆန်းအောင်က ဆရာတော်ကြီး ဖေ
 လျှန်ရယ်၊ ဟောဒီ ကျန်လှိုင်းက ဆရာကြီးထန်ရှင်နဲ့ ဆရာ
 ကုမ်းစံနဲ့စင်ရယ်စတဲ့ ဝါခပ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးတွေကို
 အနီးကပ်ထူဆုံ ခင်မင်လိုက်ရတာကပဲ ကျုပ်အတွက် အခြေ
 ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျုပ်ပါလာတဲ့အတွက် ဝမ်းဗာဟာရဲ့ အရွပ်အ
 ကို ဖြေရှင်းတဲ့နေရာမှာ ဆေးမဖြစ်ဘဲ ဘေးဖြစ်နေမှာကိုပဲ
 ရိမ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုကြပါအတူဗျာ'

မျက်နှာစိမ်းသိုင်းသမားကြီးသည် မည့်သူ၏စကားပြန်က
 မစောင့်တော့ဘဲ ဂါရဝပြုပြီးသည်နှင့် ဘုရားကျောင်းပျက်
 မှ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

တက်မုဆရာတော်သည် ပြေးထွက်သွားသည့် မျက်နှာစိ
 သိုင်းသမားကြီး၏ ကျောပြင်ကို ကရုဏာသက်သော မျက်
 များဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထန်ရှင်က တီးတိုးပြော၏။

'သိုင်းလောကထဲမှာ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း ကျင်လည်
 တဲ့ တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသမားတွေ အများကြီး ရှိတတ်ပါတယ်
 တာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အစုအသင်းချင်း တိုက်နေတဲ့ ကိစ္စမှာ အ
 အသင်းချင်း ရင်ဆိုင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သူ သွားပါ
 တော့

ထန်ရှင်သည် သူ့အကြည်ကို တက်မု၊ ဖန်မု ဆရာတော်နှစ်
 နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့တက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

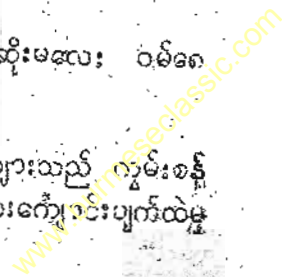
'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကဆရာတော်တို့ နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်တို့ကို
 ယ်တိုင်လာစေချင်တာပါ၊ ဝါပေမယ် လုံမလေးဝန်တို့အုပ်စု
 ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ လူအုပ်စုတစ်စု မြစ်ကြောင်းကနေ လှေနဲ့ထွက်ခွာ
 တာမယ့်သတင်းကို ရလိုက်တာနဲ့ တားဆီးဖို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်
 တားပါတယ်၊ ဝါကြောင့် ဒီကို ကျုပ်နဲ့ လေ ကျင့်ရေးမျှ ကြီး
 ပဲ လာခဲ့ရပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့သည်
 ထန်ရှင်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အလွန်ဘရာဇ်ထွ
 သွားလေသည်။

ဖေကူးလျှန်က....

'ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ လှိုင်းလေးဝန်ဆိုတဲ့ မြေဆိုးမအလေး ဝမ်းရေ
 ကက ထွက်သွားပြီသား'

ဖေကူးလျှန်နှင့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကုမ်းစန်
 နှင့် ဝမ်းကုန်းတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲမှ

အဖြစ်အပျက်များကို မသိရှိသေးသဖြင့် ဤသို့ အံ့ဩလွှားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်ရှင်ကမူ ဤအဖြစ်အပျက်များကို ကွမ်းစနစ်ထံမှ တဆင့် သိရှိပြီးခဲ့ပေပြီ။

ကွမ်းစနစ်က ထောက်ခံစကား ပြောကြားလိုက်၏။

'လုံမလေးဝန်တို့ ထွက်ခွာသွားတေး သေချာပါတယ်။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီသတင်းကို သိလိုက်တာပါပဲ။'

တက်မုဆရာတော်က...

'အင်း...ပြောလက်စနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ရဦးမလဲ စောစောက အတင်းအားကျင့်စဉ်ကျင့်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ ချစ်တစ်ဝိုက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုတင်းခံနေတာကို သတိပြုခဲ့မိပါတယ်။'

ဖေကူးလျှန်က ဝင်မေး၏။

'အဲဒါ ဘာလက္ခဏာလဲဆရာတော်'

'အဆိပ်မိတဲ့ လက္ခဏာပဲ'

ထန်ရှင်မှအပ ထိုစကားကြားလိုက်ရသူအားလုံး ထိတ်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

အားလုံးပင် တက်မုဆရာတော်၏ မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်လေ၏။

တက်မုဆရာတော်က သူ့ညီတော် ဖန်မုဆရာတော်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'ညီတော်ကော ဘယ်နှယ်လဲ'

ဖန်မုဆရာတော်က မျက်နှာမသာမယာစွာဖြင့် 'ခေါင်းညိုက်ပြီ၏။'

'နောင်တော် အတိုင်းပါပဲ'

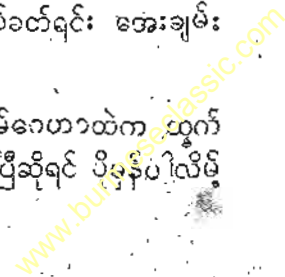
တက်မုဆရာတော်မှာ ဖန်မုဆရာတော်ကဲ့သို့ မျက်နှာမပျက်မချေ။

အထွေအကြံအရာ၊ အသက်အရွယ်အရာ၊ ပညာအရာ၊ အလွန်တရာနှင့် ကျက်နေပြီဖြစ်၍ အဆိုးတရားကို ကြံကြံ ခံနိုင်စွမ်း ရှိနေလေပြီ။

'ကျုပ်တို့ အတင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်လာတာ ကြားပြီပဲ။ ခယ်တုန်းကမှ ဒီလိုထူးခြားမှု မရှိဘူး။ ထူးခြားမှု တွေလိုက်တာကည်းက အဆိပ်သင့်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်ယူဆခဲ့တယ်။'

ထန်ရှင်သည် ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း အေးချမ်းစွာ ပြောလေ၏။

'ဆရာတော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဝမ်းဂေဟာထဲက ထွက်လာခဲ့တဲ့ လူအားလုံး အဆိပ်သင့် ခံနေရပြီဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။'

‘ဗျာ’

ဝမ်းကန်းမှာ ထခုန်မိမတတ်ဖြစ်သွား၏။

ကွမ်းစနံစင်နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့သည် ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူများဖြစ်၍ သတင်းဆိုးကို ဣန္ဒြေရရ လက်ခံနိုင်ကြလေ၏။

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တက်မုက ဖေကူးလျှန်ကို ကြည့်၍ ခပ်လေးလေး ပြောလေ၏။

‘ခကာကြီး ဖေကူးလျှန်၊ ဒီပညာရှိကြီး ထန်ရွှင်စကားက လက်ခံနိုင်လောက်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာတော်’

‘ဟို...အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လုံမလေးဝန်က ကျုပ်တို့ အတွက် သေချိန် သတ်မှတ်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ဖေကူးလျှန်က ရယ်သည်။

ထန်ရွှင်အားကြည့်၍ တိတိကျကျထပ်မေးသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး အဆိပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ထကယ်ပဲလားဗျ’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ဖြေ၏။

‘နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်၊ ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကို မေးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီပါပြီ’

‘ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ’

‘နောင်ကြီးအနေနဲ့ တက်မုဆရာတော်လို ထူးခြားချက် မတွေ့ပေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့သလဲဆိုတော့ ကိုယ်ခံအားတိုင်း အားပညာ ကွာခြားချက်ရှိလို့ပဲ။ နောင်တော့ ဒီအဆိပ်သင့်တဲ့ လက္ခဏာတွေ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်’

‘ကျုပ်တော့ မယုံဘူးဗျာ’

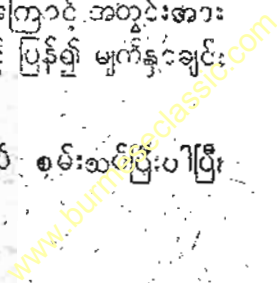
‘မယုံမရှိပါနဲ့၊ နောက်တစ်လအတွင်းမှာ အဆိပ်သင့်တဲ့ လက္ခဏာတွေ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်’

ဖေကူးလျှန်သည် ဇွတ်ပြောနေရာမှ ထန်ရွှင်၏ခိုင်မာလှသော အပြောကြောင့် သိသယဝင်လာမိသည်။

‘ညီသည်၊ စကားပြောခြင်းကို ခခတ္တရပ်ဆိုင်းလျက် အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို လေ့ကျင့်သည်။’

မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရသောကြောင့် အတွင်းအား ကျင့်စဉ်ကျင့်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းပြီး ထန်ရွှင်နှင့် ပြန်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်သည်။

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် စမ်းဆပ်ပြီးပါပြီ၊ ဘာအဆိပ်မှ မသင့်ပါဘူး’

ထန်ရှင်က ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရှင်း....

'နောင်ကြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆိပ်သင့်နေတယ်လို့ ကျုပ် အနိုင်အမာ ဆိုပါတယ်'

ဖေကုံးလျှန် ဒေါပွဲသွား၏။

'အကယ်၍ တစ်လအတွင်း အဆိပ်သင့်တဲ့ လက္ခဏာမပေါ်ရင် ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ရမလဲ'

ဖေကုံးလျှန် ဒေါသကြီးကြောင်း၊ စိတ်တိုကြောင်း၊ သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြား၏။

ယခု ကျော်ကြားသည့်အတိုင်း ဇာတိပြုလာလေပြီ။

ထန်ရှင် ဒေါသထွက်ပါ။

ရယ်၍ပြောသည်။

'နောင်ကြီးဖေကုံးလျှန် မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် လောင်းကြေးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့'

'ဟား.....ဟား.....ဟား.....ကျုပ်ကအောက်လမ်းမညာတို့ ပဉ္စလက်ပညာတို့ကို ဖော်ခွဲဘူးဗျ၊ နောက်တစ်လအတွင်း ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆိပ်သင့်တဲ့ လက္ခဏာ ပေါ်မယ်လို့ ကျုပ်မယုံဘူး။ ဘယ်သူကမူလဲ ပေါ့အောင်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ နောင်ကြီးကသာ

လောင်းတမ်းစားတမ်း ကစားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ လက်ခံပါတယ်'

'ကောင်းပြီ နောင်ကြီးဖေကုံးလျှန်၊ ဘယ်လိုလောင်းကြေးတင်မလဲ'

'နောင်ကြီး ထန်ရှင် ကြိုက်သလို လောင်းကြေးတင်ပါ'

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အထက်အမြတ်ဖြစ်တဲ့ ဦးခေါင်းကို အရှင်းတည်ပြီး လောင်းမယ်ဗျာ၊ တစ်လအတွင်း အဆိပ်မတက်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဦးခေါင်း အပြတ်ခံမယ်ဗျာ'

ထန်ရှင်၏စကားကြောင့် ဖေကုံးလျှန် ကြောင်သွား၏။

ဤမျှကြီးမားသော လောင်းကြေးတင်မှုကို ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ဆု လုံးဝမထင်မိခဲ့ချေ။

'နောင်ကြီး ထန်ရှင်'

ကွမ်းစန်စင်က ရုတ်တရက် အော်၍ သတိပေး၏။

ထန်ရှင်က စကားမပြောရန် လက်ကားပြသည်။

ဖေကုံးလျှန်က....

'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောင်ကြီးထန်ရှင်က ခေါင်းဖြတ်ကြေးလောင်းကြေး တင်မှတော့ ကျုပ်လဲ လက်ခံရဘော့မှာပေါ့'

တစ်လအတွင်း အဆိပ်တက်ရင် ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို အဖြတ်ခံမယ်ဗျာ

ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီး တက်မုသည် အတွေ့အကြုံ ရင်ကျက်သူဖြစ်၏။

သို့သော်....

လူအတွေ့အကြုံများထဲတွင် ခေါင်းဖြတ်တမ်း လောင်းကြေထင်ထတ်သည့် လူများကိုတော့ မတွေ့ဖူးသေးပေ။

တက်မုဆရာတော်သည် ရှေ့သို့ ဖာလုံဖမ်းတိုးလာပြီး....

'တော်လောက်ပါပြီ၊ တော်လောက်ကြပါပြီ၊ သိုင်းလောကအရှင်အမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက သူငယ်နှစ်စား ကလေးလေးတွေလို မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ဒကာကြီးတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လောင်းကြေးကစားတာကို ကျုပ်ကော၊ ညီတော်ဖန်မုကော၊ ဒကာကြီး ကွမ်းစန်စင်ကော၊ ဟော့ဟိုက ဒကာကြီး ဝမ်ကန်းကော ဘယ်သူမှ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ သက်ခသအတည်ခံနိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဦးခေါင်းဖြတ်တမ်း လောင်းကစားတာဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိတဲ့အတွက် ပယ်ဖျက်လိုက်ပါ၊ ကဲ...ပြောနေကြာတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့ချင်တာကြာပြီ၊ ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဟိုမှော်ကဝေမလေးကို ဘယ်လိုဖမ်းမနေသလဲဆိုတာ သွားကြည့်ကြစို့၊ အတူအညီလိုနေရင်လဲ ပေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ'

ထန်ရွှင်နှင့် ဒေကူးလျှန်တို့မှာ တက်မုဆရာတော်၏စကားကို ငြင်းပယ်ရန် ခက်သွား၏။

ဆရာတော်က ဆက်ပြောသည်။

'တကယ်လို့ မှော်ကဝေမလေးကို ဖမ်းမိခဲ့ရင်လဲ ကျုပ်တို့ အဆိပ်မိနေတာ ပြေပျောက်သွားအောင် အဆိပ်ပြေဆေးကို တောင်းရဦးမယ်'

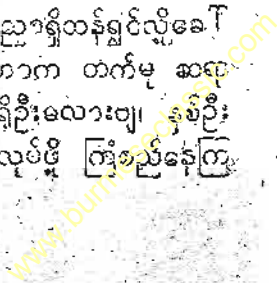
တက်မုဆရာတော်စကားမှာ ပညာရှိ ထန်ရွှင်နှင့် ဝါဆန်းတောင်မှ ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းဆရာကြီး ဒေကူးလျှန်တို့၏ လောင်းကြေးစကားထက် ပို၍တန်ဖိုးရှိသည်။

အကျိုးရှိသည်။

ထန်ရွှင်နှင့် ဒေကူးလျှန်တို့ ခေတ္တ ပြေငြိမ်းသိုက်ကြရလေတော့၏။

ထန်ရွှင်က ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ခတ် ရယ်ရယ် မောပော ပြော၏။

'သိုင်းလောကသားတွေက ကျုပ်ကို ပညာရှိထန်ရွှင်လို့ခေါ်ကြတယ်၊ အခုအချိန်မှာ တကယ်ပညာရှိတာက တက်မု ဆရာတော်ပဲ၊ ကျုပ်တို့လောက် မိုက်တဲ့လူ ရှိဦးလေးဗျာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဘယ်သူမှ အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေကြတာ'

ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဆိပ်မိထားတယ်လို့ လုံးဝ မထင်မှတ်သေးဘူးဗျာ

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောသည်။

‘လုံမလေးဝန်ကို ဖမ်းမိတဲ့အခါ မေးကြည့်တာပေါ့လေ’

‘တက်မုဆရာတော်က ချက်ချင်း ဝင်ပြောသည်။

‘အကော့ အလကား အချိန်ဖြုန်းမနေကြပါနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကို တွေ့ချင်လှပြီ၊ ခုပဲ သွားကြရအောင်’

ဆရာတော်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့မှဦးဆောင်လွှတ် တော့ရာ ကျန်လူများလည်း မနေသာတော့ဘဲ နောက်မှလိုက် ကြရတော့၏။

ကွမ်းစန်စင်နှင့် ထန်ရွှင်တို့က ‘စောင့်နေရစ်ကြဟု ပြောခဲ့ သည့်နေရာတွင် ကျန်လူဂိုဏ်းသား ခုနစ်ယောက်ခန့် စောင့်ဆိုင်း နေသည်ကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့မြင်လိုက်ကြရ၏။

တက်မုဆရာတော်တို့ကမူ ယင်းဂိုဏ်းသားများသည် ယခင် ကတည်းက ပါလာသူများဟု ထင်မှတ်နေ၏။

ကျန်လူဂိုဏ်းသားများသည် ထန်ရွှင်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့အား လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်လျက် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုကြသည်။

ကွမ်းစန်စင်က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ်မှာရှိနေသလဲ’

‘မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ စောင့်နေပါတယ်’

ထန်ရွှင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်၏။

‘မင်းတို့က ဝိသတင်းပို့ဖို့ လာကြတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စေလွှတ်လိုက် လို့ပါ။ စောစောကတည်းက ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲ ဝင်မလို့ ပါပဲ။ ဒီမှာစောင့်နေတဲ့ နောင်တော်က မဝင်နဲ့ အမိန့်ပေး ထားတယ်ဆိုလို့ ဒီမှာစောင့်နေကြတာပါ’

ထန်ရွှင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ မြန်မြန်လမ်းပြကြ’

မြင်းရသားမောင်းသမား ကျန်လူ ဂိုဏ်းသားသည် မြင်း ရထားကို ထန်ရွှင်၏ဘေးနားသို့ မောင်းလာ၏။

‘ဆရာကြီး...ကြပါ’

ထန်ရွှင်သည် ရုတ်တရက်မဝင်သေးဘဲ တက်မုဆရာတော် အပါအဝင် အားလုံးကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုသည်။

‘ဆရာတော်...တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီမြင်းရထားနဲ့ မသွားလိုဘူးဆိုရင် ဆရာတော်တို့ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးပြီး ပြေး ကြတဲ့အခါ တပည့်တော်က နောက်ဆုံးမှာ ကျန်ရစ်လိမ့်မယ်’

တက်မုဆရာတော်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားလှသည့် ထန်ရွှင်သည် သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ်ချေဘဲကား။

ထိုအခါကျမှ ထန်ရွှင်၏မျက်လုံးထဲ၌ အတွင်းအား သိုင်းပညာ၏ အရိပ်အယောင် လုံးဝ ခရှိခဲ့သည်ကို တက်မု၊ ဖန်မုနှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့ ပြန်လည်သတိပြုမိလာကြတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်က လက်ကိုဝှေ့ ယမ်းပြပြီး...

'ကျုပ်တို့ နားလည်ပါပြီ ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီး မြင်းရထားနဲ့ပဲသွားပါ။ ကျုပ်တို့အဖို့ကတော့ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ဒီလောက် ခရီးကလေးက ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး။'

ကွမ်းစနစ်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့မှာမူ မြင်းမစီးဘဲ တက်မုဆရာတော်တို့နှင့် ပြေးလိုက်၏။

ပညာရှိထန်ရွှင်၏မြင်းရထားသည် သူတို့ရှေ့မှ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းနှင်သွားလေတော့၏။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် အချိန်အတွင်းမှာပင် သိုင်းသမားကြီးများအဖို့လုံး ဖြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ဖြစ်ကမ်းနဖူးတွင် အဖာအထေး တင်းကြမ်း ပြည့်နေဆော်သည့် အဝါရောင်တောက်ပနေသည့် ဝတ်ချုံရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေသော ကျွန်လူ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ သည် လူ့နောက်၌ သိုင်းသမားအုပ်စုကြီး ရောက်လာသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့ချေ။

လတ်မပြုမိလောက်သည့်အခြင်းအရာများက သူ့ရှေ့ မြစ်တွင်း၌ ဖြစ်ပျက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကမ်းစပ်နှင့်သိမ်းမကွာသောရေထဲတွင် တပင်တိုင် ရွက်လှေကြီး ကျောက်ချထား၏။

ထိုလှေကြီးနှင့် ကမ်း၏အလယ်စပ်ကြား၌ လှေငယ်တစ်စင်း ရှိနေသည်။

လှေငယ်ဆိုသော်လည်း လူဆန်ယောက်ခန့် ချောင်ချောင် ချီချီစီးနိုင်သည်။

ထိုလှေပေါ်တွင် လူငယ်တစ်ဦး မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

ထိုလူငယ်ကား ဆန်ကွမ်းချီပေတည်း။

ရေစပ်တွင် ရေစိုနေသည့် ကျွန်လူဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်က အခြားဂိုဏ်းသားများက ချီဖိုးသယ်မ၍ ယူလာနေကြသည်။

ပုံစံအရ ထိုဂိုဏ်းသား ရှစ်ဦးသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တိုက်ခိုက်ရာမှ ရေထဲလိမ့်ကျသွားကြသည့်ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး ဂါရဝပြုလေ၏။

ထန်ရွှင်ရောက်လာသည်ကိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု ရိပ်မိ၏။

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အခြေအနေအတော်ဆိုးနေသလား’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု၏မျက်နှာမှာ အလွန်တရာ တညိုကြည့်လေးနက်နေ၏။

ဟို့နောက် ခပ်တိုးကိုးပြော၏။

‘အဲဒီရပ်နေတဲ့ သူငယ်ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး ရှစ်ယောက်စလုံး အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်၊ ဆယ်ကုန်တောင် မခံနိုင်ကြဘူး’

ထန်ရွှင်၏မြင်းရထားကို မောင်းသည် ကျန်လူဂိုဏ်းသားသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ထန်ရွှင်တို့အနီးသို့ တိုးကပ်လာတာ ဂါရဝပြုလေ၏။

ထန်ရွှင်က....

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ချင်ပါတယ်’

‘မစမ်းပါနဲ့၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး ရှစ်ယောက်တောင်ရှုံးနေမှပဲ’

ထိုဂိုဏ်းသား နောက်ဆုတ်သွားရတော့သည်။

ထန်ရွှင်က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နဲ့ ဝါဆန်းတောင်ဆရာကြီး ဖေကူးလျှန်တို့ပါလာကြပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုသည် ထိုအခါကျမှ ကပျာကယာ နောက်သို့ပြန်လှည့်သည်။

ဆရာတော်နှစ်ပါးထံသို့ခြေလှမ်းကျွဲကြီးဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

'ဆရာတော်တို့ ရောက်လာကြမှကိုး၊ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီနော်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး ကျန်းခံ့သာ လို့ မာပါရဲ့လား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် လက်အုပ်ချီရင်း နှုတ်ဆက် မေးလျှောက်လေ၏။

ဆရာတော်နှစ်ပါးကလည်း စမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်အုပ် ချီ ကြသည်။

'ဧကကြီးကိုမတွေ့တာကြာလို့ တွေ့ချင်ဇောနဲ့ ပြေးလာ ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိတော့တယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံသည် ဖေကူးလျှန်ဆက်သို့ လက် သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရုပြောသည်။

'ဝါဆန်းတောင်က နောင်ကြီးဖေကူးလျှန် ကြိုဆိုပါတယ် ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ဌာနချုပ်မဟုတ်တော့လဲ သိပ် ဧည့်ဝတ်မကျေနိုင် တူးပေါ့'

ဖေကူးလျှန်က ပြန်လည်ဂါရုပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ရတာ ငါးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီဗျာ၊ ခုလိုပြန်တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျုပ်လဲ ဝမ်းသာပါ တယ်'

ဖေကူးလျှန် အနေဖြင့် ဤသို့ ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောနိုင် လေအက်ပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကိုယ်တိုင် ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ် ကြီး၏ အသက်အရွယ်လောက် ရှိနေပြီး ဝါဆန်းတောင်၌ ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

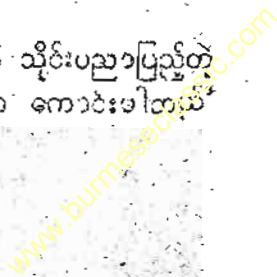
သိုင်းသမားကြီးများ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ ချိန်တွင် သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးဟု အမည်တွင်သည့် ကျီး တာကြည်နှင့် ပေါ့ကုန်းပေါင်တို့ နှစ်ဦးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နောက်နားသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

'တက်မုဆရာတော်သည် သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးအား မသိ သော်လည်း ထိုသူနှစ်ဦး၏ အမူအရာများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား စောင့်ရှောက်နေကြသူမင်း ရိပ်မိ သည်။

သူသည် ပေါ့ကုန်းပေါင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး အိုယန်ထုံ အား လှမ်းမေးလေ၏။

'ညောင်ယံပေါ်က လူငယ်က တကယ် သိုင်းပညာပြည့်တဲ့ လူငယ်ပဲဖြစ်ပါတယ်၊ သိပ်လဲ ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်'

'ဆရာတော် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'

'ဝမ်းခက်ဟာကြီးထဲမှာ သူ့ ပညာကို မြင်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရိုက်ချက်တစ်ချက်ကို သူ ခံယူခဲ့တယ်။ ကျုပ်ပဲ နောက်ဆုံး ခံခဲ့ရတယ်'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၍ ပြောသည်။

'မုန့်ပါတယ်။ ဒီသုဇယ်ဟာ ထူးခြားတဲ့ သိုင်းပညာကို တော်တော် ကျွမ်းကျင်ထားတာ မုန့်နေပြီ။ သူ့ မျက်နှာကတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ရုပ်ဖျက်ထားပုံရတယ်။ သားရေတု မျက်နှာတော် ဟုတ်ဟန်မတူဘူး'

ထိုစဉ်....

ကျိုးတာကြည်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ ခွင့်ပန်လေ၏။

သူသည် သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးထဲမှ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား ဒီလူငယ်ရဲ့ပညာကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးသပ်ကြည့်ချင်ပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံး၍ပြောသည်။

'မစမ်းပါနဲ့။ မင်းတို့ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်စလုံးထက် ပညာသာတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မခန့်မှန်းနိုင်ကြဘူးလား'

'ကျွန်...ကျွန်တော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တရုတ်ပြည်အနှံ့အပြား လိုက်ခဲ့တာပဲဗျာ'

'မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ'

'ကျွန်...ကျွန်တော် ရန်သူအတော်များများနဲ့ တွေ့ဖူးခဲ့တာ ပါပဲ။ ဒီသုဇယ်လောက်တော့ ရေထဲကျသွားအောင် ကျွန်တော် လှုပ်ပစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ သိက္ခာ ကိုလဲ ဆည်ရင်းပေါ့'

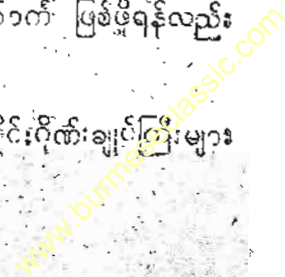
ကျိုးတာကြည်က စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး ရှစ်ယောက် ရေထဲကျပြီး ဒီဇာနည်ကုန်သည့် အချက်များကို ရည်ညွှန်းပြော ဆိုနေလေ၏။

ထန်ရွှင်ကရယ်ရင်း....

'သိုင်းလောကရဲ့ စကားပုံ တစ်ခုကို မကြားဖူးဘူးလား။ မြင်သောတောင်တစ်တောင်ထက် ပို၍မြင့်လော တခြားတောင် တစ်တောင်သည်ရှိ၏ ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ။ သိုင်းလောကမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကိုရှုံးသွားတဲ့အတွက် ဘာမှသိက္ခာကျစရာ မရှိဘူး။ နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့ကိုနိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်။ သိပ်တန်းရောက်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲလိုတယ်။ ဖြစ်ဖို့ရန်လည်း

ကျိုးတာကြည် ခေါင်းငုံ့ သွားလေ

'ဆရာကြီး ထန်ရွှင်၊ ကျွန်တော် တို့ သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ သွားမကိုက်လို့တော့ပါဘူး'

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်ပြုလေ၏။

မြစ်ကမ်းနဖူး၌ ထိုသို့ ကောင်းပြောနေကြစဉ် တစ်ပင်တစ်ရွက်လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လူအချို့ တက်လာကြကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

တက်မုဆံရာတော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ ထန်ထံအား ရှင်းပြနေလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဤသို့သော်လည်းကောင်း လုံမလေးဘက်က ကာကွယ်နေခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းဂေဟာထဲကလူ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင်လူစိမ်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ကြည့်တာ လုံမလေးဝန်ရဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးမျိုး အမိခံထားရတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ ယန်ထံ ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက လေ ကျင့်ရေးမှူးကြီးကလဲ ဝမ်းဂေဟာထဲက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စံပြောထားတာ သိကြပြီလျှင် ဝမ်းဂေဟာထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ခဲ့တာ သူ့ဆည်းခဲပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက

‘မစမ်းပါနဲ့၊ မင်းတို့ အို့ ယန်ထံ၊ လုံမလေးဝန် ဈေးပေါ်ပညာသာတယ်ဆိုတာ သုံးဗျ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ ယန်ထံမှာ အလွန်နိမ့်ချတတ်သူဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခု မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘နောင်ကြီးပေးကုးလှူနဲ့၊ မယုံကြည်ရင် ကိုယ်ကိုင် လှေပေါ်တက်ကြည့်သင့်တယ်’

အို့ ယန်ထံသည် ကျန်လူဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ကျန်လူဂိုဏ်းသည် ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ဟူဇာန်ဂိုဏ်း၊ ဇွန်းလွန်ဂိုဏ်းများကဲ့သို့ တရုတ်ပြည်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်တန်လာခဲ့သည့် သိုင်းဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်သည်။

ကျန်လူ ဂိုဏ်းသားများသည် တရုတ်ပြည် အနှံ့အပြား၌ ထောင်သောင်းချီ၍ ရှိ၏။

ရှိရှိသမျှသော သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများထက် ကျန်လူဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားအရေအတွက် များ၏။

ထို့ကြောင့်...

ကျန်လူဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ရန်လည်း မလွယ်ပေ။

ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မည်သည့်သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများကမဆို လေးစားကြရ၏။

ယခု ဖေကူးလျှန်သည် ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။

အသက်အရွယ်သည် မတိမ်းမယိမ်းရှိ၏။

သို့သော်....

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမဟုတ်ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား အမည်တပ်၍ မခေါ်သင့်ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟုသာ ခေါ်သင့်သည်။

ထို့ပြင် မယုံမကြည် မေးလိုက်သလို ဖြစ်နေ၍ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား စော်ကားသလို ဖြစ်သွားပေသည်။

ထို့ပြင် အော်ဟစ်ခေးမြန်းလိုက်ခြင်းကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား စော်ကားသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ တုံ့ပြန်စကားသံက ဖေကူးလျှန်အား နောင် ဤသို့အပြောမျိုး၊ ဤသို့သော လေသံမျိုး မပြောနှင့်ဟု သတိပေးသယောင် ရှိနေလေ၏။

ဖေကူးလျှန်ကလည်း ငါတည်းဟူသော အတ္တပြင် အမောက်တထောင်ထောင် ရှိနေသဖြင့် အခြေအနေကို ရိပ်မိသည်နှင့် အေးစက်စက်ရယ်လေ၏။

'ကျုပ်...အဲဒီလှေကြီးပေါ်မှာ လုံမလေးဝန်ကို တက်ရှာမယ်'

ကွမ်းစန်စင်သည် သူတို့၏ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား အမည်တပ်၍ ခေါ်ဝေါ်လိုက်ကတည်းက သူတို့ဂိုဏ်းအား စော်ကားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသူ ဖြစ်၏။

'နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ပိုင်တယ် ထင်ရင် လှေကြီးပေါ်မဘက်ခင် ဟိုကြားထဲက လှေငယ်ကလေးပေါ်ပဲ တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦး'

ကွမ်းစန်စင်၏ စကားသည် ဖေကူးလျှန်၏အချိန်ကို ထိသွား၏။

'ကျုပ်ဟာ ဝါဆန်းတောင်ပေါ်က မဆင်းခဲ့တာ ငါးနှစ် ခွဲနီးပြီ၊ အပျင်းကြီးတဲ့ ဖားပြုတ်ကြီးလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလှေငယ်ပေါ် ကျုပ်တက်ပြပါမယ်'

ဖေကူးလျှန်သည် မြစ်ကမ်းနဖူးမှ ရေစပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားခဲလ၏။

သူသည် ပြေးဆင်းရင်း အော်ပြောသွားသေးသည်။

'တောဒီသူငယ် လှေပေါ်မှာ နောက်ထပ် ရပ်နိုင်ဦးမယ်လို့ တော့ ကျုပ်မယုံဘူးဗျို့'

ဖေကူးလျှန်သည် ရေစပ်၌ ပေါ်နေသော ကျောက်တံ
တစ်တုံးကို ခရီးတစ်ထောက် ထောက်ကာ လှေငယ်ပေါ်
ပေါ့ပါးစွာ လှမ်းခုန်သွားလေ၏။

ကမ်းနဖူးမှ ကြည့်နေကြသည့် သိုင်းသမား အားလုံး
ဖေကူးလျှန်၏ ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာ စွမ်းအား ကောင်းစွာ
စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ချီးကျူးကြလေ၏။

ထန်ရွှင်ကမူ ပြီး၍ မှတ်ခတ်ချ၏။
“ဝါဆန်းတောင်ရဲ့ ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးပဲ၊ ဒီလောက်
စော့ ရှိမှာပေါ့”

ဖေကူးလျှန်သည် လှေကလေးပေါ်သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ
ရောက်ရှိသွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့အား လှေပေါ်မတက်မီ ပြတ်
မတိုက်ခိုက်ပေ။

ပထမ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးရှစ်ဦး တိုက်ခိုက်စဉ်
ဤသို့ အခွင့်အရေးမပေးပေ။

ပထမနှစ်ယောက်သည် လှေခံရုံကို ခြေမနင်းရမီ ရေထဲလှေ
စဉ်ကျပြီး ဒဏ်ရာရသွားခဲ့သည်။

ကျန်ခြောက်ဦးသည် လှေပေါ်ရောက်အောင် တက်နိုင်သော
လည်း မကြာမီပင် ရေထဲသို့ တစ်ဦးတည်းပြုတ်ကျကုန်တော့သည်။

ဖေကူးလျှန်ကိုမူ မည်သည့်စိတ်ကူးဖြင့် လှေပေါ်တက်ခွင့်
ပြုသည် မသိသေးပေ။

ဖေကူးလျှန်သည် တဟဲဟဲရယ်ရင်း ဆန်ကွမ်းချီအား လက်
ဝါးဖြင့် ဝင်ရိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီက ခါထုတ်ပြီး ခြေထောက်နှင့်ကန်သည်။
ဖေကူးလျှန်က ဆန်ကွမ်းချီ၏ခြေထောက်တို့ပုတ်ထုတ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏တိုက်ပွဲမှာ အလွန်ကြည့်စကားပေးသည်။

ဖေကူးလျှန် ဖိတိုက်ဖော့အခါ ဆန်ကွမ်းချီ တဖြည်းဖြည်း
ဆုတ်သွားရာ လှေဦးသို့ရောက်သွားပြီး ဆက်၍မဆုတ်နိုင်သည့်
အဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ ကြုံကြုံခံပြီး အပြင်းအထန်ပြန်တိုက်ရာ ဖေကူး
လျှန် နောက်သို့ဆုတ်ပေးရပြန်လေ၏။

လှေပဲ့သို့ရောက်ပြီး ဆက်ဆုတ်နိုင်သည့်အခါ ဖေကူးလျှန်
က တစ်ခါပြန်ထိုးစစ်ဆင်ပြန်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီ နောက်ဆုတ်ပေးရပြန်သည်။

ဤသို့ တိုက်နေသည်ကပင် ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြားသည်။
တက်မုဆရာတော်က မှတ်ချက်ချသည်။

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ခကောကြီး ဖေကုံးလျှန် ပညာသိပ်ကောင်းတယ်၊ ဟိ
သူငယ်တ ပညာကုန် မသုံးသေးလို့လားတော့ မသိဘူး’

ထိုစဉ် မြစ်ပြင်၌ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာရာ ယခင်က
ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်သည် မုန်ယိုသော ဆင်ကဲ့သို့ လှိုင်းထ
သောင်းကျန်းလာလေတော့၏။

တိုက်ပွဲဆင်နေသည့် လှေကလေးမှာလည်း လှိုင်းကြောင့်
ပို၍လှုပ်ရှားလာရာ တိုက်ပွဲဝင်သူ နှစ်ဦးစလုံး ပညာကုန်ထုတ်
သုံးရတော့သည်။

အခန်း (၆၂)

မြစ်ယံတွင်းတိုက်ပွဲ

ဆန်ကွမ်းချီ၏ တိုက်ကွက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်
လာ၏။

ဖေကုံးလျှန်မှာ မတတ်သဘဲ နောက်ဆုတ်ပေးလာရတော့
သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပဲ အစွန်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။
ဆန်ကွမ်းချီ၏ တိုက်ကွက်အားသည် လျော့ပါးမသွားပေ။

ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။
ဖေကုံးလျှန် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

ရေထဲအကျခံပြီး အရှက်ကဲ့သို့တော့မည်လော။

ထိုစဉ် ဖေကူးလျှန်ထံမှ မာန်သွင်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ တစ်ပတ် ကျွမ်းထိုးကာ လှေဦးပိုင်းသို့ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

မြစ်ကမ်းနဖူး၌ ကြည့်နေသူများသည် ဝါရင့်သိုင်းသမား ကြီးများဖြစ်၍ ဖေကူးလျှန်အနေဖြင့် ဤမျှမရှောင်လျှင် မပြန်နိုင်တော့ဟု သဘောပေါက်ထားကြသဖြင့် လုံးဝ အံ့သြခြင်း မရှိကြပေ။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချို၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ အလွန်တရာ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်သည်။

စွန်ရဲ၏ လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့် လှေဦးသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဖေကူးလျှန်ကို ပြန်တိုက်၏။

ဖေကူးလျှန်မှာ မတတ်သဘာဝဲ လှေဦးမှ တစ်ပတ်ကျွမ်း ထိုး၍ ခုန်ရှောင်ရပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရှောင်တိမ်းနေကြရသောအခါ ဖေကူးလျှန်မှာ အရှက်ကြောင့် ချွေးများသီးလာရတော့၏။

'ဒီလူငယ်ကို ငါသတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မသတ်မှဖြစ်တော့မယ်၊ တကယ်လို့ ငါမသတ်နိုင်ရင် ကျန်လူငယ်ကို တစ်သက်လုံး မျက်နှာပြုရတော့မှာ ဖဟုတ်စေဘူး'

ဖေကူးလျှန် ရှောင်တိမ်းရင်း ဤသို့ တွေးနေသော်လည်း သူ မည်သို့သတ်ရမည်မှန်း ယခုအထိ နည်းလမ်းမတွေ့သေးပေ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ကိုက်ကွက်များမှာ အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်း သည်။

လက်ဝဲဘက် တိုက်ကွက်နှင့် လက်ယာဘက် တိုက်ကွက်တို့ လုံးဝမတူညီပေ။

ဤသို့ တိုက်ခိုက်နိုင်သူမျိုးမှာ သိုင်းလောက၌ မရှိသလောက် သားသည်။

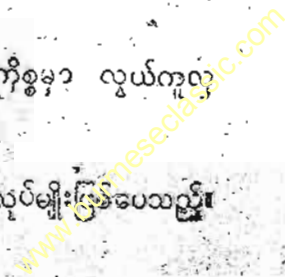
မည်သူမျှ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို အကွက်ကျကျ ထိမိအောင် ချိန်ကိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုအချက်ကို မြစ်ကမ်းနဖူးမှ သိုင်းသမားကြီးများ ကောင်းစွာ သတိပြုမိကြ၏။

သူတို့ သတိပြုမိကြောင်းကို ကုပ်တုန့်နေသည့် မျက်ခုံးကြီး သားက သက်သေပြလျက် ရှိနေပေသည်။

လေထဲ၌ ကျွမ်းထိုးရှောင်တိမ်းရသည်ကိုစွဲမှာ လွယ်ကူလှသည့်အလုပ် မဟုတ်ပေ။

လျှန်စွာ အတွင်းအား ကုန်ခန်းသော အလုပ်မျိုးဖြစ်ပေသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် တစ်ကြိမ်တွင် လေထဲ၌ ခွန်ရှောင်ရင်း ဆန်ကွမ်းချီ၏ လည်ပင်းကို စွန်လက်သည်းကုပ် သိုင်းပညာဖြင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုစိုက်ကွက်ကို ရှောင်တိမ်း လိုက်ရ၏။

ထိုတစ်အချိန်လေးကြောင့် ဖေကူးလျှန် ပဲပိုင်း၌ ခြေ တင်ရပ်ခွင့်ရသွား၏။

အို ယန်ထုံ၊ ထန်ရွှင်၊ ကွမ်းစန်စင်၊ တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်ဆရာတော်၊ ဝမ်းကန်း စသူတို့သည် လူငယ်၏ သိုင်းပညာစွမ်းကို အံ့မခန်း အံ့ဩနေကြ၏။

သိုင်းလောက၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကိုလည်း တပြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့လာကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် သိုင်းပညာ ဤမျှ ထက်မြက်လာလေ လို့လစ်ရိယနှင့် အချိန်တို့ကို အများကြီး အသုံးပြုခဲ့ရ၏။

ရွက်ပုန်းသီး ပညာရှင်များအား သတိပြုဟူသော အတစ်ရပ်သည် သိုင်းလောက၌ ရှေးမဆွကပင် တည်ရှိခဲ့သည်။

ရှေး ဆရာဆရာကြီးများသည် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သမားရိုးကျရှေးဆရာကြီးများကို လက်ရည်ထုတိုက်ခိုက်နိုင်သော ဤကဲ့သို့သောလူငယ်မျိုးကို သူတို့၏ အတွေ့အကြုံအရဆုံးဆုံး ခဲ့ဖူးဟန်တူပေသည်။

တပင်တိုင် ရွက်လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရပ်နေသူများ အား အခြားလူစိမ်းများ မဟုတ်ပေ။

လုံမလေးဝန်၊ တုထန်တို့၊ ယုမ်ရွှောက်နှင့် လုံမလေးခန်၏ အက်တော်သားများပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူတို့သည် လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်၌ မတ်တတ်ရပ်၍ တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်နေကြ၏။

လှေငယ်ကလေးပေါ်တွင်မူ အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်တို့သည် လှိုင်းလေများ အကြား အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ဤမျှပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ၌ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်မျှ ကျော်ကြားခဲ့သည့် ဖေကူးလျှန်ဟူသော အမည်သည် နိဗ္ဗိပါး ကျဆုံးရတော့မည်လော။

သူတို့သည် တိုက်ကွက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးကြလေပြီ။

တက်မုဆရာတော်က သက်ပြင်းချပြီး ညည်းညူသလို လေးသံမျိုးဖြင့် လှမ်းပြောလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ ၊ စကားကြီးလဲ သိုင်းလောကထဲ မှာ ကျင်လည်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဒီလိုသိုင်းပညာ တိုက်ကွက်မိုး- တွေဖူးကြုံဖူးခဲ့ပါသလားဗျာ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ခေါင်းခါ၏။

'မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဒီလူငယ်ရဲ့ တိုက်ကွက်တွေက ဆန်းကြယ်လွန်းလှပါတယ်။ ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်ရဲ့ လက် သီးတိုက်ကွက်တွေပါသလို၊ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ခမ်းကွက်တွေကိုလဲ လက်သီးသိုင်းသဘောမျိုး သုံးထားတယ်။ ခက်ရာခက်ဆစ်က ရော့စွက်ပြီးသုံးနေတာကိုလဲ လက်ဖျားခါလောက်စရာ ဖြစ်ပေး ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် နှုတ်ဆိုတ်သွားပြီး တိုက်ပွဲကို အကဲ ခတ်ကြည့်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ က မှတ်ချက်မျှ၏။

'အကယ်၍များ လုံမခေးဝန်ရဲ့ လက်အောက်မှာ နောက် ထပ် ဒီလိုသိုင်းသမားမျိုး နှစ်ယောက်ရှိရင် ဒီနေ့တိုက်ပွဲဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အထိနာမယ့်ဘိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပြီ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ သည် ဖေကူးလျှန်နှင့် လူငယ်တို့၏ တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်ပြီးပြီဖြစ်၍ ဖေကူးလျှန် ရှုံးတော့မည်ဟု သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဖေကူးလျှန်သည် ယခုပင်လျှင် အတွင်းအား အခတ် ကျန်နေပေပြီ။

တက်မုဆရာတော်က ရုတ်တရက်ပြောလေ၏။

'အာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကားကြီးဖေကူးလျှန် နိုင်ပါစေလို့ပဲကျုပ် တော့ ဆုတောင်းနေပါတယ် မှန်သည်။

ဤသို့ပင် အားလုံး ဆုတောင်းရပေလိမ့်မည်။

ယခုအခါတွင် ဖေကူးလျှန်သည် အထက်လမ်းဂိုဏ်းသား များကို ကိုယ်စားပြု တိုက်ခိုက်နေရသူဖြစ်ပေသည်။

သူတို့မသိသောလူငယ်မှာ မဖွယ်မရာ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု တို့ လုပ်ကိုင်နေသည်ဟု ယူဆရသော လုံမခေးဝန်၏ အကျဉ်း သမား ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဤလူငယ်ချိုးလျှင် လုံမခေးဝန်ဆိုသည့် မကောင်းဆိုးရွား မကလေးကို ဖမ်းနိုင်မည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ ဇာတိဇာစ်မြစ်ကို ဖမ်းဆေးနိုင်မည်။

ထန်ရွှင်က ယပ်ကောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း...

'မှန်ပါတယ်၊ ဖေကူးလျှန်နိုင်မှ အားလုံးအတွက်အဆင်ပြေ ပါလိမ့်မယ်'

၂၉၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုစဉ် ဖန်မုဆရာတော်က သူ့ နောင်တော်အား စောင့်
ပန် လိုက်သည်။

‘နောင်တော်၊ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ
တော် ဝင်မကူသင့်ဘူးလား၊ ဝင်ကူပါရစေ’

‘မဝင်နဲ့ ညီတော်၊ ညီတော် ဝင်ကူရင် ဖေကူးလျှန်အ
တစ်ရှက်ကနစ်ရှက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး ဖေကူးလျှန်
က အုပ်မတန်ခေါ်သကြီးတယ်၊ ညီတော်ဝင်ကူတာကို သူ လာ
ခံ လိမ့်မယ်မထင်ဘူး’

မြစ်ကမ်းနဖူး၌ အခြေအတင်စကားပြောနေကြစဉ် ဖေကူး
လျှန် အော်ပြောသည့်အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့်

‘ငါ့လက်ဝါးကို ကြည့်စမ်း’

ဖေကူးလျှန်က လက်ဝါးကို မြှောက်ပြနေသည်။

ဖေကူးလျှန်၏ လက်ဝါးသည် တဖြည်းဖြည်း က
ပြောင်းလာ၏။

သိုင်းလောကျွံ ကျော်ကြားသော သဲလက်ဝါးတည်း။

ဖေကူးလျှန်၏လက်ဝါးသည် နေရောင်အောက်၌ ထူးခြား
သောအရောင် တောက်ပလျက်ရှိသည်။

တက်မုဆရာတော်က မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဖေကူးလျှန်ဟာ သဲလက်ဝါးသိုင်းကိုအရလောက်အရောင်
ပြောင်းအောင် ကျင့်ထားနိုင်ပြီ ဆိုရင် ဟိုလူငယ်ကို သိပ်
ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး’

မြစ်ကမ်းနဖူးမှ သိုင်းသမားများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်
တဒဂ်အတွင်း လောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြောင်းလဲသွားကြပြန်လေ
၏။

သဲလက်ဝါးသိုင်းဖြင့် ဖေကူးလျှန်သည် သူ့ သိက္ခာကိုဆည်
နိုင်တော့မည်ဟု အားလုံး ယုံကြည်သွားသည်။

သို့သော် လူငယ်ကမူ သဲလက်ဝါးသိုင်းကို ဝရုစိုက်ဟန်
မရှိပေ။

သူ့ဇွန်ကို ဆန်တန်းပြီး ဖေကူးလျှန်ကို လက်ညှိုးဖြင့်
ထိုးချိန်လိုက်သည်။

‘ဗုဒ္ဓေါ...ဆုရဲတောင်းကြီး ဖေကူးလျှန်တော့ ခုကွရောက်
တော့မယ်’

ဖန်မုဆရာတော်သည် ရုတ်တရက် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

အဘယ်မှာလျှင် မရေရွတ်ဘဲခံနိုင်ပါမည်နည်း။

လူငယ်ထိုးချိန်လိုက်သည့်လက်ညှိုးပုံသဏ္ဍာန်မှာ သိုင်းလော
ကျွံ ပျောက်ကွယ်လုလု သိုင်းပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သော တာရာ

လက်ညှိုးတုခေါ်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သိုင်း
ပညာတစ်ရပ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

သူတို့စိုးရွိမ်းနေစဉ်ကာလအတွင်းမှာပင် သဲလက်ဝါး သိုင်း
နှင့် တာရာလက်ညှိုးတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံကြလေတော့၏။

‘ဝန်း...’

ဖေကူးလျှန် လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ရေထဲမကျပေ။

ဖေကူးလျှန်သည် ချက်ချင်းပင် အတွင်းအားကျင့်စဉ်လေ
ကျင့်လေတော့၏။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော် တို့သည် အရေး
တကြီးပင် ဧရဝပ်သို့ပြေးဆင်းသွားပြီး ကျောက်တုံးမှည့်ဆင်
လှေငယ်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်သွားကြလေ၏။

တက်မုဆရာတော်သည်ဖေကူးလျှန်၏ ကျော့ပြင်သို့ လက်
ဝါးဖြင့်ကပ်ကာ အတွင်းအားဖြည့်သွင်းပြီး ကူညီ၏။

အ တန်ကြာသော် ဖေကူးလျှန် မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်၊ ဒီလူငယ်က တာရာ
လက်ညှိုးအတတ်ကို တတ်ထားတာကိုး၊ တပည့်တော် ရှုံးတာ
သိပ်မဆန်းလှပါဘူး’

တက်မုဆရာတော်မှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားသည်။

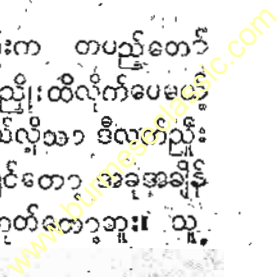
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလွန်တရာ ခေါ်သကြီးသည်ဟု
ကျော်ကြားသည့် ဖေကူးလျှန်က သူ၏ရှုံးနိမ့်မှုကို လွယ်လွယ်
တူတူ ကျေကျေနပ်နပ် ချက်ချင်း ဝန်ခံလိုက်သောကြောင့်
ပေတည်း။

ဆရာတော်က နှစ်သိမ့်မှုပေးသည်။

‘သိုင်းသမားရဲ့ဘဝဟာ ဒီလိုပါပဲ၊ အရှုံးနဲ့အနိုင်ဟာ မှုလို့
တစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်ဆိုတာလို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အထက်
အောက် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေကြတာပဲ’

ဖေကူးလျှန်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း....

‘မှန်ပါ...သူ့ လက်ညှိုးကို မြင်ကတည်းက တပည့်တော်
သတ်ထားလိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ညှိုးထိလိုက်ပေမယ့်
ဒဏ်ရာက သိပ်မပြင်းထန်လှပါဘူး၊ တကယ်လိုသော ဒီလက်ညှိုး
အကြောင်း မသိဘဲ ရဲရဲတင်းတင်း တိုက်မိရင်တော့ အခုအချိန်
မှာ တပည့်တော် စကားပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့

လက်ညှိုးက သိုင်းလောကမှာ ပျောက်ကွယ်ပြီလို့ ခြေရာနေကြတဲ့
တာရာလက်ညှိုးပဲ

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည်လည်း လှေပေါ်သို့
ခုန်တက်လာသည်။

လှေဦးတုတ် ဆန်ကွမ်းချီသည် ခေဋ္ဌကြောင်ကြောင်ရုပ်နေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံသည်ဆန်ကွမ်းချီကိုလည်းကောင်း၊
ဖေကူးသျှန်ကို လည်းကောင်း၊ ဂရုမစိုက်ချေ၊ တပင်တိုင်
ရွက်ပွေ့ကြီးရှိ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဂါရဝပြုရင်း ဘုန်းပြောနေ
သည်။

ကျုပ်ကတော့ ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ
ဖြစ်ပါတယ်။ ခေလှအုင်စုထဲက ခေါင်းဆောင်ရှိရင် ထွက်ခဲ့ပါ
စကားစမြီ နည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် သူတစ်ပါးကို အလွန်တစာ
လေးစားတတ်သူဖြစ်၍ ထိုလှေကြီးပေါ်၌ လိုမလေးဝန်သာ
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မှန်း သိလျက်နှင့် တိမ်မင်ပင် လေးလေးစားစား
ပြောဆိုနေစေသည်။

အင်္ကျီအဖြူရောင်စိတ်ဆင်ယာသည့်မိန်းကလေးသည် ရှေ့သို့
တစ်လှမ်းထွက်လာ၏။

သူမသည် သိုင်းလောက၏ လောကဝတ်ဖြစ်သည့် ဂါရဝပြု
ခြင်း အမှုကိုပင်မပြုဘဲ ရိုင်းရိုင်းမိုင်းမိုင်းပင် စတင်စကားပြော
လေတော့၏။

‘ဪ...လက်စသတ်တော့ ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်
လိုက်လာတာကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်...ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါပဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
ဖခင်ကြီး အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကတည်းက ဇနီးမရှိ ပြောနေ
လို့ ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိနေပါတယ်’

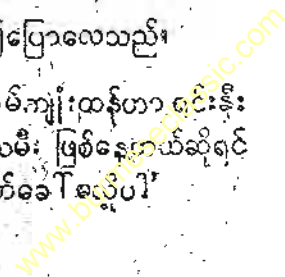
‘မိန်းကလေးက လုံမလေး ဝန်ဆိုတာထင်တယ်၊ သူ့ရဲ့ကောင်း
ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့ သမီးကော ဟုတ်ရဲ့လား’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မိန်းကလေးသည်
တရှူးရှူး တရှားရှားဖြင့် ဒေါသပွားသွားလေတော့၏။

‘ဘာလဲရှင်... ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့ သမီးမဟုတ်ရင် လုံးဝစကား
မပြောတတ်တော့ဘူးလား’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပြုံး၍ပြောလေသည်။

‘ဪ...ကျုပ်နဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး ဝမ်းကျုံးထန်တာ ရင်းနှီး
မှုရှိပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့သမီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်
ကျုပ်ရဲ့ ဌာနချုပ်ကို အလည်အပတ် ဖိတ်ခေါ်လေ့ပါ’

'ကျွန်မက သခင်ကြီး ဝမ်းကျူးထန်ခဲ့ သမီးရင်းပဲ'

'ဒါဆိုရင် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်'

'မလိုက်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ'

'မိန်းကလေး မလိုက်လိုက်အောင် ဖိတ်ခေါ်ရမှာပဲ'

'တယ်ပြီး လေလုံးကြီးတာပဲ၊ ရှင်ခေါ်ချင်တိုင်း ခေါ်လို့ ရမယ် ထင်သလား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် မိန်းကလေး၏မဘေး၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် တုထန်ဟိုအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩခွားသည်။

သူသည် တုထန်ဟိုအား တိဗက်မှ ကျော်ကြားသော ကျားပွတ် သိုင်းပညာရှင်အဖြစ် သိရှိထားပြီးဖြစ်၏။

ကုမ်းစန်စင် ပြောပြထားသဖြင့် မြေအောက်ခန်းများမှ လွတ်ကင်းရန် တုထန်ဟို ကူညီခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သိရှိပြီးဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့နှုတ်မှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောကြားလိုက်သည့် စကားကမူ...

'အလို...တိဗက်က ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးက ဘယ်နှယ်မဟုတ်မဟပ် မိန်းကလေးရဲ့ အစေအပါး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဒါလဲ အံ့တစ်ပါးပဲ'

တုထန်ဟိုမှာ ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားများကြောင့် အခံရခက်သွား၏။

သူ့၌ မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ပြော၍မဖြစ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မကြားသယောင် ဟန်ဆောင်လိုက်လေ၏။

တက်မုဆရာတော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံအား တီးတိုးပြောသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...မိန်းကလေးနဲ့ ဆက်ပြီး စကားမပြောပါနဲ့၊ လုပ်သင့်တာကို ဆက်လုပ်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်'

'ဆရာတော်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ'

'ဒီလူငယ်ကို အနိုင်တိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို အမိဖမ်းသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ညီတော် ဖန်မုဆရာနဲ့ ဟိုလူငယ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်'

'လူ့ တစ်ပါးတည်းနဲ့တော့ ရမယ်မထင်ဘူး'

'ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျုပ်တို့ထံ ဝင်ပါတာပေါ့၊ သိုင်းလောကကြီးအတွက် စွက်ဖက်ရတာပဲလေ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုန်ထံသည် ခေါင်းညှိစွာပြောပြီး ပဲပိုင်းသို့ ဆုတ်သွားလေ၏။

ဖန်မုဆရာတော်သည် နောင်ဖော် တက်မုဆရာတော်ထံမှ အခွင့်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ရင်ဆိုင်လေတော့၏။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်လုံးထဲ၌ ကြည်လင်နေသော အခြေအနေကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သဖြင့် ကမန်းကတန်း မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ဒကာလေး...မင်းရဲ့နာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်ကို မေးတာလား’

အဖြေက ကောင်းသည်။

မေးခွန်းကို နားလည်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်။

ဖန်မုဆရာတော် အားတက်သွား၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒကာလေးကို မေးနေတာပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီး....

‘မှတ်မိပြီ...မှတ်မိပြီ၊ ကျုပ်နာမည် ဆန်ကွမ်းချိုတဲ့’

တက်မုဆရာတော်က နောက်မှနေ၍ သတိပေးလိုက်၏။

‘ညီတော်...လူမိတာတဲ့ အဆိပ်ဆေး ပြယ်နေပုံ ရပြီ၊ သေ သေချာချာပေးစမ်း’

ဖန်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိစွာပြောပြီး....

‘ဒကာလေး...ဝမ်းဗေဒကထဲက အဆိပ်ဆေး သောက်ခဲ့မိ သလား’

လှေကြီးပေါ်မှ အကဲခတ်နေသည့် မိန်းကလေးသည် ဆန် ကွမ်းချိုနှင့် ဖန်မုတို့ အပြန်အလှန် စကားပြောနေသည့်ကို တွေ့ သောအခါ အခြေအနေမဟန်တော့သည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့အစားကို ဆွဲထုတ်ပြီး တဝှမ်းဝှမ်းပြင် အောင် ဝေ့ယမ်းပြီး ကမိန့်ပေးလေတော့၏။

‘အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှင့်ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ တရုတ် ဘုန်းကြီးကို သတိပစ်လိုက်ပေတော့’

ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်လုံးများ ညိုမှောင်သွားပြီး လှေကြီး ပေါ်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

‘တာလျညိုကြည့်နေတာပဲ၊ ရှေ့က တရုတ်ဘုန်းကြီးကိုသတ် စမ်း’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဖန်မုဆရာတော်အား တရကြမ်းတိုက်ခိုက်
တော့သည်။

မိန်းကလေးသည် ဓားကို မရပ်မနား ဝေ့ ယမ်းရင်း အရူး
လို အော်ဟစ်နေ၏။

'သတ်...သတ်...အသေသတ်'

'သတ်...သတ်... အသေသတ်'

ဖန်မုဆရာတော်သည် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေ
ကြောင့် အထူးလုံ့လဝီရိယထား၍ ခုခံတိုက်ခိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက်စစ်ဆင်မှု ပြင်းထန်သောကြောင့် ဖန်မု
မှာ ခံစစ်ဖြင့်သာ ခုခံနေရတော့သည်။

'အင်း...ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ပညာကောင်းတဲ့ ရန်သူ
မျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ သူ့ကို မရှုံးအောင် ကြိုးစားရမယ်၊
သူ့ကိုရှုံးရင် ရှောင်လင်ကျောင်းဆော်ပါ သိက္ခာကျသွားလိမ့်
မယ်'

ဖန်မုဆရာတော်သည် သူ့ အသက်ထက် ရှောင်လင်ကျောင်း
တော်၏ အရှက်ကို တကယ်ရန် အရေးကြီးသည်ဟု ခံယူထား
သည့်အလျောက် ဆန်ကွမ်းချိုအား တရကြမ်းခုခံတော့သည်။

သူ၏ခဏတေးကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်သဖြင့် ဆန်
ကွမ်းချိုမှာ တဖြည်းဖြည်း အခက်အခဲတွေ့လာရသည်။

'သတ်...သတ်...အသေသတ်'

'သတ်...သတ်...အသေသတ်'

အင်္ကျီဖြူမိန်းကလေး၏ အော်သံကလည်း မြစ်ထဲ၌ လွင့်လှံ
နေသည်။

သို့သော်...

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဖန်မုဆရာတော်အား မိန်းကလေးလိုချင်
သလို မသတ်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။

ဖန်မုဆရာတော်သည် တက်မုဆရာတော်ကဲ့သို့ပင် နရှောင်လင်
ကျောင်းတော်၏ ဝါစဉ်ကြီးဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်၏။

သိုင်းပညာသည်း ကောင်းသည်။

အကယ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုကသာ တာရာလက်ညှိုးသိုင်းကွက်ကို
သုံးပါက တစ်မျိုးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

သို့တိုင်...

ဖန်မုဆရာသော်တို့၏ ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကြီးသည်
သိုင်းတက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။

ထိုကျောင်းတော်၌ တာရာလက်ညှိုးသိုင်းပညာ မဟုတ်သော်
လည်း အခြားသော လက်ညှိုးတိုက်ကွက်များကို ဖန်မုဆရာမုဆရာ
ဦး ဖြစ်သည်။

ကွမ်းတစ်ယခုညက်ခန့် ကြာသည်အထိ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့ အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးထံမှ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟိ...လက်ညှိုးသိုင်းကွက်ကို သုံးပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ပွဲရှည်အောင် လုပ်နေသလဲ’

ထိုအမိန့်ပေးသံသည် ဖန်မုဆရာတော်အတွက် သေမင်းခေသံပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက အရေးတကြီး သတိပေးသော်လည်း

ဆရာတော် လက်ညှိုးကို မပြင်ပါနဲ့၊ ရှောင်ပါ။ တက္ကသိုလ်တော် ဝင်ကုမယ်’

‘ဝိုး’

တာရာလက်ညှိုးဖြင့် ဆိုက်ခိုက်ရာ ဖန်မုဆရာတော်က ဆက်ခဲခဲရှောင်တိမ်းသွားနိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံနှင့် မျက်နှာဆုံဆိုင် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

‘သတ်...သတ်၊ အဲဒီ အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ အဖေကြီးကိုပါသတ်’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ကိုပါ တိုက်ခိုက်တော့သည်။

အိုယန်ထုံသည် ဆန်ကွမ်းချီအား ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပေ။

တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်တိမ်းသည်။

နောက်ထပ် ကွမ်းတစ်ယခုညက်ခန့် ကြာသောအခါ ဆန်ကွမ်းချီမှာ အသက်ရှူဖြင်းထန်လာပြီး နဖူးမှ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ကျဆင်းလာတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် လုံးဝ ပေါ့ဆခြင်းမရှိဘဲ ရှောင်တိမ်းသည်။

‘ဒီလူဝယ်ဟာ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သိုင်းပညာရှင်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နောင်ကြီး ဖေကူးလှန်နဲ့ ဖန်မုဆရာတော်တို့ကို တိုက်လိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့အတွင်းအားတွေကို တော်တော်များများ သုံးစွဲခဲ့ရပြီးပြီ။ သူ့ကို အားကုန်အောင် လုပ်နိုင်ရင် အများကြီး အဆင်ပြေနိုင်တယ်’

လှေကြီးပေါ်မှ တုထန်ဟိုနှင့် တွမ်ရွှောက်တို့သည် ဆန်ကွမ်းချီအတွက် စိုးရိမ်ကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

အသက်အန္တရာယ် ကြုံတွေ့မည်ဆိုပါက အချိန်မီဝင်ကယ်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားမိကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏တိုက်ကွက်မှာ ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ပို၍ပို၍ ဆန်းကြယ်လာသည်။

သို့သော်...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ပျာပျာသလဲမဖြစ်ချေ။

လျှိုမြို့ကို အဓိကထားပြီး ရေရှည်ဆွဲ၍ တိုက်ပွဲဆင်ပါမှ ဆန်ကွမ်းချီအားဖြင့် မီးစာကုန်ဆီခန်း အခြေအနေသို့ ဆိုက် ရောက်မည်ဟု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထု ယူဆထားသည်မဟုတ် ပါလား။

တက်မုဆရာတော်ကမူ ဆန်ကွမ်းချီ၏ သိုင်းပညာစွမ်းစွာ အထိက်အလျောက်သိထားရာမှ ယခုကဲ့သို့ လျှမ်းလျှမ်းခေတက် အစွမ်းထက်ခန့်ခွဲကြောင်း ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သိလိုက်ရသော အခါတွင်မူ သိုင်းလောကအတွက် ရင်လေးသွား၏။

ဤကဲ့သို့လူမျိုး နှစ်ယောက်လောက်ကိုသာ လိုမလေးဝန် ထိန်းချုပ်သူ နိုင်ပါက သိုင်းသောကရီ ထိပ်သီးသိုင်းဂိုဏ်းကြီး များ အကြီးအကျယ် ခုက္ခရောက်မည်မှာ သေချာနေသည်။

ယခုမင်လျှင် သေချာသလောက် ဖြစ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီအား အလွန်ခင်မင်လှသော ရုပ်ဆိုးဆိုးလူငယ် ကလေး၏ သိုင်းပညာသည်လည်း ထိုဆန်ကွမ်းချီလောက်မင် သိုင်းပညာထက်မြက်နေကြောင်း ခန်းမကြီးထဲမှ အတွေ့အကြုံ အရ သိရှိခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော့။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အချိန်ရသွားသည့်ဘီးပမာ အဆက်မပြတ် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုမှာ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ပို၍ ဝရုစိုက်နေတော့သည်။

တစ်ချက်မှားသည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီ၏လက်ချက်ဖြင့် ကြီးစွာ သော အတွင်းခက် ရရှိသွားနိုင်သည်။

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထု၏ပရိယာယ်ကို ရိပ်မိကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆန်ကွမ်းချီ အားမကုန်မီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန် ထု အနေဖြင့် အကြီးအကျယ်ခက်ရာရနိုင်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တက်မု ဝင်ကူရန် ဟန်ပြင်နေကြတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အခဝးဆီမှ ပခလွသံသံ သံ ပျံ လွင့်လာ၏။ သာယာလှသော ပခလွသံသည် ဝေလှိုင်းကို ခိုစီးလျက် ဖြစ်ယံသံ၌ တိုက်ပွဲဆင်နေသူများဆီသို့ တအားအား တပြိုင်တပြိုင် ပျံ လွင့်လာသည်။

သိုင်းသမားအားလုံးအတွက် မယုံနိုင်စရာအဖြစ် သူတို့ရှေ့ မောက်၌ ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

အပြင်အထန် တရကြမ်းတိုက်ခိုက်နေသော ဆန်ကွမ်းချီ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ချက်ချင်း ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

ထိုသို့ ရပ်ဆိုင်းသွားသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထု အသက် ရှူချိန် ရသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အို ယန်ထု သည် ဝေးကြောင်သွားသော ဆန်ကွမ်းချီ၏ ရင်ဝသို့ ရိုက်ချရန် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပူး၍ သူ့ ရင်ဝ၌ လက် အုပ်ချီသလို ပူးလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီမှာမူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထု ကို မြင်ဟန်မတူ။ သေထဲ၌ ပျံ လွင့်လာသည့် ပခလွသံကိုသာ လိုက်၍နားစူး နေသည်။

သေတော့မည်။

၃၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု တစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချို သွေးပွက်ပွက် အန်သွားတော့မည်။

မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကို မလုပ်နဲ့' ယွမ်ရွှောက်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးကိုကာကွယ်ရန် ဂိုဏ်းချုပ် အိုယန်ထုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏အကြားသို့ ရန်ဝင်လာ၏။ ယွမ်ရွှောက်ရောက်ရှိလာသည်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထု မတိုက်ခိုက်ပါ။

အိုယန်ထု သာတိုက်ခိုက်လျှင် ယွမ်ရွှောက်လည်း ကာကွယ်နိုင်မည်ဟုတ်ပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိအားလုံးဝမတိုက်တော့သည့်လူတစ်ဦးအား အဘယ်မှာလျှင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ရက်ပါမည်နည်း။

ပလေ့သံကမူ လေထဲ၌ ဝဲယုံလျက်ရှိနေသေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ငေးဝိုင်မြဲ ငေးဝိုင်နေဆဲ။

ဖြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ကျန်လူဂိုဏ်းသားများနှင့် မလှနှင့် စင်းပေါ်၌ ရပ်နေကြသည့် သိုင်းသမားများအားလုံးသည် ထိုပလေ့သံ နှစ်သည့်အရပ်က လာနိုင်သည်ကို ခန့်မှန်းနေကြ၏။

ခန့်မှန်းရင်း ပလေ့သံထဲ၌ နစ်မျောကုန်ကြတော့သည်။ လူအားလုံး ငြိမ်သက်ဆည်းတော့မဟုတ်ပါ။

ဆွေ့ဝဆွေ့ခန့် ဒေါသထွက်နေသည့် လူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေသည်။

ထိုလူမှာ အကျီအဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လုံမလေး ဝန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

'ရှင်...ဘာလုပ်နေတာလဲ'

မိန်းကလေးသည် စူးရှသောအသံဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေးအော်သံကို မကြားချေ။

ပလေ့သံကိုသာ နားထဲ၌ ကြားနေသည်။

ပလေ့သံကိုခင်းစိုက်နားထောင်နေသည့် ပုံစံက မိန်းကလေးအား ပို၍ဒေါသထွက်စေတော့သည်။

'ရှင် တယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင်ရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ အဝါရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားတဲ့ အဘိုးကြီးကို သတ်ခေ' ဆန်ကွမ်းချို ငေးဝိုင်နေဆဲ။

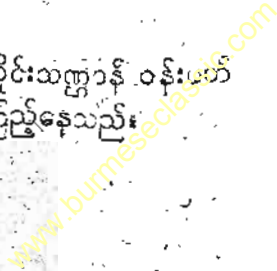
သူမသည် လက်ထဲမှောင်းကို တဝှီးဝှီးဝှေ့ယမ်းလျက် ထပ်မံအော်ဟစ်ပြန်၏။

'သတ်...သတ်...မြန်မြန်သတ်'

'သတ်...သတ်...မြန်မြန်သတ်'

ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်လုံးများသည် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝန်းပတ်နေသည့် မိန်းကလေး၏ဝေးအား ငေးကြည့်နေသည်။

သူ့သော် လူကတော့ မလှုပ်ရှားပေ။

ပလ္လေသံသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြနေသည့်အလား ဆွေးမြည့်ဖွယ်ရာ ပေ.ထွက်မြဲပေ.ထွက်နေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှအပ လူအားလုံး ပလ္လေသံကြောင့် ဝေးဝိုင်သွားကြသည်။

လူအားလုံးဝေးဝိုင်နေခိုက် ဆန်ကွမ်းချီ၏ရှေ့၌ ကာကွယ်ထားသည့် ယုမိရှောက်သည် အလွန်တကြား ထအော်တော့သည်။

အစဆရာကြီး...အဘဆရာကြီး

သူသည် ထိုစကားနှစ်ခွန်းကို အော်ဟစ်ပြီးနောက် လှေငယ်မပေါ်မှ ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ထိုမှတစ်ဆင့် ကမ်းစပ်သို့ ခုန်ထက်ကာ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

လူလိုလို မျောက်လိုလိုနှင့် ရုပ်ဆိုးလှသော ဤလူငယ်သည် ယုမိရှောက်ဟု အမည်တွင်သည်။

လူငယ်အပေါ်၌ အလွန်တရာ သံဃောဇဉ်ကြီးလှကြောင်း တက်မု၊ ဖန်မု၊ ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဖေကူးလျှန်ပင် သိရှိကြသည်။

ဤမျှသံဃောဇဉ်ကြီးပါလျက် ယခု ပလ္လေသံကြားရသောအခါမှ အစိတ်ကြောင့် အလွန်တကြား ပြေးထွက်သွားရပါသည်။

သူတို့ သဘောပေါက်ခြင်း၊ နားလည်ခြင်း မရှိကြပေ။

တစ်ခါအချိန်အတွင်း အလွန်တရာ ပေါ့ပါးစွာ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုရုပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်လေး၏ကိုယ်ပေးပညာ ထက်မြက်ပုံကိုမူ သူတို့ နားလည်သပေါက်လိုက်ကြသည်။

ပလ္လေသံသည် ထိုနေ့၌ပင် ရုပ်ဆိုးသွားသည်။ သို့သော် ပဲတင်သံအရှိန်အဟုန်ကမူ မြစ်အတွင်း၌ ယုံ့လွင့်နေဆဲ ရှိသေးသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် လှုပ်ထစ်ပြက်ခုန်ဝင်သွားပြီး ဆန်ကွမ်းချီ၏သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်၏။

ပေါ့စင်ကလည်း အရေးတကြီး လှမ်းပြေးသည်။

ဦးစူးချုပ်ကြီးနဲ့ နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်၊ မိမိန်းကလေးကို လူထိပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ အခုဒုက္ခရတုန်းဝင်ဖမ်းကြပါ။

ဖေကူးလျှန်က ချက်ချင်းထောက်ခံ၏။

ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုလူထိပေးလို့မဖြစ်ဘူး။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု...က...

နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်၊ မိမိန်းကလေးကို ပမ်းဖိုက်စွဲကို ခင်ဗျားပဲတာဝန်ယူလိုက်ပါဗျာ။

ဖေကူးလျှန်က ခေါင်းညိုဝှက်၏။

စိတ်ချ... ကျုပ်ပဲတာဝန်ယူလိုက်ပါမယ်။

ဖေကူးလျှန်သည် လှေကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လောင်းလှေကလေး ဆယ်နှစ်စင်းသည် မြစ်ပြင်အနှံ့ မှထွက်ပေါ်လာပြီး တပင်တိုင်ရွက်လေကြီးရှိရာသို့ လျော်ခတ်လာတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုန်ထူးမှလွဲ၍ မည်သူမျှသတိမပြုခဲ့ကြပေ။

မိန်းကလေးသည် ဖေကူးလျှန် ခုန်ဘက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ အေးအေးဆေးဆေးပင် ရင်ဆိုင်သည်။

သည်မိန်းကလေး သွေးအေးသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရှင်ဟာ ဝါဆန်းတောင်က ဆရာကြီး ဖေကူးလျှန် ဟုတ်ရဲ့လား။

ဖေကူးလျှန်သည် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံတတ်ပြီး ဆိုးညစ်သော စိတ်သားရှိသူ ဤမိန်းကလေးအား သိုင်းလောက်ထုတ်တံတိုင်း နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မပြုဘော့ချေ။

‘ဟုတ်တယ်...ဝါ ဖေကူးလျှန်ပဲ’

ပူမသည် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ ထုထန်ဟိုအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘တိဗက်သိုင်းဆရာကြီး၊ လှေဝမ်းထဲက ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော်ကို အပြင်ထုတ်ခဲ့စမ်း’

ထုထန်ဟိုသည် လှေဝမ်းထဲသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။ သူ့အနေဖြင့် ဆေးမိထားသို့မဟုတ် ဟန်ဆောင်ထားသဖြင့်

ခိုင်းသည်အတိုင်း လုပ်နေရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ခိုင်းသည်အတိုင်းမလုပ်ပါက သူ့အပေါ် သံသယဝင်သွားပေလိမ့်မည်။

မိန်းကလေးသည် ထုထန်ဟို ခုန်ဝင်သွားသည်ကို ကျေနပ်စွာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

ထိုနေ့က ဖေကူးလျှန်ဘက်သို့ မျက်နှာ ပြန်လှည့်သည်။ ‘ရှင်က ကျွန်မကို ဖမ်းနိုင်မယ် ထင်နေသလား’

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းမှာ ဘာသိုင်းပညာ ရှိလို့လဲ၊ မြေခွေးလို ကောက်ကျစ်တဲ့ ဘာကိစ္စကိုပဲ ချီတာဂွံစွာ ဝါက ဘာပြန်လို့မဖမ်းနိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းကိုဖမ်းပြီး စင်ရောတေ့စစ်ဆေးခမယ်’

‘ဟင်း...ဟင်း...ရယ်စရာတောင် ကောင်းသေး၊ ကျွန်မကို ဖမ်းဖယ်အစား ရှင်ကိုရှင်လိုခိုအောင်သာလုပ်ပါ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို ပြန်ဖမ်းမယ့်အဖြစ်မျိုး မဆောက်ပါစေနဲ့’

ထိုအချိန်မှာပင် ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော်သည် မိန်းကလေးတေးသို့ ရောက်လာတော့၏။

ဆေးမိထားသူများဖြစ်၍ ဝိုင်နေကြသည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့ခါးကြားမှဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော်ခေ့၌ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး’

‘ရှင်တို့ကို ကျွန်မ အမိန့်ပေးနေတယ်၊ ဟောဒီက ဝါဆန်းတောင်က ဖေကူးလျှန်ကို သတ်ကြစမ်း၊ အသားတခြား အရိုးတခြား ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး သတ်စမ်း’

ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော်သည် အမိန့်ပေးသံကြားလိုက်သည်နှင့် ထုထို၏ ဓားများကို ဆွဲထုတ်ကာ ဖေကူးလျှန်ဆီသို့ ခုန်ဝင်သွားလေတော့၏။

ဖေကူးလျှန်သည် ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော်အား ဂါရဝပြုခြင်း နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုလုပ်နိုင်တော့ပါ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဒေးစက်ဝိုင်း နှစ်ခုကို လွှတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနေရတော့သည်။

ချင်းချန်ဂိုဏ်း၏ ဓားသိုင်းမှာ ဟူတန်ဂိုဏ်း၏ ဓားသိုင်း လောက် မထက်မြက်ဟု ဆိုသော်လည်း ကြံ့အတိုးကြီး နှစ်ဦး ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ကမူ အမှန်တကယ် ထက်မြက်လှသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် အကျပ်အတည်း ကြုံနေရသည့် ဖေ ကူးလျှန်ကို လမ်းမြင်နေရသဖြင့် ချက်ချင်း အော်ခေါ်သည်။
'နှောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်... ဒီလေ့ပေါ်ကို ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ ဒီမှာ ပြင်ဆင်ချိန် ရနိုင်ပါတယ်'

ဖေကူးလျှန်သည်မတတ်သာတော့သဖြင့် တစ်ဖုဆရာတော် အကြံပေးသည့်အတိုင်း လှေကြီးပေါ်မှ လှေငယ်ပေါ်သို့ ပြန် လည် ခုန်ဆင်းသွားရသည်။

ဖန်မုဆရာတော်သည် လှေငယ်အတွင်းမှ တွေ့ရသည့် ဓား တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး ဖေကူးလျှန်ဂါသို့ ပစ်ပေးလိုက် သည်။

ဖေကူးလျှန်က လျှင်မြန်စွာ ဖမ်းယူပြီး လှေကြီးပေါ်သို့ ပြန်လည်ခုန်တက်သွား၏။

ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော်သည် ဖေကူးလျှန် ကုန်သတ်ပေါ်၌ မရပ်နိုင်အောင် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။

'သတ်...သတ်...မြန်မြန်သတ်'

'သတ်...သတ်...မြန်မြန်သတ်'

မိန်းကလေး၏ အမိန့်ပေးလံကလည်း စည်းချက်လိုက်သလို မှန်မှန်ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဖေကူးလျှန်၏ပညာသည် အလွန်ခက်ခဲသဖြင့် နှစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင် ထိုးခုတ်နေနိုင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လောင်းလှေ ငယ်များသည် တပင်တိုင် ရွက်လှေကြီးစား ဖက်ဝိုင်းပမာ လှည့်ပတ်နေတော့၏။

လှေတစ်စင်းစီတွင် အဖာအထေး ဗဒ္ဒပုပါဒ်သည့် အဝတ် အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကျန်လူဂိုဏ်းသား လေး ယောက်စီ ပါရှိသည်။

မိန်းကလေးသည် လှေဆယ်နှစ်စင်း ဝန်းရံထားသည့်အဖြစ် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချက်ချင်း အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလေ တော့သည်။

'ကျွန်းရှောင်ဟို... လောင်းလှေဆီက လူတွေ ဒီလှေပေါ် တစ်ယောက်မှ ခြေမချစေနဲ့'

ကျွန်းရှောင်ဟိုသည် ချက်ချင်းပင် လေ့ခမ်းထဲသို့ ဝင်သွား သည်။

သူပြန်ထွက်လာသောအခါ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဓားသမား ဆယ်နှစ်ယောက် ပါလာသည်။

ထိုလူများသည် လှေကြီး၏ ကုန်းပတ် ပတ်ပတ်လည်တွင် နေရာယူလိုက်ကြ၏။

တက်လာသည့် လူမှန်သမျှကို သူတို့ တိုက်ခိုက်ခုတ်ထစ်ပေ တော့မည်ဖြစ်သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် သူတို့ပတ်လည်၌ လောင်းလှေ ဆယ် နှစ်စင်း စက်ဝိုင်းပမာ လှည့်ပတ်နေသည်ကို ကောင်းစွာရိပ်မိ၏။

လှေပေါ်၌ ပါလာသူများကို အကဲခတ်ပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံသား မေးမြန်းမိတော့သည်။

အခု ဝိုင်းပတ်ထားတဲ့ ဇလားလှေပေါ်က လူတွေဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံရဲ့ တပည့်တွေ ဟုတ်ပါရဲ့သား။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံက ခေါင်းညိတ်ပြန်။
ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တပည့်တွေပါ။ သူတို့ကို ရေသွန်းလေးဆယ်ရှစ်ဖော်လို့ ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။

ကျုပ်လဲ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒီရေသွန်း လေးဆယ်ရှစ်ဖော်ဟာ ပျူဟာနောင်မျိုး တစ်မြောက်ထားတဲ့အပြင် တစ်ဦးချင်းလဲ သိုင်းပညာ ထူးချွန်တယ်လို့ ကြားသိခဲ့ရဖူးပါတယ်။

အဲဒီသောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။
ထိုစဉ် ကမ်းပေါ်မှ ထန်ရွှင်က အနီရောင် အလံကလေး တစ်ခု လှုပ်ပြနေသည်။

အိုယန်ထံသည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး တက်မုဆရာတော်အား မှာကြားသည်။

ဒီလှေပေါ်မှာတော့ ဆရာတော်ပဲ ဦးဆောင်ကွပ်ကဲပါတပည့်တော်ကတော့ နောင်ကြီးထန်ရွှင်နဲ့ ပြန်ညှိနှိုင်းရဦးမယ်။

ကောင်းပါပြီ ကျုပ် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ထားလိုက်ပါမယ်။

အိုယန်ထံသည် ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်လည်ခုန်တက်သွားတော့သည်။

ထန်ရွှင်၏အနီးတွင် ကွမ်းစနစ်စဉ်နေသည်။

ကွမ်းစနစ်စဉ်သည် လှေတုန်းပတ်ပေါ်၌ ရပ်နေသည့် ဓားသမား ဆယ်နှစ်ဖော်ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ရှင်းဖြူနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖေကူးလျှန်သည် ချင်းချန် ခွေးနှစ်ဖော်၏ တိုက်စစ်အတွင်း၌ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ရှိနေတော့၏။

တက်မုဆရာတော်က ဖန်မုဆရာတော်အား...

ညီတော်... ဒကာကြီး ဖေကူးလျှန် ခုက္ကရောက်နေပြီ။ နောင်တော်သွားပြီး ကူလိုက်ဦးမယ်။ နှစ်ယောက် နှစ်ယောက် ချင်းဆိုရင် ချင်းချန်ခွေးနှစ်ဖော် ဒီလောက် တိုက်စစ်ဆင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

စိတ်ချပါ နောင်တော်၊ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ။ ဆန်ကွမ်းချိုကိုထိန်းထားဖို့ တာဝန်ပဲရှိတယ်။ နောင်တော်ပဲသွားကူလိုက်ပါ။ တက်မုဆရာတော်သည် လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားခဲ့လေတော့၏။

ထိုအခါကျမှ ဖေကူးလျှန် အသက်ရှူပေါက် ချောင်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လုံမခလေးဝန်သည် သွေးကြီးပေါ်မှ ဆန်ကွမ်းချိုရှိရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ချလာ၏။

ဖန်မုဆရာတော်သည် ချက်ချင်းပင် လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချသည်။

သို့သော်...

မိန်းကလေး၏သိုင်းပညာက မခေသဖြင့် ရေထဲကျအောင် မရိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် လုံမလေးဝန်သည် ဆန်ကွမ်းချိုဘက်သို့ ရောက်သွားရာ လက်ညှိုးလက်ခလယ်ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ သွေးကြောကို ထိုးဖွင့်လိုက်၏။

ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ရင်ဆိုင်သည်။
ဖန်မုဆရာတော်သည် လုံမလေးဝန်က ဆန်ကွမ်းချို၏ သွေးကြောအား ထိုးဖွင့်သည်ကို မြင်ရသောအခါ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်တော့သည်။

လုံမလေးဝန်က ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းကလေး ငါးချောင်းဖြင့် ဖန်မုဆရာတော်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကုတ်ဆွဲ၏။ လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် ရင်ဝဲသို့ ထိုးစိုက်သည်။ ဖန်မုဆရာတော်က သူ့လက်ကိုရုပ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်စောင်း၍ ရှောင်သည်။

လုံမလေးဝန်အား ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်သည်။ ရေထဲလေ့ထဲ၌ အသီးသီးတိုက်ခိုက်နေသည့် တိုက်ပွဲများအား စောင့်ကြည့်နေသူမှာ တုထန်ဟိုသာ ဖြစ်၏။ သူသည် လုံမလေးဝန်ဘက်မှ တက်နိုင်သမျှ ဝင်မကူဘဲ နေသည်။

လုံမလေးဝန်မှာ သူ့အာရုံနှင့်သူဖြစ်နေ၍ တုထန်ဟိုကို လုံးဝ ဝင်ရုံမစိုက်နိုင်ပေ။

သို့ရာတွင်....
သူမသည် ဖန်မုဆရာတော်ကို ရေရှည်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း မရှိ

အတွင်းအားပညာချင်း ကွာခြားသဖြင့် ရှုံးနိမ့်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။

သူမ၏ဘိုက်ကွက်များမှာ အလွန်တရာဆန်းသစ်၏။
သို့သော်....

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည့် ဖန်မုဆရာတော်က ကျင့်လည်စွာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်။

လုံမလေးဝန်သည် ရုတ်တရက် ဆန်ကွမ်းချိုကို သတိရသွားသည်။

ဟုတ်ပြီ။ သူ့အကြောပွင့်သွားပြီပဲ။ သူ့ကို အမိန့်ပေးစေခိုင်းလို့ရပြီ။

လုံမလေးဝန်သည် ချက်ချင်းပင် ခါးကြားမှရားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဖန်မုဆရာတော်အား ထိုခါးနှင့်ပင် တိုက်ခိုက်သည်။ လေတိုးသံသည် လေထဲ၌ တဝှီးခွှီး ထွက်ပေါ်လာသည်။
'ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးကို တိုက်စမ်း'

သွေးကြောပွင့်သွားသဖြင့် အနားယူနေသော ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် ခုန်ထကာ ဖန်မုဆရာတော်အား လက်ငါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

'ဝုန်း'

၃၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဖန်မုဆရာတော်မှာ ကယျာကယာ ခုခံလိုက်ရ၏။

ပြင်းထန်သော ထိခိုက်သံကြားလိုက်ရပြီး ဖန်မုဆရာတော်
မှာ နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းဆုတ်သွားရ၏။

လူသည် ရေထဲသို့ ကျမသွားသော်လည်း လှေဦးအစွန်း၌
ရှေ့ထဲကယုလုရပ်နေရတော့၏။

စာစဉ် ၄ ပြီး၏။

(စာစဉ် ၅ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။)